

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

❁ ASCENDANCE ÜÇLEMESİ - I ❁

KAYIP PRENS

JENNIFER A. NIELSEN

KAYIP PRENS

Bir hükümdarın cesareti, topraklarının
kaderini yazan kalemin mürekkebidir.

Cesaret yoksa mürekkep biter.

Savaşmaktan korkan bir kralı tek bir son
bekler: mağlubiyet. Üstelik kaybeden
sadece kendisi değildir. Kral kaybederse
prens de kaybeder. Kendi kaderini
başkasının ellerine emanet eder.

Kayıp Prens

Kıtabın Özgün Adı: The False Prince

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 151

Yazar: Jennifer A. Nielsen

Çeviren: Arifla İzgi Turgut

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Son Okuma: Yagmur Yaras

Kapak Tasarımı ve Uygulama: Hikmet Mustu

ISBN: 978-605-5092-12-2

© Jennifer A. Nielsen

© Nemesis Kitap

*Bu kitabın yayın hakları Akademi Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.*

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayınımızın izni alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Eylül 2013

Baskı ve Çift:

Melisa Matbaası

Cillehazretler Yolu Avar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Öğretmel Mah. Alaybey SK No:10/2 Kagithane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

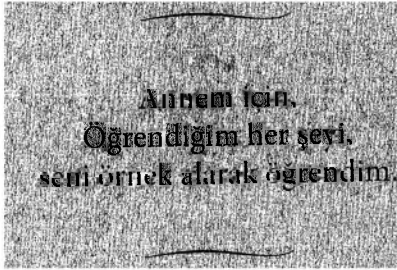

KAYIP PRENS

JENNIFER A. NIELSEN

Çeviren: Atilla İzgi Turgut

BYMAR

GELYN

*Esenbole
Denizi*

Half Moon Gecian

Isel Liman

• ISEL

DICHELL

Butaklık I

The Love

• HIESZ

Korung Nöbi

• LIMEYTH

FARTHENWOOD

• EBERSTEIN

GELVINS

• TITHIO

• DRYLLIAD

*Palstan
Gölü*

CARTHYA

• SPARLING

• NAVENSTILL

BENTON

• PYRTH

AVENIA

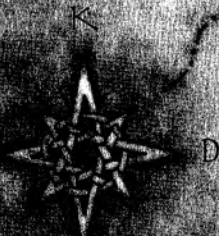
Carthya ve Civarındaki Toprakların Haritası

MUNDENWAL

• HAFINDER

• STRUM

• FIVOLIN

BÖLÜM 1

Eğer her şeye yeniden başlayabilseydim kesinlikle bu hayatı seçmezdim. Ayrıca, bir seçme şansım olur muydu bundan emin değilim.

Kolumun altına sıkıştırdığım çalıntı rosto ile son hızla dükkândan kaçarken aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

Daha önce hiç rosto çalmaya kalkışmamıştım ve şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştım. Koşarken kocaman, çiğ bir et parçasını tutmak oldukça zordu. Tahmin ettiğimden çok daha kaygandı. Eğer kasap beni elindeki satırla yakalamaz ve gelecek ile ilgili tüm planlarımı tam anlamıyla alt üst etmez ise gelecek sefere eti paket yaptırmayı unutmayacağıma ve ondan sonra çalacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Şimdi sadece birkaç adım arkamdaydı. Böyle kalın gövdesi olan bir adamdan beklenmeyecek kadar hızlı koşuyor ve beni takibe devam ediyordu. Kendi ana dilinde bir şeyler söyleyerek yüksek sesle bağırdı ama ben tek kelimesini bile anlamadım. Uzak batı ülkelerinden birindendi. Hiç şüphe yok ki et hırsızlarını öldürmenin yasak olmadığı bir ülkeden.

Bu düşünce beni daha hızlı koşmaya teşvik etti. Köşeyi döndüğüm anda satır hemen arkamdaki ahşap bir kolona saplandı. Hedefi ben olsam da bu kadar iyi atış yaptığı için ken-

dimi ona hayran olmaktan alamadım. Eğer tam o anda köşeyi dönmemiş olsaydım satır hedefini bulacaktı.

Ama Bayan Turbeldy'nin Yoksun Çocuklar Yetimhanesi'nden sadece bir blok ötedeydim. Oraya varınca nasıl gözden kaybolacağımı biliyordum.

Ve eğer meyhanenin önündeki kel adam ayağını uzatıp bana çelme takmamış olsaydı bunu yapabilecektim. Şansa bak ki rostoyu düşürmemeyi başardım. Ama etin bana hiç faydası olmadı çünkü sert, pis zemine ve tam da sağ omzumun üstüne çakıldım.

Kasap üzerime abandı ve kakhaha attı. "İyi bir dayağı hak ettin pis dilenci."

Aslına bakarsanız hiçbir şey dilenmedim, çaldım ve çaldığım şey altımdaydı.

Kahkahasını, hızla sırtıma inen ve nefesimi kesen bir tekme izledi. Bacaklarımı karnıma çekerek kıvrıldım ve yemekten pişmanlık duyacağımı düşündüğüm iyi bir dayağa hazır hâle geldim. Kasap sırtıma ikinci bir tekme indirdi ve bir üçüncüsü için gerildi. O anda biri "Dur!" diye bağırdı.

Kasap ona doğru döndü. "Sen bu işe karışma. Dükkânımdan rosto çaldı."

"Bütün bir rosto mu? Gerçekten mi? Fiyatı nedir?"

"Otuz mangır."

Kulaklarım bir kesenin içindeki bozuklukların sesini duydu ve sonra adam "Eğer o çocuğu hemen bana teslim edersen sana elli mangır ödeyeceğim," dedi.

"Elli mi? Bekle." Kasap bana son bir tekme attı ve yanıma eğildi. "Eğer bir daha dükkânıma gelirsen seni parçalara böler ve et olarak satarım. Anladın mı?"

Mesajı çok açıktı. Başımı evet anlamında salladım.

Adam kasaba ödemeyi yaptı ve o da ağır ağır gitti. Beni fazla dayak yemekten kurtaran kişiyi görmek için başımı yukarı kaldırıp bakmak istedim. Ama rahat nefes alabildiğim

ve böylece acı hissetmememe neden olan tek pozisyonu bozmak için acelem yoktu. O yüzden çömelmiş hâlde durmaya devam ettim.

Ama bozuk paraları olan adam kendime acımama aldırmadı ve merhamet göstermedi. Gömleğimden yakaladı ve beni ayağa dikti.

Beni kaldırdığı anda bakışlarımız kilitlendi. Gözleri koyu kahverengiydi. Daha önce hiç bu kadar odaklanmış bir bakışla karşılaşmamıştım. Beni incelerken hafifçe gülümsedi. İnce dudakları düzgün kesilmiş sakallarının arasından zorla seçiliyordu. Kırklarında görünüyordu ve üst tabakadan olduğunu belli eden bir kıyafet giyinmişti. Bir asilzadeden beklenmeyecek derecede güçlüydü çünkü beni kolaylıkla havaya kaldırdı.

“Seninle biraz laflayacağız, çocuk,” dedi. “Ya benimle yetimhaneye kadar yürüyeceksin ya da seni oraya taşıtacağım.”

Vücudumun sağ tarafı baştan aşağı zonkladı ama sol tarafta sorun yoktu. O yüzden yürümeye başlayınca o tarafa ağırlık verdim.

Adam “Dimdik duruma gel,” diye emretti.

Onu duymazdan geldim. Muhtemelen toprakları için sözleşmeli hizmetçi almak isteyen zengin beyefendilerden biriydi. Carchar’ın çetin sokaklarını geride bırakmak için aşırı hevesli olmama rağmen hizmetçilik, gelecek planlarım içinde yer almıyordu. O yüzden istediğim sürece yamuk yumuk yürüyebilirdim. Dahası, sağ bacağım gerçekten incinmişti.

Bayan Turbeldy’nin Yoksun Çocuklar Yetimhanesi Carthya’nın kuzey ucundaki tek erkek çocuk yetimhanesiydi. Yetimhanede yaşları üç ile on beş arasında değişen on dokuz çocuk yaşıyorduk. Ben neredeyse on beş olmuştum ve Bayan Turbeldy’nin beni yetimhaneden göndermesi an meselesiydi. Ama henüz ayrılmak istemiyordum. Özellikle de bu yabancıların uşağı olarak.

Hemen arkamdaki adamla içeri girdiğimde Bayan Turbeldy ofisinde bekliyordu. Çok şişmandı ama çoğu zaman bizim kadar aç kaldığını inandırıcı bir biçimde iddia ederdi ve bu konuda aksini iddia edecek herhangi birini de dövecek kadar güçlüydü. Son aylarda birbirimize zorla tahammül edebilecek bir duruma gelmiştik. Bayan Turbeldy dışarıda neler olduğunu görmüş olmalıydı çünkü başını sallayarak “Bir rosto mu? Aklından ne geçiyordu?” dedi.

“Yetimhanede birçok aç çocuk olduğu,” dedim. “Bize her gün somun ekmeği veremezsin; veriyorsan da bir isyan çıkmamasını bekleyemezsin.”

Tombul ellerini uzatarak “O zaman o rostoyu bana vereceksin,” dedi.

Önce iş. Rostoyu iyice kendime çektim ve başımı adama doğru salladım. “O kim?”

Adam bir adım öne çıktı. “Benim adım Bevin Conner. Seninkini söyle.”

Cevap vermeden ona baktım. Bayan Turbeldy de süpürgesiyle ensemeye vurarak Conner’a “Adı Sage,” dedi. “Ve size daha önce söylediğim gibi bunun yerine kuduz bir porsuk alsanız daha iyi.”

Conner, bu onu eğlendirmiş gibi tek kaşını yukarı kaldırdı. Bu çok rahatsız ediciydi çünkü onu eğlendirmek gibi bir niyetim yoktu. Saçımı gözümün önünden çektim ve “Bayan Turbeldy haklı. Artık gidebilir miyim?” dedim.

Conner kaşlarını çattı ve başını hayır anlamında salladı. Eğlenme zamanı geçmişti. “Ne yapabilirsin, çocuk?”

“Eğer zahmet edip adımı sormuş olsaydın, bana ismimle hitap edebilirdin.”

Beni duymamış gibi devam etti. Ayrıca rahatsız olmuştu. “Eğitimin nedir?”

Bayan Turbeldy “Eğitimi yok,” dedi. Yani sizin gibi bir beyefendinin ihtiyaç duyacağı türden bir eğitimi yok.”

Conner bana “Baban ne yapardı?” diye sordu.

“Bir müzisyen olarak çok iyiydi ama kendisi korkunç bi-riydi,” dedim. “Müzikten kazandığı tek bir kuruşu bile görmezdik.”

“Muhtemelen sarhoşun tekiydi.” Bayan Turbeldy kulağıma hafifçe fiske attı. “O yüzden oğlu da hırsızlık yapma ve yalan söyleme yolunu seçti.”

“Ne tür yalanlar?”

Bu sorunun bana mı yoksa Bayan Turbeldy’ye mi yönelildiğinden emin olamadım. Ama Bayan Turbeldy’ye bakıyordu o yüzden onun konuşmasına izin verdim.

Conner’i kolundan yakaladı ve onu bir köşeye çekti. Bu çok gereksiz bir hareketti çünkü sadece odanın tam ortasında durmakla kalmayıp konuşulan her kelimeyi de mükemmel şekilde duyuyordum. Tüm hikâye benimle alakalıydı, bu nedenle bir sır olması çok zordu. Conner onu anlatması için zorladı ve Bayan Turbeldy konuşurken onun göz ucuyla bana baktığını fark edebildim.

“Buraya ilk geldiğinde elinde parlak gümüş bir sikke vardı. Avenia’lı bir dükün oğlu olduğunu ve bir dük olmak istemediği için kaçtığını söyledi. Eğer onu yetimhaneye kabul eder, ayrıcalıklı ilgi gösterip saklarsam bana haftada bir sikke vereceğini belirtti. İki hafta boyunca onu eğlendirdim, ona akşam yemeklerinde diğerlerinden daha fazla yiyecek verdim ve yatağına fazladan battaniye koydum.”

Conner bana bir bakış attı ve ben gözlerimi devirdim. Bayan Turbeldy hikâyesini bitirdiğinde daha az etkilenebilirdi.

“Sonra bir gece çok kötü ateşlendi. Gecenin bir yarısı çılgına dönüp herkese vurmaya ve bağırmaya başladı. Her şeyi itiraf ettiğinde ben de oradaydım. Önemli birinin oğlu değildi. Evet, sikkeler bir düke aitti ama onları çalmıştı ve beni kandırıp onunla ilgilenmemi sağladı. Onu bir mahzene kapattım. İyi olup olmaması da umrumda değildi. Birkaç gün

sonra onu kontrol ettiğimde ateşi kendiliğinden düşmüş ve iyileşmişti. Ayrıca aklı da başına gelmişti.”

Conner bir kez daha bana baktı. “Şu anda hiç de aklı başında görünmüyor,” dedi.

“Onun da üstesinden geldim,” dedim.

Conner, Bayan Turbeldy’ye “Öyleyse neden kalmasına izin verdin?” diye sordu.

Bayan Turbeldy bir an tereddüt etti. Çünkü onun için şapka fiyonkları ve çikolata gibi çeşitli şeyler çalıp getirdiğini söylemek istemedi. Bayan Turbeldy sırf bu nedenle benden görüldüğü kadar nefret etmiyordu.

Conner bana doğru yürüdü. “Bir hırsız ve yalancı, ha? Kılıç kullanabilir misin?”

“Eğer karşımdakinin bir kılıcı yoksa elbette kullanabilirim.”

Sırıttı. “Çiftçilik yapabilir misin?”

“Hayır.” Bunu bir hakaret olarak aldım.

“Avlanabilir misin?”

“Hayır.”

“Okuma yazman var mı?”

Alnıma düşen perçemin arasından ona dik dik baktım.

“Beni neden istiyorsun, Conner?”

“Bana Sör veya Efendi Conner diye hitap edeceksin,” dedi.

“Beni ne için istiyorsunuz Sör Efendi Conner?”

“Bunu şimdi değil, başka zaman söyleyeceksin. Eşyalarını topla. Seni burada bekleyeceğim.”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Üzgünüm ama Bayan Turbeldy’nin konforlu ve güzel yetimhanesini terk edecek olursam bunu kendi isteğimle ve hür irademle yaparım.”

Bayan Turbeldy “Onunla gideceksin,” dedi. “Efendi Conner parasını ödedi ve seni satın aldı. Senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum.”

Conner “Sana söylediğim şeyleri layıkıyla yerine getirerek özgürlüğüne kavuşacaksın,” diye ekledi. “Ya da bana iyi hizmet etmeyeceksin ve bunu hayatın boyunca yapmak zorunda kalacaksın.”

“Özgür kalana kadar kimseye bir saat bile hizmet etmem,” dedim. Conner, bana doğru bir adım attı. Elimdeki rostoyu ona doğru fırlattım. Ondan kaçmak için geri çekildi. Bundan istifade edip Bayan Turbeldy’yi iterek yola doğru fırladım. Kapıda nöbet tutmaları için birkaç adamını bırakmış olduğunu daha önceden bilseydim bu girişimim işe yarayabilirdi. Ama nöbetçilerden biri beni kolumdan yakaladı ve diğeri de arkadan başıma sopa ile vurdu. Yere düşmeden önce onlara sövmek için az da olsa vaktim oldu.

BÖLÜM 2

Uyandığımda ellerim arkamda bağlanmış bir hâlde bir yük arabasının yatağında yatıyordum. Başım zonkluyordu. Daha kötüsü araba bozuk yolda ilerledikçe çok berbat bir ağrı saplanıyordu. Conner bana yatmam için en azından yumuşak bir yatak verebilirdi.

Durumum normale dönene kadar gözümü açmamak için direndim. Bileklerimden kalın bir iple bağlanmıştım. İp o kadar kalındı ki dizgin olarak kullanılabilirdi. Eğer bir dizginse acaba onu kullanmak son anda mı akıllarına gelmişti diye merak ettim. Belki de Conner beni zor kullanarak götürmesi gerekeceğini düşünememişti.

Conner daha hazırlıklı gelmiş olmalıydı. Beni bu kalın iple bağlamış olmaları işime yaradı. Düğümü çözmek daha kolaydı.

Yakınımda birileri öksürdü. Ama Conner olduğunu sanmıyordum, sesi onunkine benzemiyordu. Belki haydut adamlarından biriydi.

Tek gözümü mümkün olduğunca yavaşça açtım. Soğuk bahar günü kararmaya başlamıştı ama daha yağmur yağacağına benzemiyordu. Çok kötüydü bu, yağmur yağsa yıkanabilirdim.

Conner'ın adamlarından biri arabanın arka tarafındaydı ve arkamızdaki manzaraya bakıyordu. Bu da muhtemelen Conner ve diğer adamın arabanın ön tarafında oturduğu anlamına geliyordu.

Sol taraftan başka bir öksürme sesi geldi. Sesin nereden geldiğini görmek için başımı o tarafa çevirdim. Orada iki çocuk oturuyordu. Bana yakın oturan kısa boylu çocuk öksürüyor gibiydi. İkisi de yaklaşık benim yaşlarımdaydı. Öksüren çocuk hasta ve solgun görünüyordu. Diğerisi ise daha iri ve yanık tenliydi. İkisinin de açık kahverengi saçları vardı. Gerçi öksüren çocuğun saç rengi sarıya yakındı. Yüzünün hatları da yuvarlaktı. Nereden geldiğinden şüpheliydim. Zamanının çoğunu çalışmak yerine yatakta hasta hâlde geçirmiş olmalıydı. Ve diğer çocuğun durumu ise tam tersiydi.

Bense bu ikisinin karışımı gibiydim. Dikkat çekici hiçbir özelliğim yoktu. Ortalama bir uzunluktaydım. Bu, babamı hayal kırıklığına uğratan ve benim başarılı olmamı engellediğini düşündüğü birçok özelliğimden sadece biriydi. Saçlarım karmakarışık ve koyu sarıydı ama her geçen ay rengi açılıyordu. Ayrıca kesilme vakti çoktan gelmişti. Akılda kalmayan bir yüzüm vardı ve bu da benim için başka bir avantajdı.

Çocuk tekrar öksürdü. Ben de gerçekten hasta mı yoksa boğazımı temizleyerek dikkatimizi çekmeye ve bize bir şeyler söylemeye mi çalışıyor diye anlamak için iki gözümü birden açtım.

Ona bakışımı yakaladı. Bakışlarımız kilitlendi. Artık uyuyormuş numarası yapmanın bir faydası yoktu. En azından ona karşı. Acaba sırrımı açığa çıkaracak mıydı? Bunu yapmayacağını umdum. Düşünmek ve talihsiz yaralarımın iyileşmesi için zamana ihtiyacım vardı.

Zaman ise benden yana değildi.

“O uyanık!” Bu iri olan cocuktu. Çıığı arabanın arkasında oturan adamın dikkatini çekti.

Beni tokatlamak için emekleyerek bana doğru geldi. Buna hiç gerek yoktu çünkü gözlerimi neredeyse tamamen açmıştım. Uyandığımı yemin ettim. Beni oturur pozisyona getirirken de çok ürkütüm.

Conner oturduğu yerden “Çok sert davranma,” diye seslendi. “O bir misafir, Cregan.”

Cregan olarak bilinen adam bana düşmanca bir bakış attı. Hiçbir şey söylemedim. Sadece onun ölmesini dilediğimi yüz ifademle en açık bir biçimde gösterdim.

Conner “Cregan’la tanıştın,” dedi. “Arabayı süren de Mott,” diye ekledi.

Mott bana baktı ve başıyla beni selamladı. O ve Cregan birbirlerinden çok farklı olarak yaratılmamışlardı. Mott uzun boylu, koyu tenli ve neredeyse keldi. Kalan saçları siyahtı ve kafası tamamen tıraşlanmıştı. Meyhanenin önünde oturan ve kasaptan kaçmaya çalışırken beni çelme takarak düşüren oydu. Mott’un tam tersine, Cregan kısaydı. Benden çok uzun değildi ama yanımdaki yanık tenli çocuktan kısaydı. Gününün çoğunu dışarıda geçiren biri için şaşırtıcı derecede solgundu. Kalın telli ve sarı saçları vardı ve onları atkuyruğu yapmıştı. Mott zayıf ve kaslıydı. Cregan yetimhanede kafama sopayla çok sert vurmuştu. Ama şimdi, tanıdığım Cregan’dan daha yumuşak görünmüştü.

Birbirinden bu kadar farklı iki insan olabilmesi ve benim ikisinden de aynı derecede hoşlanmamış olmam ne garipti.

Conner benimle birlikte arabada olan iki çocuğu işaret ederek “Bunlar Latamer ve Roden,” dedi.

Sürekli öksüren Latamer’di. Roden de benim uyanık olduğumu ispiyonlayandı. İkisi de kafalarını sallayarak bana selam verdiler. Sonra Latamer neden burada olduğumuz konusunda benden daha fazla fikri olmadığını ifade etmek için omuz silkti.

“Açım,” dedim. “Bu akşam yemekte rosto yemeyi planlamıştım o yüzden vereceğiniz yemek bundan iyi olmalı.”

Conner kahkaha attı ve kucağıma bir elma fırlattı. Ellerim hâlâ bağlı olduğu için onu tutamadım ama elma düşmeyip kucağımda kaldı.

Roden uzandı, elmayı kaptı ve koca bir ısırık aldı. “Bura-ya getirilirken kavga edip problem çıkarmadığım için aldığım ödüllerden biri. Ellerim bir tutsak gibi bağlı değil.”

“O benimdi,” dedim.

Conner “Elma, onu almak isteyen herhangi biri içindi,” dedi.

Yine bir sessizlik oldu. Sadece Roden’in elmayı yerken çıkardığı ses duyuluyordu. İşe yaramayacağını bildiğim hâlde ona buz gibi bir bakış fırlattım. Eğer o da benim gibi bir yetimhaneden gelmişse nasıl hayatta kalınacağını biliyor olmalıydı. İlk kural, yiyeceği bulduğun an onu hemen almaktır.

Latamer ve Roden’e “Hiçbiriniz Conner’a karşı koymadınız mı?” diye sordum.

Latamer kafasını hayır anlamında salladı ve öksürdü. Muhtemelen karşı koyacak gücü yoktu. Roden öne eğildi ve kollarını bacaklarına doladı. “Kaldığın yetimhaneyi gördüm. Benim yaşadığım yerden on kat daha büyük. Sonra Conner geldi ve onunla işbirliği yaparsam büyük bir ödül alabileceğimi söyledi. O yüzden ona karşı gelmedim.”

Conner’a “Başıma sopayla vurmak yerine benimle de böyle güzel bir konuşma yapabilirdin,” dedim. “Ödül nedir?”

Conner dönüp cevap vermedi. “Önce işbirliği yap, sonra ödül hakkında konuşuruz.”

Roden elmanın çöpünü arabadan dışarı attı. Onun tamamını yiyecek kadar nezaketi bile yoktu.

“Beni şimdi çözebilirsin,” dedim. Bu muhtemelen o kadar kolay olmayacaktı ama denemekten zarar gelmezdi.

Conner cevap verdi. “Bayan Turbeldy beni o konuda uyar-

di. Yetimhaneden çok sık kaçarmışsın. Nereye giderdin?”

“Elbette kiliseye. Günah çıkarmaya.”

Roden bir kahkaha patlattı ama Conner bunu çok komik bulmuşa benzemiyordu. “Tanrı’yla dalga geçtiğin için açlıktan ölmene göz yumabilirim, çocuk.”

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapadım. İçinde benim olduğum herhangi bir konuşmanın sona ermesini umuyordum. Yolun çoğu kısmında işe yaradı bu. Roden kiliseye ne kadar bağlı olduğuna dair bir şeyler söyledi ama bunu umursamadım. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Burada uzun süre kalmayı planlamıyordum.

Yaklaşık bir saat sonra araba, benim de daha önce geldiğim ufak bir kasabada durdu. Kasabanın adı Gelvins’ti. Ne kadar küçük olursa olsun böyle bir ismi hak edip etmediğine emin değilim. Gelvins bir kasabadan çok merkeze uzak bir köye benziyordu. Caddelerde çok az dükkân vardı ve acınası hâlde bir düzine kadar ev vardı. Carthya’daki evler iyi inşa edilmiş ve sağlamdılar. Fakat Gelvins’teki insanlar fakirdi, tarlaları kuruydu. Buradaki çok az insan sağlam, lüks bir ev hayali kurabiliyordu. Çoğununsa böyle bir eve sahip olacak parası yoktu. Bu ince ahşap evlerin çoğu sert bir fırtınada yerle bir olacak gibi görünüyordu. Araba, kapısında bir tabela olan barakanın önünde durdu. Burası Gelvins Sosyal Yetimhanesi’ydi. Burayı biliyordum. Bayan Turbeldy, beni geçici olarak kapı dışarı ettiğinde aylarca burada kalmıştım.

Conner yanına Mott’u aldı ve Cregan’ı da bize göz kulak olması için yanımızda bıraktı. Conner gider gitmez Cregan arabadan aşağı atladı. Bize bir içki içmek için meyhaneye gideceğini ve herhangi birimiz kaçmaya çalışırsa onu kendi elleriyle öldüreceğini söyledi.

Roden “Bir yetim daha mı?” diye sordu. “Herhâlde Conner ülkedeki tüm yetimhanelere uğrayacak. Bizden ne istiyor olabilir acaba?”

“Bilmiyor musunuz?” diye sordum.

Latamer omuz silkti ama Roden “Özel bir çocuk arıyor ama nedenini bilmiyorum,” dedi.

“Beni istemeyecek.” Latamer’in sesi o kadar kısık çıkmıştı ki atların homurtusu sesini neredeyse bastırmıştı. “Ben hastayım.”

“Belki de ister,” dedim. “Ne için istediğini bilmiyoruz.”

Roden “Ne isterse yapmayı planlıyorum,” dedi. “Bir daha yetimhaneye dönecek değilim ve sokaklarda da geleceğim yok.”

“Bevin Conner kimdir?” diye sordum. “İkinizden biri onun hakkında bir şeyler biliyor mu?”

Latamer “Onun, Roden’le benim kaldığım yetimhaneyi işleten Efendi Grippins ile konuşmalarına kulak misafiri oldum,” diye geveledi. “Kralın danışmanının arkadaşı olduğunu söyledi.”

Başımı sallayarak “Kral Eckbert mi?” diye sordum. “O zaman, Conner yalan söylüyor. Herkes kralın tek bir arkadaşı bile olmadığını bilir.”

Latamer omuz silkti. “Arkadaşı ya da düşmanı fark etmez. Efendi Grippings’i kralın hizmetinde olduğuna ikna etti.”

“Fakat bizimle işi ne ki?” diye sordum. “Bir avuç dolusu yetimi ne yapacak?”

Roden “Sadece bir çocuk istiyor,” diye hatırlattı. “Geri kalanımız Conner’ın işine yaramadığımız anda kapı dışarı edileceğiz. Efendi Grippings’e söylediği kadarıyla durum böyle.”

Roden’e “Bu işi sizin için kolaylaştırabilirim,” dedim. “Beni çözün ve ben yoluma gideyim. Böylece yarışacağınız kişi sayısı azalır.”

Roden “Böyle bir şey yapmayacağım,” dedi. “Senin kaçışından sorumlu tutulup cezalandırılmak istediğimi mi sanıyorsun?”

“Tamam. Ama düğüm gerçekten çok sıkıyor. Biraz gevşetebilir misiniz?”

Roden başını hayır anlamında salladı. “Eğer sıkıyorsa Conner’in adamlarını kızdırdığın içindir ve bunu muhtemelen hak etmişsindir.”

“Conner onun canının acımasını istemezdi.” Latamer sürünerek bana doğru geldi ve “Arkanı dön,” dedi.

“Kollarım arkadayken hareket edemiyorum. Uzanıp gevşetebilirsin.”

Latamer kolunu arkama uzattığı anda onu tek elimle yakaladım ve büküm. Roden tek ayağının üzerinde doğruldu. Çok şaşkın bir hâldeydi. Diğer elimle de Latamer’in boynuna bir ip geçirdim ve çektim. Böylece ip boynuna sıkıca dolanmış oldu. Roden donakaldı ve sonraki hamlemi görmek için bekledi.

İpi bileklerimden çıkarmak kolaydı ama onu ilmek hâline getirmek biraz uğraştırdı. Şimdi el becerimi övmenin zamanı değildi. Roden bundan etkilenmiş görünmedi. Daha önce böyle bir şeyi denemediği çok açıktı ya da belki de yapmıştı. Veya Latamer’i gözünün önünde boğarak öldürmemi istemedi.

Roden’i “Bana bir adım daha yaklaşma,” diye uyardım. “Yoksa onu arabadan aşağı atarım ve sen de kırılan boynunun hesabını Conner’a vermek zorunda kalırsın.”

Latamer “Lütfen bunu yapma,” diye fısıldadı.

Roden yerine oturdu. “Onu öldürmen ve kaçman umrumda değil,” dedi. “İstersen kaç ve Conner’ın adamları seni bulamasın diye dua et.”

Ayağa kalktım, onu öldürmekle tehdit ettiğim için Latamer’den özür diledim. Sonra Roden’e reverans yaptım. Reverans yapmış olmam hataydı. Tam doğrulurken Cregan kılıcının düz tarafıyla sırtıma vurdu. Öne doğru düştüm ve ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıktı.

Cregan “Eğer senin kaçmana izin verseydim bana ne olacağını biliyor muydun, çocuk?” diye homurdandı.

Biliyordum ve buna kesinlikle karşı değildim. Roden “Kaçmaya çalışan olursa, onu öldüreceğini söylemiştin,” diye hatırlattı.

Cregan, ona bakmak için döndüğümde dişlerini göstererek “Evet, öyle yapacağım,” dedi. Kılıcını bir bıçakla değiştirdi ve iki adımda arabaya atladı. Öbür tarafa yuvarlanarak kaçmaya çalıştım ama beni gömleğimden yakaladı ve yere bastırıp boğazıma bıçağı dayadı. “Efendi Conner’ın hepinize ihtiyacı yok. Ve sanırım sadece sen ona yetersin.”

Aniden, Efendi Conner’ın bana ihtiyacı olması fikrini benimsedim. “Tamam,” diye mırıldandım. “Siz kazandınız. İşbirliği yapacağım.”

Cregan “Yalan söylüyorsun,” dedi.

“Sıklıkla yalan söylerim ama bu konuda değil. İşbirliği yapacağım.”

Cregan beni küçük düşürdüğü için memnuniyetle gülümsedi. Bıçağını kınına yerleştirdi. Beni yakamdan yakalayıp arabanın köşesine fırlattı. “Göreceğiz.”

Bir dakika sonra Conner’la Mott yanlarında bir çocuk ile arabaya döndüler. Gözlerimi kısarak çocuğa baktım. Onu tanıdığımı emindim. Uzun ve garip bir şekilde zayıftı. Saçları hem benimkinden hem de Roden’inkinden koyuydu. Ama onunkiler tel teldi ve düzdü. Mümkünse benimkilerden daha fazla düzeltilmeye ihtiyacı vardı.

Çocuk, itaatle arabanın arkasına tırmandı. Conner çözülmüş ellerime ve sonra da boynumdan kan sızdıran sıyrığa baktı. Cregan’la göz göze geldi. “Bir sorun mu var?”

Cregan “Hayır efendim,” diye cevap verdi. “İnanıyorum ki Sage bundan sonra bizimle daha fazla işbirliği yapacak.”

Conner tüm bilmek istediği buymuş gibi gülümsedi.

“Bunu duyduğuma memnun oldum. Çocuklar, Tobias ile tanışın. Arayışımızda bize katılacak.”

“Ne arayışı?” diye sordum.

Conner kafasını salladı. “Sabret, Sage. Sabır bir hükümdarın nişanesidir.”

Bu, Conner’ın bizi neden topladığına dair yakaladığım ilk ipucuydu. Hepimiz büyük bir tehlike altındaydık.

BÖLÜM 3

Tobias'ı tanıyordum. O beni tanımıyor olabilirdi çünkü Gelvins Sosyal Yetimhanesi'ne gelişimle oradan ayrılışım bir olmuştu. Ama o kısa sürede, Tobias diğerlerinden farkı olduğunu belli etmişti. O sıradan bir yetim değildi. Eğitim aldığı belliydi ve ne zaman fırsat bulsa eline geçen kitapları okuyordu. Ona yetimhanede özel ayrıcalıklar tanınıyordu çünkü günün birinde hayatta iyi ve başarılı bir konuma geleceğine inanılan birkaç çocuktan biriydi.

Tobias bana baktı ve “Yaran kanıyor,” dedi.

Boynumdaki keşiğe hafifçe dokundum. “Kanaması neredeyse durmuş.”

Bu kadar endişelenmek ona yetmişti. “Seni tanıyor muyum?”

“Altı ay kadar önce buraya gelmiş ve kısa bir süre kalmıştım.”

“Evet, hatırlıyorum. Müdürü bir gece boyunca dışarıda bırakan sendin, değil mi?”

Sırıtarak bir tür itirafta bulunmuş oldum. “Kabul et, bu sayede o gece bir kereliğine de olsa bir sürü yiyecek yiyebilmiştik.”

Tobias “Bu hiç de komik değil,” diye çıkıştı. “Belki her

zaman çok fazla yemek yiyemiyorduk ama bunun nedeni çok fazla yiyeceğimiz olmamasıydı. O gece bir haftalık yiyeceğin hepsini tükettik. Sen gittikten sonra çok uzun ve aç bir hafta geçirdik.”

Sırtımayı kestim ve bembeyaz oldum. Bunu bilmiyordum.

Katırtırnağı ve ısırğan otu kaplı ıssız bir ova boyunca yaklaşık bir saat ilerledik. Tobias, bu kadar ıssız olduğu için burayı güzel bulduğunu belirtti. Ben de ıssızlığı fark ettim ama güzelliği gözümünden kaçıyordu. En sonunda hava karardı ve Mott geceyi geçirmek için bir yer bulmamızı önerdi. En yakındaki kasaba geçmiş olduğumuz Gelvins Kasabası’ydı ve önümüzde daha yakın bir kasaba yoktu. O yüzden nerede kamp kuracağımızın bir önemi olmadığını düşündüm. Mott, bizi bitki örtüsü değişinceye kadar daha ileri götürdü. Ve sonunda söğüt ağaçları ve kalın çalılıklarla çevrelenmiş, küçük bir alan buldu.

Diğer çocuklara “Bizi saklıyorlar,” diye fısıldadım.

Roden kafasını hayır anlamında salladı ve “Görünür yerde olmaktansa burada olmak daha güvenli. Bizi koruyorlar,” dedi.

Mott arabadan aşağı atladı ve hepimize bağırıp, emirler yağdırarak neleri indirmemiz ve onları nereye koymamız gerektiğini söyledi. İlk indirileceklerin battaniyeler ve yiyecek olacağını umdum. Bana arabada kalmam söylendi ve indirilecekleri aşağıdakilere uzatma görevi verildi.

“Kaçağımdan mı korkuyorsunuz?” diye sordum.

Mott “Bizim güvenimizi kazanman gerekiyor,” dedi. “Ve senin bu konuda diğerlerine göre daha fazla çabalaman gerektiğini söyleyebilirim.” Ayaklarımın dibindeki bir çuvalı başıyla işaret etti. “Şunu bana uzat.”

Grubun başındaki kişi Conner olmasına rağmen, Mott’un tüm gösteriyi tek başına üstlendiği çok açıktı. O siradan, faydasız bir adam değildi. En azından, onun her şeyi Con-

ner'dan izin alarak yapmadığını fark etmiştim ve Mott ona emirler verdiğinde Cregan bunları sorgusuz sualsiz, harfiyen yerine getiriyordu. Biz çalışırken, Conner bir kütüğün üzerine konuşlandı ve lime lime olmuş deri kaplı bir kitabı dikkatle okumaya başladı. Zaman zaman başını kitaptan kaldırıp, bizim ne yapmakta olduğumuza baktı ve sonra tekrar kitabına döndü.

Cregan ateş yaktı ve sonrasında Mott bize ateşin etrafında toplanmamızı ve Conner'ın bizimle konuşacağını söyledi.

"Konuşmak mı?" dedim. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

Conner kitabını kapatıp, ayağa kalkarak "Konuşmam bittikten sonra yemek yiyeceğiz," dedi. "Gelin, oturun çocuklar."

Arabadan aşağı atladım. Roden ve Tobias'ın, ateşin yanına sürükledikleri bir kütüğün kenarına sıkıştım. Bundan çok memnun olmadılar ama şikâyet de etmediler. Latamer yere çömeldi. Öksürmeye devam ettiği için ona yerimi teklif etmeyi düşündüm ama bunu zaten kabul etmeyeceğini varsayarak vazgeçtim.

Conner da öksürdü ama onun amacı bizim dikkatimizi çekmekti. Buna gerek yoktu. Zaten hepimiz dikkatle onu izliyorduk.

Conner "Sizi neden topladığıma dair çok bir şey söylemedim çocuklar," diyerek söze başladı. "Eminim ki kafanızda bir sürü değişik tahmin oluşmuştur. Kimi uygun ve akla yatkın kimi de vahşi ve imkânsız olabilir. Benim kafamdakiyse ikincisine daha yakın."

Tobias sırtını dikleştirdi. Daha şimdiden ondan hoşlanmamıştım. Roden'den de bir o kadar hoşlanmıyordum ama bunu anlamam daha fazla zaman aldı. Conner "Planımın tehlikeli yanları olduğunu inkâr edemem," dedi. "Eğer başarısız olursak sonuçları çok korkunç olacak. Ama eğer başarısız, alacağınız ödüller hayal edebileceğinizden çok daha fazlası olacak."

Bundan çok emin değildim. Gerçekten kıymetli ve büyük ödülleri hayal edebilirdim.

“Sonunda, içinizden sadece birisi seçilecek. Benim planıma uygun olduğunu kanıtlayacak çocuğa ihtiyacım var. Ve benim planım çok emek isteyen, çok özel bir plan.”

Tobias parmak kaldırdı. Bu, onun eğitim aldığı bir göstergesiydi. Benim geldiğim yetimhanede biri, elini sadece diğerine vurmamak için kaldırır. “Planınız nedir efendim?”

“Mükemmel soru Tobias, ama plan çok gizli. Bu yüzden ilk yapmak istediğim size bir öneri sunmak. İsteyen planı duymadan burayı terk edip gidebilir. Bunun için de pişmanlık duymasına veya korkak olduğunu düşünmesine gerek yok. Size bu planın tehlikelerinden ve ödülünden bahsettim. Eğer bunun size göre olduğunu düşünmüyorsanız, o zaman alm size gitme fırsatı.”

Roden bana baktı. Cevap olarak kaşlarını kaldırdım. Benim gitmemi istediği çok açıktı. O zaman ayağa kalkıp gitmeyi düşündüm ama içimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini söyledi. O yüzden hareketsizce durdum.

Latamer parmak kaldırdı. Bu, onun da eğitilmiş olduğunu anlamına gelmiyordu. Tobias’ın yaptığını yapıyordu çünkü parmak kaldırması işe yaramıştı. “Efendim, sanırım ben ayrılmak istiyorum. Diğer çocuklarla rekabet edebilecek kadar formda değilim. Açıkçası, sonunda büyük ödülleri olsa da tehlikeye atılabileceğimi sanmıyorum.” Görünen o ki, Latamer’in iç sesi onu ziyaret etmemişti.

“Elbette ayrılabilirsin.” Conner nazikçe elini kaldırdı ve arabayı göstererek “Arabaya atla da Cregan seni en yakın kasabaya götürsün,” dedi.

“Bu gece mi?”

“Geri kalanımızın bu gece konuşacak çok şeyi olacak. O yüzden, evet, şimdi gidebilirsin.”

Latamer özür dilercesine bize gülümsedi ve Conner’a an-

layışı için teşekkür etti. Ona başımla güle güle dedim ve aynı seçimi yapmanın benim için de akıllıca olup olmayacağını merak ettim. Eminim Roden ve Tobias da aynı şeyi merak etmişlerdir. Conner planına dâhil etmediği çocuklara ne olacağını veya işlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini söylememişti.

O anda içgüdülerimin bana ne demeye çalıştığını anladım. Mott hemen ilerimizdeydi ve arabaya doğru giden Latamer'i gözlüyordu. Cregan neredeydi?

Ayağa kalktım ve "Latamer, dur!" diye bağırdım. Ama uyarım, onun ancak arabaya tırmanmaktan vazgeçmesine yaradı. Ne hissettiğimi görünce gözleri kocaman açıldı. Hemen yanımdan bir ok hızla geçti ve göğsüne saplandı. Latamer yaralı bir köpek gibi acıyla ciyakladı. Ve sırtüstü yere düşüp öldü.

Öfkeli bir çılgılık atarak hâlâ kısmen arkamızdaki gölgelerde saklanmakta olan Cregan'ın üzerine atıldım ve onu bir çelmeyle yere devirdim. Bir eli belindeki bıçağına uzandı ama diğer elinde hâlâ Latamer'i öldürmek için kullandığı yay vardı. Ben önce davranıp bıçağı kaptım. Tam üzerine kaplanıp ona vurmaya çalışırken Mott arkadan yaklaşıp bana vurdu. Yüzüstü çamura yapıştım. Cregan derin bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Bıçağı da elimden kolaylıkla aldı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Eğer Mott beni durdurmamış olsaydı onunla ne yapardım bilemiyorum.

Ağızımdaki çamurun tadını hissederek "Onu öldürdün," diye hırladım.

Conner yanıma diz çöktü ve yüzünü görebileyim diye başını bana doğru uzattı. Sesi korkutucu bir şekilde sakindi. "Latamer hastaydı, Sage. İyileşmeyecekti ve bu yaptığı da size ders olmuştur. Şimdi ya ayağa kalkar ve diğerlerine katılırsın ya da Latamer ile birlikte bir yolculuğa çıkarsın. Seçim senin."

Çenemi öne doğru çıkardım ve Conner'a bakıp en sonunda "Sanırım Latamer şu an için bana arkadaşlık edemez. Burada kalacağım," dedim.

"Mükemmel bir karar." Conner, sanki çok eski dostmuşuz gibi eliyle sırtıma vurdu. Başıyla, Mott'a beni bırakmasını işaret etti. "Eminim ki Latamer'in ölümü hepinizi şoke etti ama bu yaptığımız işin ne kadar ciddi olduğunu anlamana yaradı."

Doğrulduğum anda Latamer'in cesedini arabaya koymak için yardıma giden Cregan'ın bacağı beni sıyrıp geçti. Normalde karşılık olarak ona tekme atmam gerekirdi ama serseme döndüğüm için bunu düşünemedim.

Conner "Onu iyice derine gömün," dedi.

Hâlâ kütüğün üzerinde oturmakta olan Tobias'ın yüzü bembeyazdı ve hareketsiz duruyordu. Roden nefes almakta güçlük çekiyor gibi görünüyordu. Benim de nefesim çok düzenli değildi. Mott'un son birkaç dakikadır dizini sırtıma bastırması nefesimi kesmişti.

Conner'ın gülümsemesi yüzünde ince bir çizgi hâlindeydi. "Sage, sanırım bana neden yemeği toplantıdan önce yemediğimizi sormuştun. İşte bu nedenle! Böylece yiyeceğimizi ziyan etmemiş olduk. Bakışları Roden ve Tobias'a kaydı. "O zaman ne dersiniz? Başka gitmek isteyen var mı?"

BÖLÜM 4

Mott çuvalın üzerine taze meyve ve tuzlanmış et koydu ama o ve Conner hariç hiçbirimiz onlara dokunmadı.

Conner “Kahvaltıya kadar başka bir şey yeme şansınız yok,” dedi. “Gücünüzün yerinde olmasını isteyeceksiniz.”

Roden kafasını hayır anlamında salladı. Midesi tek bir lokma yiyeceği alabilecek gibi değildi. Latamer öldürüldüğünden beri Tobias kaskatı kesilip kalmıştı. Hatta zar zor göz kırabiliyordu. Ben uyuşmuştum. Tam anlamıyla hiçbir şey hissetmiyordum.

Biz otururken Conner ve Mott yemeklerini yediler. Yavaş yavaş şoku atlatıyorduk. Bize söylenen şeyleri yaptığımız sürece, bir sonraki sabahı görecektik kadar yaşayacağımızı kabul etmeye başlamıştık. Conner bir kez daha bize yemek yememizi önerdi.

“Daha önümüzde kat edilecek uzun bir yol var, eğer yemek yemezseniz yorgun düşersiniz.”

Yemeğe ilk uzanan Roden oldu. Önce bana ve sonra da Tobias’a uzattı. Aldığım et parçası o kadar tuzluydu ki hiç canım çekmemesine rağmen bir de elma yemek zorunda kaldım. Tobias ve Roden’in de yemekten çok memnun kaldıklarını sanmıyordum. Ne zaman Latamer’in düştüğü yöne

baksam bir mide bulantısı beni tehdit ediyordu.

Yetimhanede, payımıza düşen şiddeti ve gaddarlığı görmüştük. Bir kere büyük bir çocuğun kendinden küçük birini sadece yatağında yuvarlandığı için teklemediğine tanık olmuştum. Onu ancak beş kişi durdurabilmiştik. Ama Conner, Latamer'e güvenle gidebileceğini söylemişti. Bize ayrılmakla ilgili ders vermek için Latamer'i yem olarak kullanıp kandırmıştı. Sırf bu amaçla Latamer'in kullanılması fikri tüm düşüncelerimi alt üst ediyordu.

Eğer olup biteni birkaç saniye önce anlayabilmiş olsaydım, buna engel olabilir miydim? Acaba geri kalanlarımızdan birine, diğerlerine ders olacak bir şey yapılacak mıydı?

Conner kafasını sallayarak "Yemek yediğinize göre konuşmamıza devam edebiliriz," dedi. Tobias'a "Ayağa kalk. Her biriniz hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum," dedi.

Tobias gergin bir biçimde ayağa kalktı. Bacaklarında derman yok gibiydi ve hasta olacak gibi görünüyordu.

"Tobias, bir kılıç düellosu yapmak zorundasın. Bu ölümüne bir düello ve karşındakinin senden daha iyi olduğu çok açık. Öleceğini bile bile dövüşmeye razı olur musun? Yoksa dövüşmeyip karşındakinden merhamet mi dilerirsin?"

Tobias "Merhamet dileririm," dedi. "Eğer kazanamayacağım çok belli ise ölmeme gerek yok. Hayatta kalmayı umar ve bir sonraki dövüş için daha güçlü bir hâle gelmek için çalışırım."

Conner, Roden'e döndü. "Ya sen?"

Roden ayağa kalktı. "Ölecek ben olsam bile, ölümüne dövüşürüm. İyi bir dövüşçüyüm efendim ve bir korkak olarak yaşamayacağım."

Tobias geri çekildi ama bir şey söylemedi. Roden'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu cevabıyla bir üstünlük sağladığını biliyordu.

Conner ‘Hiç kılıç eğitimi aldın mı?’ diye sordu.

Roden omuz silkti. ‘Kaldığım yetimhanenin yakınında yaşlı bir Carthyalı asker yaşıyordu. Kılıç hünelerini kaybetmemek için benimle antrenman yapıyordu.’

‘Hiç kazandın mı?’

‘Hayır, ama...’

‘O zaman eğitilmedin.’ Conner bana döndü. ‘Ya sen Sage?’

‘Merhamet dilenirdim.’

Roden homurdandı.

Devam ettim. ‘Sonra rakibim gardını düşürdüğü ve zafer kazandığından emin olduğu anda bu düelloya bir son verirdim.’

Conner kahkaha attı.

Tobias ‘Bu, düelloda sportmenlik dışı bir harekettir,’ dedi.

‘Neden sportmenliği önemseyeyim ki?’ dedim. ‘Eğer öldürölmek üzereysem bu bir oyun değildir. Yaptığım bu hareket birilerinin dürüst oyun kitabının kurallarıyla uyuşuyor mu diye kontrol edecek değilim.’

Roden ‘Asla bu şekilde kazanmazsın,’ dedi. ‘Hiçbir kılıç ustası sen silahsız hâle gelene kadar gardını düşürmez.’

‘Conner onun bir kılıç ustası olduğunu söylemedi,’ dedim. ‘Sadece benden iyi olduğunu söyledi. Ve evet, kazanabilirim.’

Conner yürüyerek bana yaklaştı. ‘Sana hitap ettiğim zaman ayağa kalk.’

Bu emre uydum. Conner benden onlarca santim uzundu ve bana çok yaklaşmıştı ki bundan hiç hoşlanmadım. Ama geriye doğru adım atmayı reddettim. Beni acaba geri gidecek miyim diye sınıadığını düşündüm.

Conner ‘Dik mi duruyorsun?’ diye sordu. ‘Omuzların düşük ve yanılmıyorsam kamburun var. Yüzüne düşen saçlarla da bir suçlu olabileceğini düşünüyorum.’

Dikleştim ama saçlarımı yüzümden çekmedim. Onu iyi görebiliyor olmak tek umursadığım şeydi.

Conner “Kime benziyorsun? Annene mi, yoksa babana mı?” diye sordu.

“Bunu söylemek zor efendim. Kendimi aynada görmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Sivri dilli ve kibirlisin. Bayan Turbeldy’nin seni döverek yola getirmemesine şaşırdım.”

“Onu suçlamamalısınız. Beni elinden geldiğince iyi ve çok dövdü.”

“Sen çözölmesi zor bir çocuksun, Sage. Eğer seni seçecek olursam, her zaman benim tarafımda olur musun?”

“Ben sadece kendi tarafımda olurum. Size yardım etmem bana da yardımcı olacağına beni ikna edecek şey kurnazlığınızdır.”

Conner “Kurnazsam ne olmuş?” diye sordu. “Kazanmak için ne kadar ileri gidersin?”

“Efendim, doğru soru şu ki, *siz* kazanmak için ne kadar ileri gidersiniz.” Sırtı ateşle dönük olduğı ve de gözleri gölgede kaldığı hâlde konuşurken gözlerimi onunkilere sabitledim. “Latamer’i öldürdünüz. Bu yüzden kazanmak için öldürme isteğınız olduğunu biliyoruz.”

“Evet, var.” Bunu desteklemek için hepimize dönüp konuşmaya başladı. “Yalan söyleme, aldatma ve çalma isteğim var. Eğer gerekirse ruhumu şeytana teslim etme isteğim var çünkü yüce bir amacım olduğuna inanıyorum. Carthya ülkesinde şimdiye kadar yapılmış en büyük sahtekârlık için sizlerden birine ihtiyacım var. Bunun için ömür boyu sürececek bir taahhüt ve sadakat gerekiyor. Bu plandan vazgeçmek ve gerçeğı açıklamak sizin için hiçbir zaman güvenli olmayacak. Bunu yapmanız sadece sizi değil tüm ülkeyi mahveder. Ve bu sahtekârlığı Cartha’yı kurtarmak için yapacaksınız.”

Tobias “Cartha’yı kurtarmak için mi?” diye sordu. “Nasıl?”

Conner “Daha sonra,” dedi. “Mott her biriniz için ateşin yanına birer battaniye serdi çocuklar. Bu gece iyi bir uyku çekmemiz lazım çünkü yarın görevimiz başlayacak.”

Bana en yakındaki battaniyeyi seçtim. Roden yanıma uzandı ve sıkıca battaniyesine sarındı.

“O askere karşı hiç kazanamadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordu. Cevabımı beklemeden devam etti. “Çünkü eğer kazanırsam buna bir son verirdi. Kılıç kullanmakta ustayımdır.”

“Belki bu yeteneklerinden bazılarını bizi buradan kurtarmak için kullanabilirsin,” diye geveledim.

“Latamer’e ne yaptığını gördün.” Roden birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve sonra “Onu hiç düşünmeden öldürdüler. Önce gitmekte serbest olduğunu söylediler ve sonra öldürdüler. Conner’ın birilerini öldürmek istemesine neden olan plan nedir?” diye fısıldadı.

Ben de “Bir devrim planlıyor,” diye fısıldadım. “Conner, krallığı devirmek için bizlerden birini kullanacak.”

BÖLÜM 5

Gece bir ara battaniyemin içinde dönerek pozisyonumu değiştirmeye çalıştım. Ayak bileğimdeki bir çekme beni uyandırdı. Doğruldu ve kendimi yanımda uyuyan Mott'a zincirlenmiş buldum. Küçük bir çakıl taşı aldım ve Mott'un yüzüne fırlattım. Gözleri hemen açıldı ve doğrulup bana baktı.

"Ne var?" diye söylendi.

"Beni zincirledin mi?" dedim. "Diğerlerini değil de sadece beni mi?"

"Diğerleri kaçmaz. Ama sen kaçabilirsin." Mott geri uzandı. "Hadi uyumaya devam et yoksa seni soğukta bırakırım."

"Gitmem gerekiyor."

"Nereye?"

"Şey. Bunu kendim halledebilirim ama görünen o ki sen de benimle gelmek istiyorsun."

Mott lanet etti. "Sabahı bekle."

"Keşke bekleyebilseydim. Maalesef mesanem bir bezelye büyüklüğünde."

Mott bir kez daha doğruldu ve el yordamıyla zincirin anahtarlarını buldu. Kendini çözdü. Kılıcını kaptı ve beni kampın yakınlarındaki çalılık bir alana götürdü.

“Şurada yap.”

İşimi gördüm ve sonra kampa geri döndük. Mott gömleğimin yakasına yapıştı ve beni ittirerek battaniyemin üzerine yatırdı. “Eğer beni bir daha uyandırırsan canını yakarım.”

“Sana zincirli olduğum sürece gece boyunca sıklıkla uyanmaya hazırlıklı ol,” dedim. “Ben sessiz uyuyamam.”

Zinciri değiştirdi ve gerginleştirdi. Gerindim ve esnedim. Zincirlenmiş bacağımı mümkün olduğunca ileri atıp battaniyeyi üstüme çektim. Mott da onu geri çekti. Diğer gün bunun hesabını vereceğimi bildiğim hâlde kendimi, battaniyeyi bacağımla bir kez daha çekmekten alamadım.

Şaşırtıcıdır ki, sabah olduğunda Mott bir önceki geceden bahsetmedi. Bir tekmeyle uyandırıldım ama Roden da aynı şekilde uyandırılmıştı. Tobias zaten kalkmıştı ve dolanıyordu. Beni ve Roden’i inlerken görmek sırtımasına neden oldu.

Roden, Latamer’in öldürülüşünün şokunu üzerinden atmış görünüyordu. Ya da en azından eski hâline dönmüştü. Bana ve Tobias’a, aramızdan seçilenin kendisi olacağından emin olduğunu söyledi. Tobias’la birbirimize baktık. Tobias’ın ifadesi çok açıktı. O da kazanmak istiyordu ama bunu Roden kadar belli etmemeyi planlamıştı.

Conner “Kahvaltıda ekmecek var,” dedi. “Soracağım soruları doğru cevaplayan çocuk ekmeği hak edecek.” Bir parça ekmecek kopardı ve “Carthya’nın şu anki kralı ve kraliçesi kimdir?” diye sordu.

Çabucak “Eckbert ve Corinne,” diye cevapladım.

Conner ekmeği Tobias’a fırlattı. Bunun adil olmadığını düşündüm. Cevabımın yarısı doğrudu ama ekmeğin tama-

mini o aldı. Conner bir parça daha kopardı ve “Kral Eckbert’in kaç tane vekili vardır?” diye sordu.

Tobias’ın tahmini on oldu ama Conner cevabın yanlış olduğunu söyledi. Ne Roden ne de ben cevap verdik.

Conner “Doğru cevap yirmi,” dedi. “Ülkede kaç tane asil ve önemli kişi olduğu fark etmez, kralın yirmi tane vekili vardır. Krala tavsiyelerde bulunurlar ama Eckbert vekillerinin tavsiyelerini sıklıkla görmezden gelir.” Ekmeği ağzına attı ve onu çiğnerken başka bir parça kopardı. Onu yuttuktan sonra sordu. “Kral Eckbert’in kaç tane oğlu vardır?”

“İki,” diye cevapladım

Tobias “Yine yanlış,” dedi.

Conner ekmeği Tobias’a fırlattı ve bana “Senin Avenia akşanın var, yani aslen Carthya’dan değilsin. Seni Carthya’ya getiren nedir?” dedi.

“Ailemden en uzaktaki yetimhane oradaydı,” dedim.

“Annen baban hâlâ hayatta mı?” diye sordu.

“Onların ne yaptıklarıyla uzun zamandır ilgilenmiyorum,” dedim. “Bildiğim kadarıyla, bu dünyada tamamen yalnızım.”

Conner “Avenia’da şiddet var,” dedi. “Ülkeyi hastalık vurmazsa haydutlar vurur. Avenia’da çok az insan yaşlanana kadar yaşar.”

“Beni bir yetim olarak kabul et,” dedim. “Ailesinin ve ülkesinin bir yetimi. Sizin için gerekli olan Carthya’ya sadakat değil midir?”

Conner başını evet anlamında salladı. “Bu bir zorunluluk. Bu ülkeyle ilgili gerçekleri öğrenmek için çaba sarf etmen gerekecek. Roden ve Tobias doğup büyüdükları ülke hakkın-da daha çok şey biliyorlar. Öğrenmeye açık mısın?”

Omuz silktim. “Bana vekilleri anlatın.”

Conner cevabımı bir parça eklemek ile ödüllendirdi ve sonra “Ben de o yirmi vekilden biriyim ama küçük çaplı bir vekilim,” dedi. “Babamın çok büyük etkisi vardı ve onun

ölümünden sonra vekillik bana intikal etti. Vekillerin on üçü intikal yoluyla atandı ama diğer yedisi krala çok büyük hizmetlerinden ötürü vekil olarak atandılar. Vekillerin üçü kadındır ve iki tane de yaşlı erkek vekil vardır. Çocukları onların ölmesi ve yerlerine geçmek için sabırsızlanıyorlar. Carthya'da her bir vekil için beş tane soylu vardır ve bu soylular onların vekilliklerinin düşmesini dört gözle beklerler ki yerlerine, konseye başka Carthya'lılar atansın. Bütün vekiller krala bağlılık yemini eder ama bunu uygulayan çok az vekil vardır. Her birinin saklamayı beceremediği bir sırrı var. Bu sır da kralın yerine geçip, tahta oturmayı ne kadar çok istedikleridir.”

“Siz de onlardan biri misiniz?” Roden’in bu sorusu, ekmele ödüllendirilmesine yaramadı.

Conner dudaklarını sıkı ve “Size söylediğim gibi benim oradaki statüm küçük. Tahta geçmeyi arzulamam faydasız. Onu ele geçirmek için bana gereken yeterli güce ulaşmak için çok uzun yıllar geçmesi gerekir,” dedi.

“Bir gün tahta geçip geçemeyeceğinizi sormadı,” dedim. “Bunu isteyip istemediğinizi sordu.”

Conner gülümsedi. “Tahta boyun eğmeyen ve bir gün o tahtta oturmayı dilemeyen biri var mıdır? Söyle bana Sage, yetimhanenin sert zeminine uzanıp, çatının çatlakları arasından yıldızları izleyip, kral olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmedin mi?”

Buna itiraz edemedim. Yanımda duran Roden ve Tobias da başlarını evet anlamında salladılar. Gece uykuya daldıktan önce yetimhanedeki tüm çocuklar kısa süreliğine de olsa bu tür hayaller kurar ve kral olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünürdü.

Conner derse devam etti. “Kraldan sonraki en güçlü ikinci kişi yüksek saray nazırı Lord Kerwyn’dır. Ama Kerwyn krala hizmet eder ve onun kral olmasına imkân

yoktur. Vekillerin en güçlüsü ise Santhias Veldergrath adındaki başvekidir. Hırsları konusunda acımasızdır. Başvekil olmak ve bu güce ulaşabilmek için çok etkin politikalar yürütmüştür. Sanırım, Veldergrath yüzünden şu anda hapiste olan ya da çoktan ölmüş on ikiden fazla soylu vardır. Kralın tacını istiyor ve ordusunu kendi çıkarları için kullanıyor. Eğer kraliyet ailesine bir şey olursa, Veldergrath, tahta oturacak ilk kişidir. Diğer vekiller ya onun isteğine boyun eğler ya da kendi hırsları uğruna Carthya'yı iç savaşa sürüklerler.”

Tobias “Veldergrath'ı tanıyorum,” dedi. “Büyükanneemin yaşadığı toprakların sahibiydi. Bir gün elçisi geldi ve kiranın iki katına çıkarıldığını bildirdi. Büyükanne son nefesini verene kadar ondan nefret etti.”

“Evet, düşmanları var ama aynı zamanda nüfuzlu dostları da var. Veldergrath'ın insanlara karşı merhameti yoktur ve Carthya'nın tüm iyi şeylerini kendisi alacaktır.”

Tobias sordu. “Öyleyse hangisini tercih edersin? Veldergrath'ın saltanatını mı yoksa iç savaşı mı?”

“Hiçbirini. O yüzden buradasınız.” Conner ekmeğinin geri kalanını, aramızda bölüşmemiz için yere fırlattı. Sonra ellerini ovuşturup Mott'a ve Cregan'a “Arkamızda iz bırakmamamız lazım. Etrafı mümkün olduğunca iyi temizleyin. Bir saat içinde buradan ayrılmış olmayı diliyorum,” dedi.

Roden ve Tobias ekmeğe gömüldüler ama ben olduğum yerde durup Conner'ın arabaya dönmesini izledim. Planıyla ilgili verdiği ipuçları belirsiz değildi. Ne istediği çok açıktı. Ama bizimle paylaşmadığı çok önemli bir bilgi olduğu belliydi. Onun ne olduğunu merak etmeye bile cesaret edemedim.

Conner yanımdan geçerken ona baktığımı fark etti ve durdu. Bana çok dikkatli bir bakış attı ve yavaşça başını sallayıp yürümeye devam etti.

Endişelerimin boşa olmadığından korkarak gözlerimi kapadım. Conner, bizi vatana ihanet etmemiz için kullanıyordu.

BÖLÜM 6

O sabah, neredeyse tüm yol boyunca, Conner bize Carthya hakkında ders verdi. Mott arabayı sürerken ve de Cregan arkada nöbet görevini yerine getirirken o, arabanın sürücü koltuğuna sırtını vererek bize döndü.

Carthya'nın etrafındaki bir sürü kasabayı işaret ederek her birinin bize olan mesafeleri hakkında bilgi verdi ve birçok büyük, değişik şehrin özelliklerini anlattı.

Güneyi işaret ederek "Drylliad şu tarafta," dedi. "Carthya'nın başkenti ve kraliyet ailesinin merkezi. İçinizden kimse daha önce oraya gitti mi?"

Tobias söz aldı. "Çok küçükken babam beni oraya götürmüştü ama tam olarak hatırlamıyorum."

"Ben de oraya gitmiştim ama uzun zaman önceydi," diye ekledim. "Kralın güvercinliğinden bir güvercin çalmaya çalışmışım. Ama pek başarılı olamadım."

Hepsi güldü ama bu çok garipti çünkü şaka yapmaya çalışmamıştım. Karnım acıkmıştı ve yakalanmadan zar zor kaçabilmişim. Kaçarken burktuğum bileğim bir hafta iyileşmemişti.

Bahsettiği kasabaların birçoğuna gitmiştim. Hem Roden'den hem de Tobias'tan daha fazla seyahat ettiğim çok

açıktı. Roden, Carthya'nın güneyinde bir yerde doğduğunu ve Benton'daki yetimhanenin merdivenlerine bırakıldığını söyledi. Anne babasının kim olduğuna ve onların yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikri yoktu. Conner onu almaya gelene kadar Benton'dan ayrılmamıştı.

Tobias, Gelvins'e yakın bir kasabada doğduğunu ama annesinin doğum sırasında öldüğünü söyledi. Babası da doğumundan birkaç yıl sonra hastalanarak ölmüştü. Babasının ölümünden sonra büyükannesi onunla ilgilenmiş ama o da iki yıl sonra ölmüştü; ve Tobias yetimhaneye yollanmıştı.

Conner ona "Seni kim eğitti?" diye sordu.

"Büyükbannem. Muazzam bir kütüphanesi olan bir adamın yanında çalışıyordu. Okumam için her hafta bir kitap ödünç almasına izin veriliyordu. Onu özlediğim kadar kitap okumayı da özledim."

Conner, Roden'e "Senin okuma yazman var mı?" diye sordu. O da kafasını hayır anlamında salladı.

Roden "Ama her zaman istemişimdir," dedi. "Ayaklarımın üzerinde iyi dururum ve kralın ordusuna katılabilirim diye düşünüyorum. Ama sıralamada yükselmem için okuma yazmam olsun isterdim."

Conner ona hayranlıkla "Yani sen bir gönüllüsün," dedi. "O zaman sana okuma yazma öğretmemiz gerekiyor. Ya sen Sage? Okuma yazman var mı?"

Omuz silktim. "Bunu zaten sormamış mıydınız?"

Conner "Geçen sefer cevap vermek yerine bana hakaret etmeyi tercih etmiştin," dedi. "Çok fazla eğitimin olduğunu sanmıyorum."

"Babam, aptal bir insanın eğitilmesine rağmen akıllanma ihtimali olduğunu söylerken, akıllı bir insanın da eğitimsiz kalabileceğinden bahsetmişti."

Conner "Senin baban işe yaramaz, değersiz bir müzisyendi," dedi. "Bana kalırsa o hem aptal hem de eğitimsizdi. Ve

Bayan Turbeldy, annenin barlarda, meyhanelerde çalışan bir kadın olduğunu söyledi. Sana vermiş olduğu eğitimi düşünemiyorum bile.”

Dizlerimin üzerine koyduğum ellerime baktım. “Eğer bana okumaya değecek bir şey vererseniz, okumamı kolaylıkla geliştirebilirim.”

“Aranızda kim bir soylu gibi at binebiliyor?”

Bir kez daha hiçbirimiz cevap vermedik. Çok kereler ata binmişliğim vardı ama genellikle o at çalıntı oluyordu ve ben her zaman atın sahibinden kaçmak için onu sürüyordum. Muhtemelen de bir soylu gibi binmiyordum.

“Sizlere terbiye ve görgü kuralları öğretildi mi diye sormaya zar zor cesaret edebiliyorum.”

Tobias “Bana biraz öğretildi,” dedi.

Roden, Conner’in sorusuna güldü ama hemen durumu düzeltti. “Efendi Conner, beni bir centilmene dönüştürün. Öğrenebilirim.”

Conner “Hepiniz öğreneceksiniz,” dedi. “Önümüzdeki iki hafta sonunda her birinizi birer centilmene dönüştürmek niyetindeyim. O kadar mükemmel öğrenmelisiniz ki kralın karşısına bir soylu olarak çıkabilin.”

“Kralı mı göreceğiz?” diye sordum.

Conner kafasını hayır anlamında salladı. “Öyle demedim. Sadece onun karşısında durabileceğinizi ve onu, bir soylu olduğunuza inandırabileceğinizi söyledim.”

Roden bana baktı ve gülümsedi. Ben onun kadar coşkulu değildim.

“İki hafta mı?” diye sordum. “Acelemiz nedir?”

Conner bakışlarını benimkilere kilitledi. “Çünkü seçtiğim çocuk o zaman sınanacak.”

Tobias boğazını temizledi ve “Diğer iki çocuğa ne olacak efendim?” diye sordu. Seçmediğiniz iki çocuğa?”

Conner, cevap vermeden önce hepimize tek tek baktı. Ko-

nuştuğunda söylediği tek şey şuydu: “İki hafta, çocuklar. Dua edin de seçilen siz olun.”

Sonra sırtını bize döndü ve yola devam ettik.

Tobias, Roden ve ben birbirimize baktık. Cregan bu bakışmanın ne anlama geldiğini anladı ve kıkırdadı. Roden biraz daha solgun görünüyordu. Tobias’ın yüzündeki ifade tamamen silinmişti. Sanki taş kesilmişti. Şüphesiz, hepimiz Conner’in, Latamer’in ölüm emrini nasıl rahatlıkla verdiğini ve planının yüksek manevi değerleri üzerinden bunu haklı çıkaracak nedenler sunduğunu hatırlıyorduk.

İki hafta içinde kazananı seçecekti ve geriye kalan iki çocuk da muhtemelen Latamer’in kaderini paylaşacaktı.

BÖLÜM 7

Arabamız Tithio kasabasının kilometrelerce uzağındaki büyük bir malikânenin önüne yanaştığında saat öğleden sonrayı geçmişti. Girişteki oymalı ahşap bir tabela, buranın Conner'ın evi olduğunu belirtiyordu. Malikâne iki katlıydı ve ikinci katın üstünde de yarım bir üçüncü kat vardı. Çatı neredeyse düzdü ve alçak bir korkulukla çevrelenmişti. Çatının tepesine çıkılan bir merdiven olup olmadığını merak ettim. Oradan, Conner'ın devasa topraklarının manzarasının etkileyici olduğuna emindim. Bina taba rengi tuğladan ve kesme taştan inşa edilmişti. Bu bile tek başına yeterince etkileyiciydi. Çünkü Carthya'nın bu bölgesinde bir taş ocağı varmış gibi görünmüyordu ve bu da taşların uzak bir yerlerden getirildiği anlamına geliyordu. Birinci ve ikinci kat arasındaki ince çıkıntının damarları görülüyordu. Sadece evin ön tarafında yaklaşık yirmi tane pencere saydım. Carchar'daki yetimhanenin tek bir penceresi bile yoktu.

Conner malikânenin önünde durdu ve onu işaret etti. “Evime hoş geldiniz, çocuklar. Ben buraya Farthenwood diyorum. Burası babamın eviydi ve çocukluğumun geçtiği yerdi. Her bir gizemini biliyorum ve kralın Drylliad'daki işlerinden fırsat buldukça buraya gelmekten büyük haz

duyuyorum. Burası önümüzdeki iki hafta boyunca sizin de eviniz olacak. Her şeyi buraya gelmeden ayarladım. Eminim kafanızda bir sürü soru vardır ama önce yapacak başka işlerimiz var.”

Arabanın önünde toplanan hizmetçiler tek sıra hâline geldi. Bir kaç atların yularını tuttu ve biri, o kraliyet ailesindenmiş gibi Conner’ın arabadan inmesine yardımcı oldu.

Cregan bize arabadan inmemizi işaret etti ve indiğimiz zaman da Conner her birimize birer hizmetçi sundu. “Adamınızı takip edin. Gidip iyi bir banyo yapın ve temiz elbiseler giyin.” Bana bir bakış fırlattı. “Birinizin normalden daha fazla sabunlanmaya ve keselenmeye ihtiyacı var. O yüzden banyoda gerektiği kadar uzun süre kalın. Şık ve bakımlı olduğunuzda sıcak bir akşam yemeği için bana katılabiliyorsunuz. Bunun şimdiye kadar yediğiniz en iyi ve lezzetli yemek olduğunu sanıyorum.”

Roden ve Tobias hizmetçilerini takip edip malikâneye girdiler. Ben de arkalarından benimkini takip ettim ve Fart-
henwood’a girdim. Girişi kocamandı ve pencerelerden çok iyi ışık alıyordu. Tavanda büyük ve görkemli bir avize vardı. Alçı duvarlar güzel manzara resimleriyle süslenmişti. Yanımdaki duvarda asılı olan halıda düzinelerce isim ve yüz tasvir edilmişti. Muhtemelen Conner’ın soy ağacıydı.

Hizmetçiye “Adın nedir?” diye sordum.

Başta çekinerek, cevap verip vermemek konusunda tereddüt etti ve sonra “Errol, efendim,” dedi. Errol suratında tıraş edilmeyi gerektirecek kadar sakal bıyık çıkmayan tiplerden birine benziyordu. Genç oğlan hatlarına sahipti ve açık sarı saçlarında azıcık bukle vardı. Eğer cinlerle ilgili masallar doğru olsaydı Errol onlardan biri olabilirdi.

“Ben Sage. Yolculuk boyunca bana eşlik edenler benim bir “efendi” olmadığını doğrulayacaktır. Conner bana sahip olduğunu düşünüyor sanki. Bu da beni de senin gibi bir hiz-

metçi yapar. O yüzden birbirimize ön adlarımızla hitap edelim.”

Errol “Beni bağışlayın ama size “efendim” demem emredildi,” dedi. “O yüzden bunu duymaya alışmalısınız.”

Üzerimdeki gömlek görünümlü paçavraya asıldım. Yumruğum üstündeki deliklerden birinden rahatlıkla geçirdi. “Bu şekilde giyinmiş birine gülmeden nasıl efendim diyebilirsiniz?”

Errol bana yan yan baktı ve sahtekârca gülümsedi. “Bu hiç de kolay değil...efendim.”

Sorduğumda, Errol bana soldaki odaların Mott ve Cregan gibi seçilmiş hizmetçiler için olduğunu söyledi. Ayrıca mutfaqları ve çalışma alanları vardı. Sağ taraftaki odalar ise diğer hizmetçiler içindi ve çoğu odaları paylaşıyordu. Errol’unkinin o odalardan biri olduğunu anladım. Girişin ortasından yukarı kata büyük bir merdiven uzanıyordu. Her iki tarafında uzun mumlar vardı ve iyi kalite bir halı ile kaplanmıştı. Yere eğildim ve parmaklarımı halının üzerinde gezdirdim.

Önümüzde yürüyen Roden’in hizmetçisinin ona, pis elle-rimle dokunduğum halının o kısmını silmesi gerektiğini söylediğini duydum. İnadına, orada bir leke bıraktığımdan emin oldum.

İkinci katın uzun holü boyunca, sağlı sollu odalar mevcuttu.

Roden “Sanırım bizim yetimhanedeki çocukların çoğu bu-rayı sığardı,” dedi.

Tobias “Conner zengin bir adam, orası kesin,” diye ekledi.

“Niye bu kadar odaya ihtiyacı var ki?” diye sordum.

Errol gülümsedi. “Eğer daha az oda olsaydı, hepimizin temizlik yapabileceği yeterince alanı olmazdı.”

Yüksek sesle kahkaha attım. Diğer iki hizmetçi bana ateş saçan gözlerle baktılar. Errol daha kısık sesle devam etti, “Efendi Conner’in çoğu zaman misafirleri gelir. Onların, mal

varlığından etkilenmesini ister ve genellikle de etkilenirler.”

“Kralın vekillerinden biri olduğunu söyledi. Kral hiç buraya geldi mi?”

“Kral gelmedi ama kraliçe nedimeleriyle seyahat ederken bir kez uğradı.”

“Onun çok da güzel olmadığını duydum,” dedim.

Errol, sanki ona bir tokat patlatmışım gibi baktı. Kişisel bir savunma yaparcasına “Bunu kim söylediye yalan söylemiş,” dedi. “Kraliçe Erin’in büyüleyici bir güzelliği var. Efendi Conner da sık sık bunu dile getirir.”

“Conner evli mi?”

“Hayır, efendim. Bir zamanlar birine âşık oldu ama sonu gelmedi.”

“Buraya neden getirildiğimizi biliyor musun?” diye sordum.

“Eğer biliyor olsaydım, bunu söylemek bana düşmezdi.” Errol konuşurken etrafı kolaçan etti.

Çabucak “Bunu bana söylemek zorunda değilsin,” dedim. İsteyeceğim son şey Errol’un benimle konuşmaktan korkmasıydı. “Sadece merak ettim.”

Errol “Biz hizmetçilerin tek duyduğu söylentilerden ibarettir ve hikâyenin çok az kısmıdır,” dedi. “Bildiğim çok az şeye de güvenmemelisiniz.”

“Haklısın,” diyerek konuyu değiştirdim. “Conner’a ne kadar zamandır hizmet ediyorsun?”

“Buraya on yaşındayken geldim efendim. Yani şu anki yaşımdan on yıl önce.”

Demek ki benden çok büyük değildi. Ve bana hâlâ efendim diye hitap ediyordu.

“Bir borç karşılığı mı çalışıyorsun?”

“Ailemin borçları. Belki bir on sene daha ve sonra gitmekte özgür olacağım.”

“Burada çalışmaktan memnun musun?”

Errol, başını evet anlamında salladı. “Eğer isteklerini yerine getirirsen, Conner iyi bir efendidir.”

“Ya peki eğer getirmezsene ne olur?”

“Conner, önden bir ulak yollamıştı. Sizin hakkınızda bir şeyler biliyorum.” Errol gülümsedi ve “Korkarım ki bu sorunun cevabını kendiniz bulmalısınız,” diye ekledi.

Bu beni de gülümsetti. “Artık sorun çıkarmayacağım. Onu kızdıranlara ne olduğu çok açık şekilde belli olmaya başladı.”

“Evet, efendim.” Errol bir kapının önünde durdu. “Yatak odasını diğer çocuklarla paylaşacaksınız ama banyonuz burada olacak.” Kapıyı açıp bana oldukça büyük olan odayı gösterdi. Sanki banyo olarak kullanılmak üzere özel olarak dizayn edilmişti. Dekorasyonu yumuşak ve kadınsıydı. Artık banyo olarak kullanılsa da eskiden bir misafir odası olarak kullanıldığını farz ettim. İçimden, kendimi odanın uzak köşesinde, tam duvarın yanında duran yatağa atıp kestirmek geçti ama o kadar pistim ki sonrasında yatağı muhtemelen yakmak zorunda kalabilirlerdi.

Errol, çıkarmak için gömleğime asıldı ama hemen geri çekilip “Ben kendi başıma yıkanırım,” dedim.

Errol bir kez daha gülümsedi. “Beni mazur görün efendim ama görünüşe bakılırsa pek de iyi yıkanabildiğinizi sanmıyorum.”

Güldüm. “Sen yanımdayken yıkanmaya başlamayacağım.”

“Sizi, bir asilzade kadar temiz olacak şekilde yönlendireceğim. Eğer dilerseniz dışarıda beklerim ama çıktığınızda yeterince temizlenmemişseniz tekrar banyoya dönersiniz. Ben efendinin emirlerine uyarım, sizinkilere değil.” Errol, bu sefer gülümsemiyordu. Kapıyı kapattı.

Ona “Sen rahatına bak!” diye seslendim. “Uzun bir süre buradayım.” Kapıyı kilitlemek için bir yol aradım ama bula-

madım. O yüzden ağırca bir sandalyeyi kapıya doğru sürükledim ve onu kapı tutacağına altına yerleştirdim.

Odanın, evin arka tarafına bakan pencereyi bir balkonu vardı. Parmak uçlarıma basarak balkona çıktım ve etrafa baktım. Hemen aşağıda bir bahçıvan vardı ama kendini işe vermiş ve kafasını çiçeklere gömmüştü. Muhtemelen onun yukarı bakma riskini göze alabilirdim. Conner'ın evinin dışı kayadan inşa edilmişti ve her katta birer çıkıntı vardı. Oldukça yüksekti ancak düşmemek için uygulayabileceğim birçok yöntem vardı.

Kendimi parmaklıklardan sallandırımdım ve dengede durmaya çalışarak dış duvarlara tutundum. Eğimli bir kayanın üstüne basarak destek aldım ve parmaklarımı başka bir kayanın oyuklarına geçirerek aşağı doğru indim.

BÖLÜM 8

Ter içinde ve bitkin bir hâlde odaya döndüğümde Errol bana sesleniyordu. Sadece Conner'ın evinin etrafını kolaçan edecek kadar kısa bir süre ortalıkta yoktum. Ama yine de Errol'un bana ne zamandan beri seslendiğini merak ettim.

Elimle biraz su sıçratarak "Uyuyup kalmış olmalıyım," diye geri seslendim. "Ne istiyorsun?"

"Su çoktan soğumuş olmalı," dedi. "İçeri girip küveti yeniden doldurabilir miyim?"

Su gerçekten soğumuştü. Ama mükemmel derecede de temizdi ve ben, banyoya girdiğimden beri daha da kirlenmiştim.

Elbiselerimi çabucak ve sessizce çıkararak "Su iyi," dedim. "Çok uzun kalmayacağım."

"Diğer çocuklar çoktan banyodan çıktılar."

"Evet ama ben uyurken muhtemelen onlar işlerini bitirmiştir. Bana birkaç dakika daha ver."

Suya daldım ve üzerimdekileri iyice çitiledim. Küvetin yanında Errol'un bıraktığı yeni ve temiz kıyafetler duruyordu. Bir beyefendinin giyeceği cinsten kıyafetlerdi ve muhtemelen Conner üç takım kıyafet için oldukça yüklü bir miktar ödemişti. Benim takımım, önü işlemeli keten bir gömlek,

oymalı düğmeleri olan yarım kollu, süet bir yelek, keten bir pantolon ve uzun konçlu bir çift çizmeden oluşuyordu. Bunları giyince vücudumun fazla bir kısmının görüneceğini sanmıyordum.

Bu benim ilk banyomdu, çünkü odadan çıkar çıkmaz Errol kollarımın üzerinden beni yokladı ve hâlâ bir yetim gibi koktuğumu anladı. Beni ikinci kez keselemek konusunda ısrar etti.

“Su buz gibi,” dedi. “Bu şekilde mi yıkanmayı seviyorsunuz?”

Huysuz bir şekilde “Şimdi daha da soğuk,” dedim. “Bunu böyle tercih ettiğimi söylemedim ama idare ettim.”

Errol beni keselerken normalde olduğundan daha az nazikti. İkinci seferinde bu kadar çok kir çıkması beni şaşırtmıştı. O, ayaklarımın altını fırçalamakla meşgulken ben tırnaklarıma baktım. “Onların hiç bu renk olduklarını hatırlamıyorum,” dedim ve hızla ayağımı çektim. “Gıdıklandım. Daha işin bitmedi mi? Bir erkeğin, yıkanırken bana yardımcı olmasından hoşlanmıyorum.”

Errol sırtıttı. “Size bir kadın gönderteyim mi?”

Güldüm ve Errol’a bundan sonraki banyo zamanlarında yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim. “Efendi Conner’m, biz yetimlerden daha farklı bir temizlik anlayışı olduğu çok açık. Artık tüm vücudumu yıkamam gerektiğini biliyorum ve bundan sonra daha iyi temizleneceğim.”

İşimiz bittikten sonra tekrar giyinmek için Errol’u dışarı yolladım. İyi bir iş çıkardığını itiraf etmeliydim. Şimdiye kadar hiç bu kadar temizlenmemiştim.

Giyindikten sonra Errol’a “Eski kıyafetlerim nerede?” diye sordum.

“Sanırım yakılmak için götürüldüler. Kimsenin işine yarayacak şeyler değildi.”

Sertçe “Onları hemen getir,” dedim ve “oldukları gibi Er-

rol, kesinlikle oldukları gibi,” diye ekledim.

Errol bunu bir anlığına düşündü ve sonra “Sanırım onları geri alabilirim,” dedi.

“Eğer alırsan, bu hizmetinin karşılığında bir gümüş sikke kazanacağını görebiliyorum.”

Errol başını yana eğdi. “Gümüş sikkeyi nereden bulacaksınız?”

“Bu ufak bir ayrıntı ve benim sorunun. Conner’a olan borcunun önemli bir kısmını bununla ödeyebilirsin.” Kollarımı açtım. “Bu kıyafetler bana ait değil ve ben de onların içinde ben değilim. İki hafta içinde diğer kıyafetlerimi isteyeceğimi sanıyorum.”

Errol omuz silkti. “Ne yapabileceğime bakacağım. Şimdi gelin. Efendi Conner sizi akşam yemeğine bekliyor.”

Conner da yıkanmış ve tıraş olmuştu. İyice temizlenmiş ve yol yorgunu bir seyyahattan çok bir asilzadeye benzemişti. İçeri girdiğimde Roden ve Tobias’ın çoktan yemek masasına oturduklarını gördüm. Bu küçük yemek odası günlük yemekler ve daha özel konuşmalar için ayrılmış gibi görünüyordu. Burasının, insanların Conner’ın zenginliği hakkında fikir sahibi olabilmesi için dekore edildiği çok açıktı. Kendimi, gümüş bir çatalı veya altın kaplamalı bir kadehi ya da duvarda asılı olan apliklerin kristallerini çalacak akıllı bir hırsızın ne kadar kazanacağını hesaplamaktan alamadım.

Conner, solunda duran sandalyeyi göstererek “Lütfen otur,” dedi. Tobias sağındaydı ve Roden de hemen onun yanındaydı. Roden, onun yerine benim Conner’ın yanına oturmama açıkça bozulmuştu.

Ben oturur oturmaz hizmetçiler yemekleri getirmeye başladılar. İlk getirilenler peynir, tereyağı ve olgun meyveler oldu. Yetimhanede çoğunlukla insanların artıklarını yiyerek beslenirdik. Bazı yiyecekler ve meyveler de artık bozulmaya

ya da küflenip, kararmaya yüz tuttukları için bize verilirdi. İlk servis Conner'a yapıldı ama yemeğe başlamadan önce bizlere de servis yapılmasını bekledi. Ben de ikinci servis yapılan kişi olmama rağmen aynı şekilde beklemem gerektiğini tahmin ettim. Conner'ın yaptığını görmezden gelip yemeğe başlamak çok yanlış bir hareket olurdu.

Tabağımdakilerin ve mutfaktan gelen diğer yemeklerin kokusu ile kendimden geçmişim. Hevesle "Sürekli böyle yemekler mi yersiniz?" diye sordum.

Conner "Her zaman," dedi. "Böyle lüks bir hayat ister misin?"

"Bu benim beklentilerimin çok daha ötesinde," diye cevapladım.

Conner "Kralın ziyafetleri yanında bu mütevazı bir yemek," dedi.

Tabağına servis yapılırken Roden "Bunlar varken kim kralın ziyafetine ihtiyaç duyar ki?" diye sordu. Bir yanlış yaptığını anladı ama yanlışının ne olduğunu bilemedi ve Conner'a baktı. Yanlışını düzeltecek kelimeler aradı ama başaramadı.

Tobias ilk kez konuştu. "Kralın ziyafetine benim ihtiyacım olur," dedi.

Omzumun üstünden bir kız uzandı ve önüme, içinde turuncu renkte çorba olan bir kâse koydu. Örölmüş, uzun ve koyu kahverengi saçları vardı. Çok belirgin bir güzelliği yoktu ama onu çekici kılan, ilginç yüz hatları olduğu kesindi. Beni en çok gözleri büyüledi. Sıcak, kahverengi ama aynı zamanda kem belki de korkutucuydular. Ona dikkatle baktığımı yakalayınca bana hiddetle karşılık verdi ve dönüp diğerlerine servis yapmaya devam etti.

Onun dikkatini çekmek için "Teşekkür ederim," dedim. "Bu ne çorbasıdır?"

Soruma cevap vermesini bekledim ama vermedi. Belki de Conner'ın evinde hizmetçilerin yemek servisi yaparken ko-

nuşmaları yasaktı. Onun başını belaya sokmadığımı umarak hemen başka tarafa döndüm.

Conner öylesine, bu akşam yemeğinde neler olduğunu saymaya başladı. Fırında pişmiş gevrek ekmek, kızarmış ördek eti ve mahzende soğutulmuş meyveli puding. Onu duydum ama içeceklerimizi dolduran kızı izlemeye devam ettim. Tobias'ın içeceğini doldurmak için eğildiğinde başka bir hizmetçi ona çarptı ve Tobias'ın üstüne biraz su sıçradı. Conner, ona sinirli bir biçimde baktı. Onu savunmak için ağzımı açtım ama o Tobias'a başka bir peçete verdi ve kendisine bir şey söylenmesine fırsat vermeden odayı hızla terk etti.

Hepimize yemek servisi yapıldıktan sonra Conner tabağının en üstündeki kaşığı aldı ve "Bu sizin çorba kaşığınız. Bu çorba içmek için, yani sadece çorba için," dedi.

Onun direktiflerini izleyerek kaşığı elime aldım ve tuttuğu gibi tutmaya çalıştım. Bu çok biçimsiz ve rahatsız bir pozisyondu. Sefalet çeken yetimler değil ama belki beyefendiler kaşığı bu şekilde tutmak zorundaydı. Eskiden kaşığımı, aynı bir baltayı tutar gibi tutuyordum.

Conner "Sol elinle mi yiyorsun?" diye sordu. "Bu kabul edilemez. Sağ elinle yapabilir misin?"

"Siz sol elinizle yapabilir misiniz?" diye karşılık verdim. Bozulmuş bir ifadeyle "Hayır," dedi.

"Ama siz bana sağ elimle yememi söylüyorsunuz."

"Sadece dediğimi yap."

Elimi değiştirdim ama Conner'ın kaşığı tutuş şeklini taklit etmeye teşebbüs etmedim. Onun yerine, kaşığı balta gibi tutarak çorbaya daldırmaya giriştim.

Conner "Hayır Sage," dedi. "Çorbayı kaşığına doldurduktan sonra alt tarafını tabağının kenarına sıyırmalısın." Nasıl yapıldığını gösterdi ve "Bu şekilde yaparsan, eğer çorba dökülürse masaya dökülür üzerine değil," diye ekledi.

En son çorba içtiğimde kâseyi iki tarafından tutup öyle

içmiştim. Sağ elimi yarım yamalak kullanabiliyordum. O yüzden, Conner başka tarafa bakar bakmaz kaşığı sol elime geçirdim. Bunu fark etti ama bir şey söylemedi.

Conner, Roden'in kaşığı tutuş şeklini düzeltti. "O bir çekiç değil evlat," dedi. Tobias'ın masaya doğru eğildiğini gören Conner "Yemeği ağzına götürmelisin, ağzını yemeğe götürmeyeceksin," dedi. Ama diğer görgü kuralları ile ilgili tek bir şey söylemedi. Sanırım pes etti.

Çorbadan sonra biraz ekmek ve peynir yedik. Conner peynir dilimleyicinin ve ekmek bıçaklarının nasıl kullanılacağını gösterdi. Nasıl kullanılacaklarının çok açık olduğunu düşündüğüm için gösterdiklerine çok dikkat etmedim. Roden ve Tobias büyülenmiş görünüyorlardı.

Daha önce dikkatimi çeken kız, çorba kâselerini, kalan peynir ve ekmekleri toplamak için geri döndü. Diğer hizmetçiler de ana yemeği getirdiler. Bana bir kez daha hiddetle baktı. Bu beni rahatsız etti çünkü onu bu kadar kızdırabilecek ne yaptığımı anlayamamıştım.

Tobias "Ben tıka basa doydum," dedi.

Conner "Bunu söylemek kabaca bir hareket kabul edilir," dedi. "Bir ev sahibi misafirleri- ne yemek boyunca en iyi şekilde hizmet edilmesini planlar ve onlara zorla bir şeyler yedirdiğini düşünmek istemez."

Tobias özür diledi ve yemeğin çok güzel koktuğunu söyledi. Sanırım Conner, bunun da biraz kaba olduğunu düşündü. Tobias'm kabalık yapmak istediğini sanmıyordum. Bazı şeyleri söyleme şekli onun kibirli görünmesine neden oluyordu.

Ben ise, ana yemek bittikten sonra bile kendimi hâlâ oldukça aç hissediyordum. Doyurucu bir şeyler yiyeli neredeyse iki gün olmuştu ve tıka basa doyma hissi verecek kadar yemeyeli de aylar geçmişti.

Carthya yetimhanelerinde yemek lüks sayılır. Yetimlerin ölen anne babalarından kalan miraslar sayesinde yetimhane-

ler faaliyetlerini sürdürürler. Ama o miraslar da tüm borçlar çıkarıldıktan sonra ancak bir gömlek parası eder. Zaman zaman, günahlarının bedelini yetimhanelere yaptıkları bağışlar ile ödemek isteyen bazı varlıklı insanların verdikleri paralar sayesinde yemek yiyebiliriz. Ve bizim üçümüzün başına geldiği gibi varlıklı aileler hizmetçi olarak çalıştırmak için çocukları yetimhanelerden satın alırlar.

Yiyecek çok az olduğu için hızlı ve bencilce yemeyi öğrenmiştik. O yüzden dün rostoyu çaldığım için Bayan Turbeldy'nin neden bana o kadar sinirlendiğini anlamamıştım. Onu hepimizin yemesi için çalmıştım.

Son olarak tatlı geldi. Üzerine tarçın ve şeker serpilmiş vişne turtası. Daha önce bana servis yapan kız geri döndü ama bu sefer kendisine çok dikkat etmedim. Onun burada kendine göre zorlukları olsa da benim de endişelenmem gereken şeyler vardı. Conner'a odaklanmalıydım çünkü bizimle ilgili en kötü niyetini henüz açığa çıkarmamıştı.

Conner tüm hizmetçilerine "Hepiniz şimdi odayı terk edin," diye emir verdi. "Yemeğimiz bitene kadar size tekrar ihtiyacım olmayacak."

Son çıkan hizmetçi kapıyı arkasından kapattıktan sonra Conner, bıçağını ve çatalını masaya koydu ve ellerini birbirine kenetledi.

Her birimize dikkatlice bakarak "Sonunda sıra asıl söylemek istediğim şeye geldi," dedi. "Size planımı anlatmaya hazırım."

BÖLÜM 9

Conner, tekrar konuşmaya başlayana kadar bir saat geçmiş gibi hissettim. Nihayet yeniden konuşmaya başladığında sesi o kadar kısıktı ki, hizmetçilerin kulaklarını kapıya dayayıp bizi dinlediklerini düşünüyor gibiydi.

“Planımın ne olduğunu tahmin ettiğine inanmanız olabilir,” diye söze başladı. “Ama sizden vatana ihanet etmenizi istemediğime emin olabilirsiniz. Aslında dolambaçlı bir şekilde de olsa, bu plan Kral Eckbert’in krallığının ihanete uğramasını önleyebilir. Carthya bir iç savaşın eşiğinde ve çok az insan bundan haberdar. Ülkede çok köklü bir değişiklik olacak.”

Tobias “Nasıl bir değişiklik?” diye sordu. Hepimizin kafasında aynı soru vardı ancak sözünün kesilmiş olmasından ötürü Conner’in ne kadar sinirlendiği açıkça belli oluyordu.

“O konuya birazdan geleceğim,” dedi. “Size Veldergrath hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Çok uzun zamandır o gün için planlar yapıyor ve artık kendisine sadık vekilleri bir araya getirmeye başladı. Böylece, kralın tacını ona vermemiz için geri kalanımızı zorlayabilir. Destekçilerini sessiz sedasız bir araya getiriyor. İki hafta içinde, Carthya’da bir iç savaş patlak verecek. Bu da ülkenin çeşitli saflara

bölünmesine neden olacak. Müttefikleri, aileleri birbirine düşürebilir, dostlar karşı karşıya gelebilir ve şehirler birbirleriyle savaşmaya başlayabilir. Binlerce insanın savaşta ölmesi kaçınılmaz olacak. Senin doğduğun ülke olan Avenia, olanları dikkatle izleyecek ve Carthya'ya saldırmak için fırsat kollayacak Sage. Zengin topraklarımızda ve madenlerimizde gözleri var. Avenia, Carthya'nın en güçsüz anını kollayıp ikiye bölündüğümüz anda saldırıya geçecek ve Carthya'yı yok edecek. Avenia en iyi hâliyle bir pislik yuvası. Daha iyi olmasına da imkân yok." Conner başını benim tarafıma doğru eğdi. "Söylediklerimden ötürü dehşete kapılmışsın gibi yapma Sage. Avenia hakkında söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun."

Kısıksesle "Evet, biliyorum," diyerek onunla aynı fikirde olduğumu belirttim.

Tobias "O zaman iç savaşı önlemeyi umuyorsunuz," dedi. "Ama hiçbir zaman kral olmayı ummadığınızı kendiniz söylediniz."

Conner "Bu sabah size Kral Eckbert'in kaç tane varisi olduğunu sorduğumu hatırlıyor musunuz?" dedi. "Senin cevabın neydi, Sage?"

"İki. Ama Tobias'ın belirttiği üzere, yanılmıştım. Sadece, tacın varisi olan Prens Darius hayattaydı. Kral Eckbert'in küçük oğlu denizde kaybolmuştu."

"Küçük oğlunun adı Jaron'du. Vekillige atandığım günden beri bana onunla ilgili çeşitli hikâyeler anlatıldı. Bazılarının gerçek olmasına kesinlikle imkân yoktu çünkü anlatılanlar gerçek olsaydı kalenin hâlâ tek parça hâlinde ayakta durması mümkün değildi."

Tobias "Küçük bir çocukken taht odasında yangın çıkardığını duymuştum," dedi.

Roden "Ve daha on yaşındayken Mendenwal kralını düelloya davet etmişti," diye ekledi. "Tabii ki kaybetmişti. Hak-

kındaki hikâyeler böyle uzayıp gidiyor.”

“Hepimiz bu hikâyeleri duyduk,” deyiverdim. “Söylemek istediğiniz nedir?”

Conner “Bırakın da bitireyim,” dedi. “Bundan dört sene önce yaklaşık on bir yaşındayken, Jaron, Carthya’nın her zaman dostu olmuş Byrmar’ın kuzeyine gönderilmek istendi. Dürüst olmak gerekirse, oraya sadece yurtdışı eğitimi için değil, kralı ve kraliçeyi daha fazla utandırmaması için gönderilecekti. Ancak yolda, gemisi korsanlar tarafından saldırıya uğradı. Kurtulan olmadı. Geminin parçaları aylar boyunca kıyıya vurmasına rağmen Jaron’ın cesedi asla bulunamadı.”

“Bu konu hakkında bir şeyler duymuştum,” dedim. “Avenia, o korsanları tutmakla suçlandı. Eğer Kral Eckbert bunu kanıtlayabilseydi, Avenia’ya savaş açabilirdi.”

Conner “En azından kendi ülken hakkında bir şeyler biliyorsun,” dedi. “Bunu yapan muhtemelen Avenia’ydı çünkü korsan tutmak onlara göre bir iş. Bazıları korsanların Avenia kralından daha fazla güce sahip olduğunu söyler. Ama Kral Eckbert, Avenia’nın sınır komşusu olan Gelyn’in de bu işi yapmış olabileceğini göz ardı edemezdi. Her iki ülkenin de Jaron’un gemisinin battığı sulara kolaylıkla girme şansı vardı.”

“Babam bu haberleri dikkatlice takip etti,” dedim. “Karşılığında ne verilirse verilsin, savaş istemiyordu.”

Tobias “Eğer hâlâ hayatta olsaydı, babam Carthya için savaşmaktan onur duyardı,” dedi. “Ben bir korkağın oğlu değilim.”

Babamın onurunu korumak için Tobias’ın suratına bir yumruk indirmek kendimi iyi hissettirirdi. Ama babam korkak olmamasına rağmen ne pahasına olursa olsun bir savaşın içinde olmak istemezdi. Onun da benim de uğruna savaştığımız tek gerçek buydu.

“Üç vekil Prens Jaron’un gemisinin kalktığı liman şehri olan Isel’e gittiler. Öldüğüne veya hayatta olduğuna dair bir kanıt aradılar.”

“Hayatta olduğuna dair mi?” Roden öne doğru eğildi. “Jaron’un hâlâ yaşıyor olma ihtimali var mı?”

“Cesedi asla bulunamadı, Roden. Ama eğer Prens Jaron hayatta olsaydı tahtın sıradaki varisi o olacaktı. Ne Velderg-rath ne de başka bir asilzade taht üzerinde hak iddia edebilirdi ve böylece Carthya bir iç savaştan kurtulmuş olurdu. Avenia da bize saldıramazdı.”

Tobias “Ama bunun iç savaşla alakası yok,” dedi. “Eckbert ve Erin şu anda ülkeyi yönetiyor. Onlardan sonra da Veliht Prens Darius tahtın sahibi olacak.”

Conner bize iyice yaklaştı ve şöyle dedi. “Bu hayatınızın en büyük sırrı olacak. Hepsi öldüler. Kraliyet ailesinin üç ferdi de öldü. Gerçeği bilen bir kaçımız, kraliyet ailesinin diplomatik bir görev için Gelyn’e gittiğini söyledik. Cesetleri kalenin altında gizli bir yere gömüldü.”

Şok içinde öylece kalakaldık. Nefes almaya korkar hâldeydik. Üçünün de ölmüş olması inanması çok zor bir gerçektir. Bunun düşüncesi bile beni kusacak hâle getirdi ama bunu engellemeye çalıştım.

“Nasıl öldüler?” diye fısıldadım.

“Cinayet. Akşam yemeklerine bir tür zehir katılmış. Asla uyanmadılar.”

Roden “Hiç şüpheli var mı?” diye sordu.

Conner onun sorusunu elini sallayarak savuşturdu. “Saf olma. Eckbert’in bir sürü düşmanı vardı ve açıkçası onun arkadaşlarının çoğuna güvenmem. Tüm aile bireylerinin, bir asilzadenin tahta giden yolunu açmak için kurban edildiklerine inanıyorum.”

“O zaman bunu yapan Velderg-rath mıydı?” diye sordum.

Conner “Çoğu vekile göre şüpheli oydu ama ortada bir kanıt yoktu,” dedi. “Kendilerini kral olmaya yakın görenleri belirlememiz ve ona göre yargılamamız lazım.”

Tobias “Yani siz Prens Jaron’u bulmayı ve asillerin taht

için savaşmasını durdurmayı umuyorsunuz,” dedi.

Conner “Tam olarak değil,” diye karşılık verdi. “Prens Jaron uzun süre önce öldü ve ben bunu kanıtlayabilirim.”

“Nasıl?” diye sordum.

Conner gülümsedi. “Korkarım ki şimdilik bana bu konuda güvenmenizi istemekten başka söyleyebileceğim bir şey yok. Bu benim sırrım ve sadece bana ait. Ancak kanıtımdan haberdar olmadıkları için, vekillerin başka bir kral seçilmeden önce Isel’e yaptıkları yolculuk şüpheleri gidermeye yaramayacak. Sizin burada olma nedeniniz bu. Çünkü gördüğünüz üzere, birçok Carthyanlı’nın, Jaron’un yaşadığına dair az da olsa ümidi var. Yaklaşık dört senedir kimse onu görmedi. Eğer yaşasaydı bugün on dört yaşında olacaktı. Aynı sizin gibi çocuklar. Eminim hepiniz aranızdaki belli fiziksel benzerlikleri fark etmişsinizdir.” Bir anlığına sustu ve gülümsemesi suratına yayıldı. “Prens Jaron’un bugünkü olası görünüşüyle ilgili de benzerlikleriniz var. Planım gerçekten çok basit. Konseydekileri, sizlerden birinin Prens Jaron olduğuna ikna etmek niyetindeyim.”

BÖLÜM 10

Conner'ın son söylediklerinden sonra uzunca bir sessizlik oldu. Bu, Conner'ın neden bizi buraya getirdiğine dair aklımdan geçen en karamsar şüpheden daha da beterd. Ve bundan sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu, olsa olsa tam bir delilikti ve Conner inkâr etse de vatan hainliğiydi. Hiçbir çılgın kişi, bir yetimi iki hafta içinde bir prence dönüştürmeyi ümit etmezdi. Ve bu yetimin, uzun süredir kayıp olan prens olduğuna konseydekileri ikna edeceğini sanmak çok daha büyük bir çılgınlıktı.

Tobias nazıkçe bu endişelerini dile getirdi ama Conner onu elini sallayarak tersledi. “Her zaman küçük mü düşünürsün, çocuk?”

Tobias yutkundu. “Hayır efendim.”

“Bunun çok iddialı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben sadece...” Tobias cesaretini topladı. “Yapmak istediğiniz şey imkânsız gibi görünüyor.”

“İmkânsız diye bir şey yoktur. Bu planı çok kolay yapmadım. Üzerinde oldukça uzunca bir süre düşündüm. Ama bunu başarabilmem için bunun gerçekleşeceğine inanan bir çocuğa ihtiyacım var.”

Roden “Ben inanıyorum,” dedi.

Ben homurdandım. Conner bana doğru döndü. “Bunun mümkün olduğuna inanmıyor musun?”

“Mümkün olması akıllıca olduğu anlamına gelmez.”

Kaşlarını çatan Conner “Ve sen, benden akıllı olduğunu mu iddia ediyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey iddia etmiyorum, efendim.”

“Bu iyi bir başlangıç noktası. Tobias ayağa kalk.” Tobias ayağa kalktı. Sanki kendisine dünyanın en önemli sorusu sorulacaktı da buna bir cevabı yokmuş gibi gergin görünüyordu. Ortaya çıktı ki Conner tüm konuşmayı kendisi yapmayı planlamıştı.

“Saç renginin tonu düşündüğüm gibi ama yüzün tahminimden daha dar gibi. Yine de hayalimdeki prens olan benzerliğin olumlu. Boyunun uzunluğu kabul edilebilir ve vücut yapın kraliçenin ki gibi biçimli. Eğitimin olması hoşuma gidiyor ama benim istediğim kadar pratik ve çabuk düşünmüyorsun. Eğer biri sana cevabını bilmediğin bir soru soracak olursa, korkarım ki tereddüt edip planımı mahvedebilirsin.”

Tobias, Conner’ın bu değerlendirmesi sonucunda yumruk yemişe döndü. Bunun, onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamadım. Conner’ın söylediği hiçbir şey Tobias’ın üstesinden gelebileceği şeyler değildi. Ve Conner’ın kendisine mükemmel bir aday bulması kesinlikle mümkün görünmüyordu.

Conner, Roden’e kalkmasını emretti. “Prensin son görüldüğü hâliyle benzerliğin az olsa da kraliçenin ailesine oldukça fazla benziyorsun. Bu yüzden insanları prens olduğuna ikna edebiliriz. Gerektiğinde kendine güvenin olmasa da ihtiras ve kararlılığın hayranlık uyandırıcı. Tamamen eğitimsizsin ve bu bir problem teşkil edebilir. Ancak fiziksel açıdan güçlüsün. Bu da sana kılıç kullanırken ve at üstündeyken avantaj sağlar.”

Conner ona oturabileceğini söyledi ama Roden ayakta

durmaya devam etti ve “Efendim, artık ne istediğinizi daha iyi anladım ve istediğiniz prens olabilirim,” dedi.

Roden’in ifadesinden memnun olmayan Conner “Otur,” diye tekrar etti. Kafasını bana doğru salladı ve ayağa kalktım. “Saç rengin tamamen başka, ama onları uygun bir saç boyası ile boyayabiliriz. Kesinlikle sağ elini kullanman gerekirken sol elini kullanmayı tercih ediyorsun. Birilerinin Kral Eckbert’in oğlundan beklediği kadar uzun ya da güçlü değilsin. Eğer biriniz gerçek yaşı hakkında yalan söylemiyorsa üçünüz arasında en genç görüneni sensin. Aksanları öğrenme becerin var mı?”

“Carthya aksanını iki hafta içinde öğrenip öğrenemeyeceğimi mi soruyorsunuz?” dedim.

“Bir Avenia’lı gibi konuşurken Carthya tahtına sahip olamazsın.”

“Fark etmez,” dedim. “O tahtı istemiyorum. Roden veya Tobias’ı seç ve ben de beni bir daha asla göremeyeceğin bir yere gideyim.”

Conner sinirden deliye döndü. “Ne istediğini şu kadarcık umursuyor muyum sanıyorsun? Buradasın çünkü birkaç fiziksel handikap dışında Prens Jaron’un sahip olduğu karaktere yakın bir yapın olduğunu düşünüyorum. Eğer aksi tutumlarını ve küstahça davranışlarını değiştirebilirsek asilleri prens olduğuna ikna edebileceğini düşünüyorum.”

“Eğer bu özelliklerimi değiştirirsem benden geriye bir şey kalmaz,” dedim. “Onları değiştirdiğiniz anda Tobias kadar sıkıcı ve Roden kadar da öngörülebilir biri olur çıkarım. Neden onların fiziksel benzerliklerini göz önüne alıp onlara prensin karakteristik özelliklerini aktarmıyorsunuz?”

Bu onu etkilemek için sorulmuş bir soruydu. İkisinin de böyle karakteristik özelliklere bürünebileceklerini düşünmüyordum.

Conner “Prens Jaron kavgacıydı,” dedi. “Karşılaştığımız-

dan beri tek yaptığın şey kavga etmek.”

“Eğer beni bu sahtekârlık için kullanmayı denerseniz kavga etmeye devam edeceğim,” dedim. “Siz bir prens değil kukla istiyorsunuz. Bu planı gizlice üstlendiniz. Neden? Belki tahta oturamazsınız ama ülkeyi perde arkasından idare etmeyi planlıyorsunuz. Roden’i tahta oturtun. Eminim ki onu istediğiniz gibi yönlendirmenize memnuniyetle izin verecektir. Ben vermeyeceğim!”

Conner “Sesini alçalt,” dedi. “Ülkeyi yönetmek gibi bir niyetim yok. Elbette, iki hafta sonunda hiçbiriniz ülkeyi tek başına yönetebilecek hâle gelmeyeceksiniz. Ben, size tavsiyeler vermek, sizleri ve sırrımızı korumak için yanınızda olacağım. Ülkeyi tek başınıza yönetebilecek hâle geldiğinizde de bana layık göreceğiniz herhangi bir görevi seve seve yapmayı kabul edeceğim.” Conner bir elini bana uzattı. “Seni Carthya’nın güneşi yapmayı teklif ediyorum. Ay ve yıldızlardan çok daha parlak bir güneş. Ve ülkeni bir iç savaşın eşiğinden çekip kurtarmış olduğunu bilerek tahtın sahibi olacaksın. Böyle bir fırsatı nasıl geri çevirirsin, Sage?”

“Carthya benim ülkem değil,” dedim ve gitmek için kapıya doğru yöneldim. “Tüm samimiyetimle umarım ki, Avenia onu yerle bir eder.”

BÖLÜM 11

Kapının dışında Mott bekliyordu. Belli ki içeride neler konuşulduğunu biliyordu ve diğer hizmetçileri kovmuştu. Kafama vurmasını beklediğim ya da beni tekrar Conner'ın yemek odasına girmeye zorlayacağını düşündüğüm için onu görünce ürktüm ve geri çekilerek durdum. Ama ürkekliğimin nedeni korkmam değildi. İnsana hiç acımadan vuruyordu.

Ama bana sadece başını salladı. "Bir yetim için oldukça iyi temizlenmişsin."

"Yardım aldım."

"Nereye gidiyordun?"

İşaret parmağımla kafamı kaşıdım. "Nereye gideceğimi düşünmemiştim. Yalnız kalabileceğim herhangi bir yer olabilir."

Mott'un beni yalnız bırakmak gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Elini omzuma koydu ve koridorun sonuna doğru yönlendirdi. "Benimle gel."

Farthenwood'un arkasındaki avluya çıktık. Bahçenin etrafında esintinin etkisiyle alevleri titreyen meşaleler vardı. Duvarların birinde bir sürü kılıç asılıydı. Hepsi farklıydı. Biri daha uzundu, biri daha inceydi, biri daha sivri uçluydu. Metal, deri kaplanmış ve mücevherle süslenmiş kabzaları olan

kılıçlar vardı. Yaşamı boyunca dövülecek bir savaşıya ya da paralı askerlere cazip gelebilecek farklı türden kılıçlar. Bir tanesinin de bir prensin ilgisini çekebileceği kesindi.

“Bir tanesini seç,” dedi.

“Hangisinin benim için doğru kılıç olduğunu nasıl bileceğim?”

Mott “Seni çağıran doğru kılıçtır,” dedi.

Geniş oluğu olan orta uzunluktaki bir kılıca uzandım. Kabzası koyu kahverengi bir deri ile kaplanmıştı. Topuzu kırmızı yakut ile süslenmişti. Onu elime aldığım anda avcumdan kaydı ve yere düştü.

Mott, kılıcı düşürerek çok büyük bir günah işlemişim gibi hızla ileri atıldı ve onu hemen yerden aldı.

“Bu senin için çok ağır,” dedi. “Başka bir tane seç.”

Onu iki elimle kaldırarak “Göründüğünden daha ağırmış ama şimdi iyi,” dedim. “Onu seçtim, çünkü beni çağırırdı.”

“Neden?”

Gülümsedim. “Üzerinde yakutlar var. Onları iyi paraya satabilirim.”

“Bunu dene de aynı kılıcı seni cezalandırmak için kullanayım. Daha önce hiç kılıç tuttun mu?”

“Elbette.” Bir kere Arşidük Montegrist’in odasına gizlice girip kılıcını elime almıştım. O bir gece uyurken kılıcını aldım ama yakalandığım için onu çok uzun süre elimde tutamadım. Cezam ağır oldu ama buna değdi. Onunkisi gibi bir kılıcı birkaç dakikalığına da olsa tutmak harika bir duyguydu.

Mott “Ne kadar süre kılıç eğitimi aldın?” diye sordu.

“Seninkiyle arasında kıyaslama yapamayacak kadar kısa bir süre.”

Mott gülümsedi. “Conner’ın yemek odasında sana ne dediğini duydum. Özelliklerin sınırlı olmasına rağmen prens rolünü kapma şansın var. Ama öğrenmeli, çalışmalı ve kendine avantaj sağlayacak her özelliği edinmelisin. Şimdi kı-

hıcını kaldır.” Kılıcını vücuduna paralel hâle getirdi ve bana nasıl düzgün tutulacağını gösterdi. Onu ileri doğrultup hamle yaptı. “İşte böyle. Bu başlangıç pozisyonu.”

Onu izledim ve kılıcını onun yaptığı gibi oynattım. “Böyle mi?”

“Onu avcunun içinde hissetmeye alış. Öne ve arkaya doğru salla. Dengede tutmak için kontrol etmeyi öğren.”

Bana denileni yaptım. Ağırlığına rağmen, onu elimde hissetmek hoşuma gitti. Elinde kılıç olan *beni* sevmiştim. Eski-den yetimhanede verdiğim yaşam mücadelesi ile ilgili anılarım yeniden uyandı.

Mott, hâlâ başlangıç pozisyonundayken “Burası saldırıya geçeceğin temel nokta,” dedi.

“O zaman ondan kaçınmam lazım,” dedim.

Mott tek kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“Eğer bu temel bir pozisyonsa demek ki herkesin öğrendiği ilk duruştur ve buna karşı nasıl savunma yapılacağını herkes bilir.”

Mott başını hayır anlamında salladı. “Bu o kadar basit değil. Kılıç dövüşü senin bir hamle yaptığın ve sonra da karşındakinin hamlesini beklediğin bir satranç oyunu değildir.”

İçimi çektim. “Besbelli.”

Mott duvardan benimkiyle hemen hemen aynı uzunlukta bir tahta kılıç aldı. “O zaman seni test edelim ve bir acemi için nasıl olduğunu görelim.”

“Ben de tahta bir kılıç mı kullanmalıyım?”

Bu Mott’u gülümsetti. “Bir tahta kılıçla bile senin bana gerçek kılıçla vereceğin zarardan daha fazlasını verebilirim sana.”

Konuşmasını bitirir bitirmez kılıcını savurdu ve omzuma vurdu.

“En azından beni durdurmayı deneyemez miydin?” diye sordu.

Suratımı ekşittim ve kılıcımı ona doğru savurdum ama o hamlemi savuşturdu. Mott “Fena değil,” dedi. “Ama daha gözü pek ol. Prens Jaron en çok bu özelliğiyle nam salmıştı.”

“Çoktan ölmüşe benziyor. Yani gözü pekliği onu kurtarmamış.”

Mott “Korsanların saldırısından şimdiye kadar kurtulan olmadı,” dedi. “O gemideki kimse kurtulamadı.”

“Ve muhtemelen hepsinin kılıcı vardı,” dedim ve kılıcımı Mott’a doğru salladım ama o yine bir adım geri çekilerek bundan kurtuldu. “Yani beni bir kılıçla eğitmen işe yaramaz.”

Mott “Vücudunu rahatlat,” dedi. “Çok gerginsin.”

Kılıcımı yere indirerek “Neden ben?” diye sordum.

“Neden sen olmayasın?”

“Tobias benden daha zeki, Roden de benden daha güçlü. Prens bugünkü yaşındaki muhtemel görünüşüyle de çok az benzerliğim olduğu belli.”

Mott da kılıcını yere indirdi. “Tobias senden daha eğitilmiş olabilir ama senin ondan zeki olduğuna şüphem yok. Roden senden daha güçlü ama güçlü bir kalp her zaman güçlü bir bedenün üstesinden gelir.” Gülümsedi. “Ve fiziksel benzerlik konusuna gelince, saçlarını kesmen ve daha dik durman sana yardımcı olabilir. Saçların, yarısını kapladığı için yüzünü görmekte zorlanıyorum. Şimdi kılıcını kaldır. Senin sorunun kılıcıma vurmaya çalışmak. Bana vur.”

“Seni yaralayabilirim.”

“Bu bir kılıç dövüşü, Sage. Amaç bu.”

Kılıcımı kaldırdım ve ona doğru hamle yaptım. Bana doğru adım attı ve kılıcını benimkine takıp çevirerek aşağı doğru itti. Kılıcım elimden kaydı ve pat diye yere düştü.

Mott “Onu yerden al,” dedi.

Ona bir anlığına bakıp kılıcı aldım. Ama onu keskin tarafından tuttum ki dersi bitirmek istediğimi belli edeyim.

Bana kaşlarını çatı. “Seni yanlış anlamışım. Senin bir sa-

vaşçıdan fazlası olmak istediğini sandım.”

“Ne için savaşıcağım? Eckbert ailesi gibi bir gün öldürülme ayrıcalığını yaşamak için mi? Conner’ın istediğini yap-sam bile asla gerçek bir prens gibi hissetmeyeceğim. Sadece rolümü oynayıp hayatımın geri kalanını bir oyuncudan fark-sız geçireceğim.”

“Şu anda nesin peki?” Mott kendi kılıcını yere indirdi. “Çok sertmişsin gibi bir ifade takınıyorsun ama korktuğunu gördüm. Kimse umurunda değilmiş gibi davranıyorsun ama Latamer vurulup düştüğü zaman verdiğin tepki gözümden kaçmadı. Ve Avenia’daki aileden arkana bakmadan kaçıp uzaklaşabilecekmiş gibi yapıyorsun ama onlar hakkında ko-nuşurken sesinin nasıl titrediğini duydum. Herkesten, iddia ettiğinin yarısı kadar bile nefret ettiğini sanmıyorum. Asıl şimdi rol yapıyorsun, Sage. Conner’ın tüm istediği kendin yerine Carthya için rol yapman.”

Mott, gerçekleri yüzüme tahmin ettiğinden daha sert vur-muştu. Korkularım veya Latamer ya da özellikle ailem hak-kında düşünmek istemiyordum. Kılıcı ona uzattım. “Ders için teşekkürler ama asla bir prens olmayacağım.”

Mott “O zaman bu kılıcı seçmiş olman çok ilginç bir te-sadüf,” dedi. “Çünkü bu, Prens Jaron’un sahip olduğu kılıcın bire bir kopyası. Eğer Conner sana bakıp bir prens görmüşse bunu anlamak senin için de an meselesi.”

BÖLÜM 12

Mott, Farthenwood Malikânesine dönene kadar bana eşlik etti. Ona, beni yalnız bırakmamasının emredildiği çok açıktı. Bana en ince ayrıntısına kadar Jaron'un kılıcının bir kopyasının nasıl çıkarıldığını anlattı. Conner'ın babası onu aklından çizmişti çünkü kılıç Jaron'un gemisi saldırıya uğradığında kaybolmuştu. Bu hikâyeyle hiç ilgilenmediğim için, dinliyormuş gibi bile yapmadım.

“Sanırım yemek odasına dönmeliyim,” diye geveledim.

“Şimdi terlisin. Bir beyefendi yemek odasına senin ve benim gibi kokarken asla girmemelidir.”

“O zaman nereye gideyim?”

“Odana. Roden ve Tobias da birazdan yanına gelecekler.”

“Odamda yapacak bir şeyim yok.”

“Biraz uyumayı dene. Yarın Conner'ın planı doğrultusunda eğitimin başlayacak. Ve seni temin ederim ki bu gerçekten zahmetli bir eğitim olacak.”

“Kendini yine bana mı zincirleyeceksin?”

Gülümsedi. “Elbette hayır. Ama odanın dışında bekleyen nöbetçiler olacak. Eğer kaçmaya çalışırsan seni fark edip beni uyaracaklar. Arka arkaya ikinci gecede de benim uyku-mu bölmek istemeyeceğine eminim.”

Mott'a "Sen de Conner'ın hizmetçilerinden biri misin?" diye sordum. "O senin sahibin mi?"

"Ona hizmet ediyorum ama benim sahibim değil. Babam babası için çalıştı ve doğal olarak ben de oğlu için çalışmalıyım. Ona inanıyorum, Sage. Umarım sen de zaman içinde ona inanacaksın."

"Latamer'i öldürdü. Ona gitmekte serbest olduğunu söyledi ve onu öldürdü."

"Conner'ın emriyle yapmasına rağmen teknik olarak onu öldüren Cregan'dı." Mott bir an sustu ve sonra "Efendi Conner bir keşiş olmak niyetinde değil ve kendisine tapınılmasını istemiyor. Ama o bir vatansever Sage ve kendince Carthya için en iyi olanı yapmaya çalışıyor. Latamer'i asla seçmemeliydi. Önümüzdeki iki hafta boyunca üstesinden gelmesi gereken şeylerde başarısız olmasındansa ölmesi daha iyi oldu."

"Sanırım Conner, Latamer'i nasıl gözünü kırpmadan öldürdüğünü görmemizi istedi. Böylece onun planı konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlayacaktık."

Mott "Belki de," dedi. "Ve eğer düşüncesi buysa gerçekten işe yaradı."

Bir an durdum ve Mott'u bana bakmaya zorladım. Yumuşak bir sesle "Seçmediği diğer iki çocuğu da öldürecek mi?" dedim.

Mott elini omzuma koydu ve beni yine ileri doğru itti. "Planının gizliliğini korumak zorunda. Seçilen çocuk olmayı um, Sage."

Oraya vardığımızda, Errol odamın yakınındaki sandalyede bekliyordu. Mott, ona beni odama götürmesini ve giyinmeye yardımcı olmasını söyledi.

İkisine de "Giyinmek için yardıma ihtiyacım yok," dedim. "Bir gömleği ilikleyebilmenin sırrını uzun zaman önce öğrendim."

Mott “Ona yardım et,” diye tekrarladı.

Errol, Mott’un emrine uymam için sessizce ve yalvaran gözlerle bana baktı. Böylece onunla karşı karşıya gelmeyecekti. Durumdan rahatsız olduğumu belli edecek şekilde içimi çektim ve başımı evet anlamında salladım. “İyi. Şu işi yapip kurtulalım.”

Mott dışarıda bekledi. Errol kapıyı kapattı ve ben odayı incelerken gardırobumun çekmecelerini alt üst ederek bana kıyafet aramaya başladı. Bayan Turbeldy yetimhanedeki bütün çocukları bu büyüklükte bir odaya tıkabilirdi. Ve görünen o ki buraya sadece üç yatak konularak yer israfı yapıyordu. Yetimhanedekinin aksine, buradaki yataklar oldukça derindi ve battaniyeler kalındı. Her yatağın yanında küçük şifonyerler ve odanın ortasında üzerine soba konulmuş bir kaide vardı. Zihnimi, bir daha asla yetimhanede yaşayamayacağım düşüncesi kapladı. Tabii eğer yeni hayatımın bedeli çok ağır olmazsa.

“Benim yatağım hangisi?” diye sordum.

Errol odanın uzak köşesindeki yatağı işaret etti. “İşte şu.”

“Camın kenarındakini istiyorum.”

“O Efendi Roden’in yatağı.”

“Efendi Roden’in mi?”

Errol alay ettiğimi anlamadı. “Evet efendim.”

“Efendi Roden benim yatağımı alabilir. Ben cam kenarındakini alıyorum.”

“Efendi Roden’e bunun kendi yatağı olduğu çoktan söylendi.”

Yatak örtüsünü çekip kaldırdım ve yastığının üzerine tükürdüm. “Ona, bunu benim yaptığımı söyle. Eğer hâlâ bu yatağı istiyorsa üzerine tükürülmüş yastıkla uyuyabilir.”

Errol gülümsedi. “Evet efendim. Giyinmek için hazır mısınız?”

Kollarımı uzattım ve Errol’un işini yapmasına izin ver-

dim. Çabucak ve sessizce işini halletti. Bu, yaptığının daha da saçma olduğunu hissetmeme neden oldu.

“Biz yemek yerken hizmet eden bir kız vardı, Errol. Benim yaşlarımda, koyu saçlı, siyah gözlü.”

“Onun adı Imogen efendim. Buraya bir sene önce geldi.”

“Nasıl?”

“Conner, ailesinin yaşadığı evin kirasını yükseltti. Borca battılar. Ve bu borçları karşılığında Conner, Imogen’e gelip evde çalışmasını önerdi. Ama evin kirası o kadar yüksek ki Imogen’in çalışarak onu ödeyip buradan kurtulmasına imkân yok.”

“Neden o peki?”

“Çoğumuz bunun bir intikam olduğunu düşünüyoruz. Imogen’in annesi bir dul. Conner ona yıllar önce evlenme teklif etti ama reddedildi. Bazıları Imogen’i, yaşı gelince onunla evlenmek için istediğine inanıyor ama ona olan ilgisi ni çabuk yitirdi ve kendisine mutfakta çalışma görevi verdi.”

“Neden?”

“O dilsiz efendim. Ayrıca çok da özelliği yok. Ona verilen görevleri yerine getiriyor ama mutfak işleri dışında yapabileceği bir şey yok. Tamamdır artık hazırsınız.”

Gece kıyafetlerime bakınca güldüm. Belki kendi kıyafetlerimle uyumaya alıştım ama kendimi çok şık hissettim.

Üstümdekini çekıştırerek “Bu nedir?” diye sordum.

“Bir ropdöşambr. Yatağa girmeden önce onu çıkaracaksınız.”

“Ama yatağımdan sadece üç adım uzaklıktayım.”

Errol yine gülümsedi. Yaptıklarım ya da söylediklerim onu sık sık eğlendiriyordu. “Onu çıkarmanıza yardım etmemi ister misiniz?”

“Hayır. Kendim yaparım.”

“Bu gece sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Buraya geldiğimde üzerimde olan kıyafetler nerede?”

“Onları sizin için sakladım efendim. Yıkıyorlar.”

“Yıkanmalarına gerek yoktu.”

Errol öksürdü. “Sizi temin ederim ki vardı. Ama onları oldukları gibi muhafaza edeceğim.” Diğer kıyafetlerimi katlamakla meşgulken “Onları size getirdiğimde karşılığında bir şey alacak mıyım?” diye sordu.

Eğer benden şu an bir ödül beklentisi vardı ise hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kafamı hayır anlamında salladım. “Çekmeceme kondukları anda alacaksın. Şimdi gidebilirsin, Errol. Diğerlerine odaya sessizce girmelerini söyle çünkü uyumuş olacağım.”

Errol gardırobunun kapılarını kapattı. Kapı açıldığında Mott’un beni aralıktan gözetlediğini gördüm. Ama Errol kapıyı arkasından çeker çekmez odada yalnız kalmıştım.

Aşağı inmek için pencereyi açtım ama soğuk akşam esintisi yüzüme vurunca durdum. Aniden tüm duygularım karmakarışık oldu. Mott’un ne söylediği hiç fark etmezdi çünkü Conner’in planı tahmin ettiğimden de kötüydü ve ben bu planın bir parçası olmayacaktım. Karanlık geceye doğru baktım ve malikânenin devasa bahçesini koşarak ne kadar sürede kat edebileceğimi merak ettim. Ötesinde bir nehir vardı ve bu benim kaçışıma yardımcı olabilirdi. Ne kadar sürerse sürsün Avenia’ya kadar bütün gece yürüyebilir ve özgürlüğüme kavuşabilirdim.

Ama bunu yapamadım. Artık onun sırrını bildiğim için Conner benim peşimi bırakmazdı. Kapana kısılmıştım. Ve seçeneklerim çok belliydi. Ya prens olacaktım ya da beni öldürecekti.

BÖLÜM 13

Ertesi gün, hizmetçiler bizi uyandırmadan gözlerimi açtım. Sabah güneşinin pastel ışığı alçak bir açı ile camdan içeri sızıyordu. Demek ki daha çok erkendi. Kendimi sıcak ve konforun rahatlığına alıştırmıcasına yatakta dakikalarca öylece uzandım. Sonra nerede olduğumu ve nasıl tuhaf bir oyunun parçası hâline getirilmeye çalışıldığımı hatırladım. Gerçek katı ve soğuktu. Dışarıya daha iyi bakabilmek için doğrulup oturdum.

Roden sessizce “Sen de uyandın mı?” diye sordu.

“Daha fazla uyuyamadım.”

“Ben de zar zor uyudum.” Bir an bir sessizlik oldu ve Roden “Conner’in seçmediği o çocuklara ne olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

İkimiz de, seçilmeyecek o çocuklardan sanki yabancıymış gibi bahsedilmesinden rahatsız olmuştuk. Yavaşça nefes alıp verdikten sonra “Cevabı biliyorsun,” dedim.

Roden, söyleyeceğim daha iyi bir şey olduğunu umuyormuşçasına içini çekti. “En üzücü şey ise arkamızdan bizi özecek kimse olmaması. Ailemiz yok, arkadaşımız yok, bizi evde bekleyen kimse yok.”

“Böylesi daha iyi,” dedim. “Ölümümün kimseye acı ver-

meyeceğini bilmek beni rahatlatıyor.”

“Kimseye acı vermezsen, onlara mutluluk da veremezsin.” Roden ellerini ensesinde birleştirdi ve alçı tavana baktı. “Biz kimse değiliz, Sage. Yetimhaneyi aylar önce terk etmeliydim ama yapamadım. Eğitimim ve becerim olmaksızın dışarıda yapabileceğim bir şey yoktu. Kendi kendime nasıl bakabilirdim?”

“Tobias tek başına idare edebilir,” dedim. “Ticaretle uğraşabilir ya da kendine bir dükkân açabilir. Muhtemelen oldukça başarılı olur.”

Roden “Senin planların neydi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Benim için önemli olan, hayatta kalabilmektir; her geçen gün.” Şu anki ironi bana çok komik geldi. “Şimdi iki hafta boyunca dışarıda yaşamak zorundayım.”

Roden “Conner beni seçmek zorunda,” dedi. “Bu, kral veya başka bir şey olmakla ilgili değil. Hepimiz asıl iktidar sahibinin Conner olacağını biliyoruz. Ama benim için hayatımın tek fırsatı olabilir. İstedğim şey sen ve Tobias için de aynı anlama geldiğinden bu size kabaca gelebilir ama tam olarak hissettiğim bu. Geçen gün neredeyse kaçıyordun, hatırladın mı?”

“Evet.”

“Keşke yapabilseydin. Ve eğer önümüzdeki iki hafta içinde böyle bir şans yakalarsan bence onu değerlendirmelisin.”

“Bunu bilmek güzel, Roden.” İşlerin bu kadar kolay olmasını istiyordu.

Tobias inleyerek “Siz ikiniz neden daha yüksek sesle konuşup tüm malikânedekileri uyandırmıyorsunuz?” dedi.

“Sus,” dedim. “Uyandıgımızı öğrenirlerse hepsi buraya gelir.”

Tobias tek kolunun üzerine dayanıp doğruldu. “Sen ve

Roden bunca zamandır eski iki dost gibi sohbet ediyorsunuz ve şimdi bana susmamı mı söylüyorsunuz?”

Roden “Şişt!” dedi.

Tobias yatağa geri uzandı. “Conner’ın bugün bizim için ne planladığını merak ediyorum.”

Roden “Prens Jaron’un bildiği her şeyi öğrenmemiz için iki haftamız var,” dedi. “Sanırım önümüzdeki iki hafta boyunca sükûnet içindeki son anlarımız bunlar olabilir.”

Tobias “Hiç fena fikir değil,” dedi. “Conner haklı. Carthya’yı kurtarmanın tek yolu bu olabilir.”

“Bu, gerçek prens hakaret olur,” dedim. “Ortaya çıktığında ki bir gün çıkacağını hepimiz biliyoruz; bizim yaptığımız, ihanetten daha kötü bir şey olacak. Bir yetim nasıl olur da prens rolü yapar? Kim olduğumuzu sanıyorsunuz?”

Tobias “Sakin ol,” dedi. “Bunun bir gün ortaya çıkacağını kim söylüyor? Conner bize yol göstermek için her attığımız adımda yanımızda olacak. Olmak zorunda çünkü eğer bu yalan ortaya çıkarsa o da asılacak.”

“Şu anda hiçbirimiz gerçek prensin yerine geçebilmek için yeterli özelliklere sahip değiliz,” diye devam ettim. “Conner yanımızda olsa da olmasa da, önümüzdeki iki haftanın prensin bildiği her şeyi öğrenmemiz için yeterli bir süre olmadığını belirtmem gerek yok. Eğer bir araya gelirsek bizi bunu yapmaya zorlayamaz.”

Tobias doğrulup ayaklarını yataktan aşağı sallandırarak “Ama ben yapmak istiyorum,” dedi. “Eğer istiyorsanız siz ikiniz aylıklık edebilirsiniz ama ben öğrenmem gerekenleri mümkün olan en kısa sürede öğrenmek niyetindeyim.”

Tobias, bizi ısrarla koridorda beklemekte olan hizmetçileri şaşırtmıştı. Hepsinin gözünden uyku akıyordu. Errol esnemesini tutarak gardırobunun çekmecelerine gömüldü.

Ona “Eğer istersen yatağına dönebilirsin,” dedim. “Ben burada iyiyim.”

Errol “Emirleri siz vermiyorsunuz, Conner veriyor,” diye hatırlattı. “Öğlen aktiviteleri için bugün daha rahat kıyafetler giyeceksiniz.”

İstemeye istemeye yataktan kalktım ki giyinebileyim ve Errol ortadan kaybolsun. Kendi başıma giyinirken Errol’u öylece ayakta beklettim. O da işim bitene kadar beni gözlemekte ısrar etti. Kemerimi el yordamıyla takarken konuştu. “Gücenmeyin ama daha önce bunlar gibi kıyafetler giymediğiniz çok açık.”

Gülümsedim. “Eğer kendi seçimim olsaydı bunları uzunca bir süre giymek zorunda olmazdım.”

Odadan çıktığımızda Mott bizi bekliyordu. Tobias’a özel bir öğretmen eşliğinde kütüphanede çalışacağını söyledi. Roden ve ben de yukarıda yer alan, çok uzun zaman önce çocuk odasından devşirilmiş olan bir odada temel okuma ve yazma eğitimi alacaktık. Tobias yanındaki hizmetçi ile giderken bize yapmacık bir gülümseme fırlattı. Muhtemelen bizden daha eğitimli olmasının kendisine avantaj sağladığını anlamıştı ve de haklıydı. Roden bana, yine de Tobias ile çalışmak istemeyeceğini fısıldadı. Ben de bunu kabul ettim.

Bizim öğretmenimiz kendisine Efendi Graves dememizi buyuran bir adamdı. Bu ona uygun bir isimdi çünkü bir öğretmenden çok bir mezar kazıcıya benziyordu. Bir sopa gibi uzun ve inceydi. Teni solgun ve siyah saçları cansızdı. Onları olduğundan daha fazla saçı varmış gibi görünmek ister şekilde taramıştı. Anında ondan hoşlanmamaya karar verdim. Ancak Roden’in, onun aslında yürüyen ölülerden biri olup olmadığını anlamaya çalışır bir hâli var gibiydi. En azından bu olasılığı onun kulağına fısıldadığımda sırtıp hemen susmamı söyledi.

Efendi Graves küçük çocuklar için yapılmış olduğu belli olan ve tahtaya doğru dönük duran sandalyelere oturmamızı söyledi. Alfabedeki harfleri yazmaya başladı ve bana "Sana oturmaıı söyledim, sonra başlayacağız," dedi.

Roden yukarı baktı. O çoktan oturmuştu ve dizleri neredeyse göğsüne değiyordu.

Kararlı bir biçimde kollarımı kavuşturdum. "Beş yaşındaki bir çocuğa göre olan sandalyeye oturmam. Bana gerçek bir sandalye getirin."

Efendi Graves bana daha iyi bakabilmek için başını eğdi. "Sen belli ki Sage'sin. Senin hakkında uyarılmışım. Beni Conner'in hizmetçileriyle karıştırma genç adam. Ben bir beyefendi ve bilim adamıyım. Bana saygı göstereceksin. O sandalyeye oturacaksın."

Benim kaçmamı engellemek için etrafta olduğunu bildiğim Mott'a seslendim ve içeri gelmesini söyledim. Kafasını içeri uzattığında konuşmaya başladım. "Efendi Graves Conner'in hizmetçilerinden biri olmadığını düşünüyor. Ama sen öylesin. Bir sandalyeye ihtiyacım var."

Başıyla Roden'in yanındakini işaret ederek "Orada bir tane var," dedi.

"O çok küçük. Bu şekilde öğrenmeme imkân yok."

"Çok fena. Otur."

"Tamam ama Roden ve ben alfabeyi öğrenemediğimizde bunun nedenini Conner'a sen açıklarsın."

Mott içini çekti ve odayı terk etti. Dakikalar sonra her iki elinde birer büyük sandalye ile geri döndü. Efendi Graves öfkelendi ve ortalığı karıştırdığım için ceza olarak o gün her bir harfi fazladan on kere yazmam gerektiğini söyledi.

"Fazladan on kere yazmam daha iyi olacak. Böylece onları öğrenebileceğim," dedim. "Roden sizin dediklerinizi yerine getirmeye çalışıyor ama ne gariptir ki siz bana

verdiğiniz ceza ile ondan daha eğitimli olmamı sağlıyorsunuz.”

Graves’in parmak eklemleri neredeyse tebeşir kadar beyazdı. Harflerin seslerini öğreterek derse başladı. Roden gerçekten ilgili görünüyor ve Graves’i can kulağıyla dinlemek için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Bense *M* harfine gelmeden uyuyakaldım.

Mott bir süre sonra beni uyandırmak için sarstığında Graves çoktan gitmişti. Mott “Senin iflah olmayacağını söyledi,” dedi. “Dürüst ol Sage, başarısız mı olmaya çalışıyorsun?”

“Sana az da olsa okuyabildiğimi söylemiştim. Bu sabahki ders benim için vakit kaybından başka bir şey değildi.”

“Ben harika olduğumu düşünüyorum.” Roden’i şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu görmemiştim. “Hiç okuma-yazma öğrenemeyeceğimi sanıyordum ama Efendi Graves daha bugünden büyük gelişme kaydettiğimi ve yarın daha yüksek bir sınıfta ders alacağımı söyledi.”

“Harika. Bana sınıftakilerin, bir prens taklitçisine ne dediklerini söylersin.”

Hizmetçiler o sabah erkenden bize katı yumurta ve bir bardak süttten oluşan bir kahvaltı getirdiler. O kadar zayıf bir başlangıçtan ötürü Roden’in de benim de çoktan acıkmış olmamız şaşırtıcı değildi.

Mott “Sıradaki ders bittikten sonra yemek yiyeceksiniz,” dedi.

“Ne dersi?” diye sordum.

“Carthya tarihi. Sonra öğlen yemeği. Arkasından kılıç dövüşü, ata binme, akşam yemeği ve efendiyle birlikte görgü kuralları dersi var. Gece de yarınki dersleriniz için hazırlık yapacaksınız.”

Roden eliyle omzuma vurdu. “Bizi tam bir beyefendi yapacak!”

Kafamı evet anlamında salladım ama sessiz kaldım. Conner'ın bize ne yaptığını düşündüğümde bunun bir kutlamayı hak etmediğine emindim.

BÖLÜM 14

Üçümüz de öğleden sonrayı tarih dersiyle geçirdik. Tobias o dersten çok keyif aldı çünkü bütün soruların cevabını bildi. Roden ve ben cevabı bilsek dahi Tobias o kadar çabuk cevap veriyordu ki konuşmaya bile fırsat bulamıyorduk.

Tarih öğretmenimiz Bayan Havala'ydı. Tobias onun kendisine sabahki dersi veren öğretmen olduğunu söyledi. Evlilik yaşını geçmiş görünüyordu ama bu merak uyandırıcıydı çünkü yeterince hoş bir kadına benziyordu. Yuvarlak bir yüzü ve kıvrır kıvrır saçları vardı. Conner'ın bizi buraya neden getirdiği konusunda tartışmaktan kaçınmak için büyük çaba sarf ediyordu ama bunu bildiği çok açıktı. Üzerindeki gerginlik belli oluyordu. Yine de tatlı gülümsemesi ve nazik doğası, bizim için, malikânedeki herkesin sahip olduğu ciddi tutumdan kaçış anlamına geliyordu. Bu iki hafta sonunda ona ne olacağını merak ettim.

Bayan Havala su içmek için dışarıya adım attığında Tobias ve Roden'le endişelerimi paylaştım. Tobias omuz silkerek "Ona bir şey olmayacak," dedi. "Conner, bize ders verdiğini kimseye söylememesini istemiş."

"Yani onu bir şekilde tehdit etmiş," diye homurdandım.

Tobias kafasını sallayarak “Eğer konuşmazsa Conner’ın ne yaptığı hiç fark etmez.”

“Her zaman fark eder.” Acaba benimle hemfikir midir diye Roden’e baktım ama o kafasını önündeki kitaba gömmüş parmağının ucundaki kelimenin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu.

Bayan Havala döndüğü anda hepimiz sessizliğe büründük. Tobias, Roden ve ben Bayan Havala’nın bir sonraki sorusunu cevaplayamayana kadar sanki bir tür rüyaya dalmıştı ama soruyu hiç tereddüt etmeden doğru cevapladı.

Bayan Havala mükemmel bir öğretmendi ve hepimiz dersin sonunda büyük Carthya şehirlerinin isimlerini ve ülkeye olan katkılarını öğrenmiştik. Şansımıza Carthya’nın sadece birkaç büyük şehri vardı ve o yüzden onları öğrenmek çok kolay olmuştu. Ama maalesef hepsinin Carthya’ya katkıları etkileycilikten eşit derecede uzaktı. Yeni prens doğal kaynaklarımızın üretimini arttırmak için çok çalışmalıydı. Önceden tahmin ettiğimiz üzere Tobias bunu başarmak için elinden gelen mücadeleyi göstereceğini söyledi. Bayan Havala onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Kapı çalındı ve içeri iki hizmetçi girdi. Ellerinde, içinde bizim öğlen yemeklerimiz olduğunu tahmin ettiğim kaplar vardı. İlk giren kızı tanı mıyordum ama ikinci hizmetçi Imogen’di. Bana baktı ve her zamanki gibi kızgın bir ifade takınıp gözlerini yere indirdi. Tepsileri bıraktıktan sonra odayı terk ettiler.

Bayan Havala tarih kitabını masasına bıraktı ve her birimize içinde et olan birer kalın dürüm uzattı. Benimkini dört ısırıkta yedim, yuttum ve Tobias’a döndüm. O daha yarısına ancak gelmişti. “Geri kalanını bana verir misin?”

Tobias güldü ama ben şaka yapmıyordum. Bayan Havala

devam ederken Tobias bana cevap bile vermeden dürümünün geri kalanını bitirdi.

Tarih dersimiz bittikten sonra, Mott geri döndü ve bize Conner'ın ahırlarına kadar  şlik etti. Bizi orada Cregan bekliyordu. Oraya vardığımızda onun, kollarını sıkı sıkıya kavuşturmuş olduğunu fark ettik. Onların birbirine d ğ mlenip d ğ mlenmediğini merak ettim. Huysuzca "Evet, aklınızdan geçen doğru," dedi. "Size at binmeyi öğreteceğim." Mott gittikten sonra bir çitin üzerinde duran eyeri işaret etti. "Buradan ba layalım. Bu atın sırtına konan ve üzerine oturan şeydir."

"Ciddi olamazsın," dedim. "Hepimize ilk defa at g r yormuşuz gibi mi davranacaksın? Hepimiz at binebiliriz."

Cregan "Ne tür yetenekleriniz olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Benim yeteneklerim seninkilerden daha fazla," dedim. "Bir atı senden daha iyi sürebilirim, hem de bunu gözlerim kapalı yaparım. Muhtemelen Tobias ve Roden de yapabilir."

Cregan gözlerini kıstı. "Benim becerilerimden daha mı fazla? Ben sadece bir binici değil aynı zamanda bir eğitmenim. Yabani atları evcilleştiririm. Sizi de evcilleştirebilirim."

Son bölümü duymazdan geldim ve "Senin binebildiğin herhangi bir şeye ben de binebilirim," dedim.

Cregan gülümsedi. "Beni bu kadar kolay kandıramazsın  ocuk."

Tobias "Neden olmasın?" dedi. "Eğer binebilirim diyorsa neden onun yeteneklerini sınamıyorsun?"

Cregan  nce Tobias'a sonra bana baktı ve "Tamam. Burada bekle," dedi. Ve atların olduğu bölmeye yürüdü.

Tobias'a "Te ekk rl r," dedim.

Tobias bana yan gözle bir bakış attı. "Senin tarafında değilim, Sage. Umarım bu sana ders olur."

Ahırlardaki bir çarpma sesiyle tüm dikkatimiz o tarafa

yöneldi. Yavaşça kafamı salladım ve Tobias'a "Orada eğitilmemiş bir atı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye mırıldandım.

Tobias "Görünen o ki varmış," dedi.

Roden bana "Binebilir misin?" diye sordu.

"Bir kez binmiştim. Aynı şey midir?"

Tobias "Hayır," dedi. "*Ben* binebilirim ama bir yabancı ata binme konusunda Cregan'la aşık atacak kadar aptal değilim."

Roden "Sadece Cregan'dan özür dile ve ona ders almak istediğini söyle," dedi.

"Ve herkesin bunu sürekli olarak kafama kakmasına izin mi vereyim?" diye sordum. "Ata binip bir veya iki yuvarlak tur atacağım. Sorun olmayacak."

Cregan, yanında ahırdan çıkardığı atlardan biriyle gelirken yüksek sesle kahkahalar atıyordu. At sanki üstünde biri varmış gibi onu atmaya çalışıyordu ve atı dizginlemek Cregan için oldukça zor görünüyordu. Cregan haince sırıttı. "Demek bir atı benden daha iyi sürebilirsin, öyle mi?"

İki adım geri çekildim. Babam sayısız kereler beni, şu dilimi tutmam konusunda uyarmıştı. Belki de beni çok daha sık uyarmalıydı. "Seni yenip yenemem çok da önemli değil. Sen öğretmensin."

Bu, Cregan'ı kızdırmışa benziyordu. Sesini yükselterek "Ve öğretmenin olarak sana şu ata binmeni emrediyorum," dedi.

Kafamı hayır anlamında salladım. "O ata binmiyorum. Evcilleştirilmişini getirirsen ona binerim. Eğer oyunu kuralına göre oynarsan kaybedeceğini biliyorsun."

Cregan bana o kadar yakınlaştı ki nefesini hissedebildim. "Korktun mu?"

"Evet." Korkmuştum. Bu, kızgın bir ata benziyordu.

"O zaman sana biraz tevazu öğretmenin tam zamanı. Ya ata binersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

Roden "Onu rahat bırak. Sage sadece boyundan büyük bir laf etti," dedi.

Cregan parmağını Roden'e doğru uzattı. "Nihayetinde Sage sana yardım etmeyecek çocuk. Ona yardım etme." Sonra bana baktı. "Eğer şimdi bu ata binmezsen önümüzdeki iki hafta da binemeyeceksin. Conner'a, ilk dersten başarısız olduğunu söylerim."

Uzunca bir duraksamadan sonra atın dizginlerine uzandım. "Tamam. Ama ata binebilmem için yardıma ihtiyacım var."

Cregan güldü. "Bir ata kendi başına tırmanamıyor musun?"

"Bu bir binicilik yarışması, tırmanış değil. Atın nerede?"

Cregan daha da çok güldü. "Binmenle düşmen bir olacak. Kıçını eyere değdirecek zamanın bile olmayacak." Ben atın sırtına tırmanırken Cregan da onu sabit tutmaya çalıştı.

At beni sırtından atmaya çalıştı ve ben de onun üzerinde kalabilmek için dizginlerini elimden geldiğince sıkı tuttum. "Benden hoşlanmadı," dedim.

Cregan "Bunu önceden tahmin etmeliydin," dedi. "Windstorm dişidir." Bir kahkaha atıp atın arkasına şaplak patlattı.

Windstorm hışımla ileri atıldı ve beni sırtından atmak için birkaç kere hamle yaptı. Ama nasıl olduysa ben onun üstünde kalmayı başardım. Cregan arkamdan şen şakrak gülüyordu. Belki Roden ve Tobias da gülüyorlardı ama benim için dünya tepetaklık olduğu için bunu kesin olarak bilemiyordum. Çılgılık attım ve Cregan'ın kontrolünden çıkıp hızla koşmaya başlayan ata sıkı sıkı tutundum.

Windstorm, sanki alçak bir ağaç dalının beni düşürebileceğini biliyormuş gibi bir ağaca doğru yöneldi. Tam zamanında kafamı eğdim ve gelebilecek en kötü darbeden kurtuldum ama bazı küçük dallar altlarından geçerken omuzlarımı sıyırdı.

Arkamızdan bir yerlerden Cregan geri dönmemiz için bağıırıyordu. Ama Windstorm son hız özgürlüğe koşuyordu. Cregan, beni takip etmek için gidip bir at alana kadar, çoktan uzaklaşıp gideceğim gerçeğiyle yüz yüze kalmıştı. Ve ben de o kadar hızlı koşan bir atın sırtındaydım ki eğer düşersem birkaç kırık kemikten fazlasına sahip olacaktım. Ya da daha kötüsü.

BÖLÜM 15

Bana seslendiklerini duyduğumda neredeyse hava kararmıştı. İlk birkaç seferki çağrıya cevap vermedim. Beni duyabilecek kadar yaklaşmamışlardı ve kalan azıcık enerjimi de onlara bağırarak için kullanmamın bir anlamı yoktu.

Nihayet Mott, onu ağaçların arasından görebileceğim kadar yakına geldi. At sırtındaydı ve elinde bir fener vardı.

“Şeytanlar götürsün seni, Sage, cevap ver! Neredesin?”

“Buradayım,” diye seslendim. Beni bulanın Mott olacağını ummuştum. Eğer Cregan bulsaydı, ceza olarak iyi bir sopa yiyebilirdim. Ama Mott, benden daha az nefret eder görünüyordu. Onunla bir şansım olabilirdi.

Beni, bacaklarımın yarısı suya batmış şekilde nehrin kenarında yatar vaziyette buldu. Su soğuktu ve bacaklarım uzun süre önce uyuşmuştu ama ağrıları yerine uyuşmalarını tercih ediyordum.

Mott atını bana doğru sürdü ve aşağı atladı. “İşte buradasın,” dedi. Sesinde öfkeden çok bir rahatlama vardı. “Nasıl oldu da bu kadar uzağa gelebildin?”

Zihnimde belli belirsiz şeyler olduğu için ona cevap vermeye gerek duymadım.

Mott yanıma çömeldi. “Conner’a, seni prens yapmayı dü-

şünmekle budalalık ettiğini söyledim.”

“Prensler at arabalarına binerler, at sürmezler,” dedim.

“Bir prens çoğunlukla at sırtında olur.”

“O atın sırtında değil.”

Mott sırtıttı. “Hayır, o atın değil. O nerede?”

“Uzaklara gitti. Hangi yana gittiğini bile söyleyemem.”

“Conner çılgına dönecek. Yakında onu evcilleştirmiş olacaktı. Yaralandın mı?”

“Sanırım en kötüsü bazı yerlerimin morarması. Su içmek için durduğunda attan düştüm.”

Mott kıkırdadı. “Hızla dörtlüyle giderken üzerinde durabildin de durunca mı düştün? Cregan tüm gece boyunca çok gülecek buna.”

Yuvarlanıp nehirden bacaklarımı çıkardım ve onları karnıma doğru çektim. “Ona sadece, at hızla koşarken üzerinde durabildiğimi söyle. Yoksa yarınki ders de bugünkü kadar kötü olur.”

“Üzgünüm ama istediğin her şeyi istediğin kişilere söylemeyeceğini bir noktada öğrenmen lazım. Keskin dilli olmanın bazı sonuçları olacaktır ve bu onlardan biri. Umarım bu senin bugün aldığın en önemli ders olmuştur.”

Önemli ders çektiğim acıların şifrelenmiş şekliydi. Ve kimse bu acılar için benden özür dilemedi. Hayatım boyunca da yeterince acı çektim. “Üşüdüm. Geri dönebilir miyiz?”

“Yanağında bir kesik var.”

Parmağımla kesğin üzerine dokundum ama hem ormanın karanlık hem de ellerimin kirli olması nedeniyle kanayıp kanamadığını anlamakta güçlük çektim. Islaklık hissetmedim. “Sanırım kanaması durmuş.”

“Conner bundan hoşlanmayacak. Konseydekilere yaralı bereli bir prens sunmak istemeyecektir.”

“O zamana kadar iyileşecektir.” Mott atının arkasına binmememe yardım etmek için kolunu uzattı. Bir anlığına gözle-

rimi yere diktim ve sonra ona baktım. “Yardıma ihtiyacım var, Mott. Conner bu hâlimle asla beni seçmeyecektir.”

Mott elimi tuttu ve beni yukarı çekti. “Şu andaki hâlinle değil. Seni geri götürelim ve temizleyelim.”

“Kılıç dövüşümü kaçırdım mı?”

“Onu, seni aramak için iptal ettik.”

“Ya akşam yemeğini?”

“Şu anda yiyorlar.”

“Sadece Roden ve Tobias’ın benim hakkımda Conner’a ne söylediklerini tahmin edebiliyorum. Beni müsait olduğu ilk fırsatta asması gerektiğini söylememiş olmaları bir mucize sayılır.”

Mott atı ahırlara doğru sürmeye başladı. Bu bahar akşamında hava soğumuştı ve ben ıslak kıyafetlerim içinde titriyordum. Mott benim için üzülmüş olmalıydı çünkü yol boyunca vahşi bir ata nasıl binmem gerektiği konusunda ders verdi. Maalesef aklımda başka şeyler vardı, bu yüzden dersin büyük bir kısmını kaçırdım. Bu çok kötüydü çünkü duyduklarım ilginç gelmişti.

Mott “Imogen’e olan ilginin nedeni nedir?” diye sordu.

Omuz silktim. “Hiçbir şey. Neden?”

“Bana bugün bir not ilettili. Senin ona bakmayı kesmeni istiyor. O yüzden yeniden soracağım, ona olan ilginin nedeni nedir?”

“Hiçbir şey,” diye ısrar ettim. “Sadece, sürekli olarak tedirgin görünmesi dikkatimi çekti. Burada güvende mi?”

Mott bir anlığına duraksadı ve sonra “Hizmetçiler, onlardan birinin kayırıldığını hissettikleri anda ona karşı bir kıskançlık besleyebilirler. Bu, o kişi için tehlikeli olabilir.”

Bunu ölçüp biçtim. “Yani Imogen’e baktığım zaman işlerin onun için daha kötü olmasına neden olduğumu söylüyorsun, öyle mi?”

“Evet, olabilir.”

Bu, içime korkunç bir hissin yayılmasına neden olmuştu. Ona, sadece korkusunun nedenini anlamak için baktım ama anlaşılan bunun asıl nedeni benim ona bakmamdı.

Birkaç dakika sonra ahırlara yaklaştığımızda Mott “Senin gerçekten ata binip binemediğini aramızda tartıştık,” dedi.

“Öyle mi?”

“Conner yapabildiğini düşündüğünü söyledi. Cregan’ı kışkırtıp, onun, kendin için bir at almana izin vermesi gerektiğini belirtti. Böylece kaçıp özgür olabilecektin. Seni, bu gecedan sonra bir daha görüp göremeyeceğimize emin değildik.”

Hafifçe kıkırdadım. “Evet, bu iyi bir plan olabilirdi.”

Mott “O zaman, at binebiliyor musun?” diye sordu. “Ya da insanları sırtından atmaya çalışan huysuz bir ata binmeye cesaret edecek kadar aptal mısın?”

Güldüm ve göğsümü tuttum. “Gülünce canım yanıyor. Kaburgalarım zedelenmiş olmalı. Eğer benim o kadar aptal olduğumu söylememi istiyorsan bunu yapacağım. Kanıtı burada.”

Mott başını salladı. “Bunu söylemek zorunda değilsin, Sage. Ama kendini kontrol altına almalısın. Bu iki hafta çok çabuk geçecek ve sen diğerlerinin oldukça gerisindesin.”

BÖLÜM 16

Mott ve ben, arka girişten Farthenwood Malikânesine girdiğimiz anda baharatlı etin ve taze ekmeğin hoş kokusu aklımı başımdan aldı. Mutfak uzakta değildi.

“Akşam yemeği yiyeceğim, değil mi?” diye sordum.

“Banyonı yaptıktan sonra biri yemeği odana getirecek.”

“Söyle, Mott, zenginlerin fakirlerden daha kötü koktuğu doğru mu?”

Mott kaşlarını çatı. “Bunu neden söyledin?”

“Görünen o ki Conner’ın evine geldiğimden beri daha sık banyo yapma ihtiyacı duyar oldum. Pirelerim bile beni terk ettiler.”

Mott kıkırdayarak “Öyle umalım,” dedi. Beni, yatak odasının köşesine konulmuş küvette bir kez daha keselemesi için Errol’a teslim etti.

Çarçabuk yıkandım. Errol tamamen temizlendiğimden şüphe duyduğunu söyledi. Yarın bir kez daha kirleneceğimi hesaba katarak yeterince yıkandığımı ve meseleyi daha fazla uzatmamasını söyledim. Uzatmadı.

“Yemeğim nerede kaldı?” diye hırladım. “Conner bugün bizi neredeyse aç bıraktı.”

Errol “Kısa süre içinde biri getirecektir,” dedi. “Acele edin de ve giyinin.”

“O zaman dışarı çık ve yemeğimi bekle. Gelince de kapıyı çal.”

Errol başını salladı ve ben gece kıyafetlerimi beceriksizce giymeye çalışırken odayı terk etti. Eski kıyafetlerim içinde mi diye çekmeceyi kontrol ettim ama hâlâ yoklardı. Eğer yarın da orada olmazlarsa Errol ile konuşmam gerekecekti.

Kapı çalındı. Ropdöşambrımı üstüme geçirirken Errol’a içeri girmesi için bağırdım.

Biri burnunu çektii ve ben arkama döndüm. Imogen elinde yemek tepsisiyle kapının önünde duruyordu. Yemeğimi getirme görevinin başkasına emredilmesini dilediğı çok açıktı. Ben de aynı şeyi diledim.

Bu bir şey fark edermiş gibi “Senin Errol olduğunu sandım,” dedim.

Imogen, Errol’un hâlâ holde olduğunu belirtmek için kapıya baktı. Tepsiyi biraz yukarı kaldırıp omuz silkti.

“Ah doğru.” Tobias’ın yatağının yakınındaki masayı işaret ettim. Yatağının üzerinde ders notları vardı. Derslere, Roden’den daha fazla uygulamalı olarak çalışıyordu ve benim iki hafta sonunda ona yetişmem çok zor görünüyordu.

Imogen tepsiyi masaya bıraktı ve çıkmak için arkasını döndü ama ona “Bekle!” dedim.

O anda ne söyleyeceğimi bilemedim. Ya da söyleyeceğim herhangi bir şeye cevap verip vermeyeceğini kestiremedim. Sonunda bir şeyler geveledim. “Özür dilerim. Eğer başını belaya soktuysam onun için de özür dilerim.”

Başını salladı ve ben bunun özrümü kabul ettiğı anlamına geldiğini umdum. Dahası, sanki bana gülümsediğini bile gördüm.

Sonunda “Ben Sage,” dedim. “İlginç bir isim olduğunu biliyorum ama kimin kendi ismini seçme şansı var ki?”

Kendini işaret etti ve ben “Evet, biliyorum. Sen Imogen’sin,” dedim.

Çıkmak için bir kez daha arkasını döndü ama ben “Bana yardımcı olabilir misin?” diye ekledim. “İğne ipliğe ihtiyacım var. At binerken üzerimde olan gömlek söküldü ve benim onu dikmem gerekiyor.”

Imogen, onu benim için dikebileceğini belirten bir hareket yaptı. Ama ben başımı hayır anlamında salladım ve “Ben yapmayı tercih ederim,” dedim. “Eğer Conner yeni kıyafetlerimin yırtıldığını öğrenirse başım belaya girer. Bana bir dikiş iğnesi getirebilir misin?”

Başını evet anlamında salladı ve parmağıyla yüzümdeki kesiği işaret etti.

“Sorun yok. Çok kereler yaralandım. Buna alışığım.”

Kaşları arasında ince çizgiler oluştu. Sanki bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama sonra kapadı ve elini indirdi.

“Bana çok tanıdık geliyorsun, Imogen.” Tobias’ın hizmetçisi odaya geldi. Kapının yakınındaki raftan bir kitap alıp onu Imogen’e fırlattı ve kitap onun sırtına çarptı. “Yemeği bırakıp çoktan çıkmış olman gerekiyordu!”

Bir anda Imogen’i arkama sakladım ve yastığın altında duran bıçağı kapıp hizmetçiye doğrulttum. “Bu ne cüret?” diye bağırdım. O kadar kızmıştım ki tükürükler saçıyordum.

“O sadece mutfakta çalışan bir kız.” Hizmetçi, tepkimden ötürü kaskatı kesilmişti ama aklının karıştığı da belliydi.

Geri adım atması için bıçağı ona doğru savurdum. Yardım istemek için çılgılık attı ve kaçmak ister gibi etrafına bakındı ama onu köşeye kısırmıştım.

Gürültü patırtıyı duyan Mott koşarak içeri girdi. “O bıçağı indir, Sage.” Gözleri açıldı. “O benim bıçağım!” Pantolonunun paçasını sıyırıp bıçağın boş kılıfına baktı. “Ne zaman...? Ah tabii, at üstünde buraya dönerken aldın.”

“Eti kesebilmem için bir bıçağa ihtiyacım vardı. Bana bıçak vermediler.”

Mott bana doğru geldi ve elini uzattı. "Onu geri ver, Sage Hemen şimdi."

Bıçağı keskin tarafından tutup sapını tutması için ona uzattım. "Ona ne yaptığını gördün mü?"

Mott nazıkçe elini Imogen'in omzuna koydu. "Sen gidebilirsin, kızım."

Imogen odadan çıkarken dönüp bana bakmadı. Ve ben de Tobias'ın hizmetçisine dik dik bakmaya devam ettim.

Mott'a "Bir daha bu odaya gelmesini istemiyorum," dedim. "Gördüklerimden sonra Conner için bir dakika bile çalışmaması lazım."

Mott hizmetçiye "Sen de gidebilirsin," dedi ve o da geri dönüp aceleyle odayı terk etti. Mott bir an bıçağına baktı ve onu kirletmişim gibi keskin kısmını gömleğiyle sildi. "Sanırım annen mutfakta çalışmıştı."

"Hayır, barda çalışmıştı."

"Aynı şey. Imogen'e bir sempati beslediğin çok açık."

"Bununla ilgisi yok. O yanlış bir şey yapmadı ve Tobias'ın hizmetçisi ona kitap fırlattı!"

"Ve sen şimdi ona yardımcı mı olduğunu sanıyorsun? Yaptığının onun için daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kendime ve Mott'a kızarak ayak tabanımınla sertçe yere vurdum. Ama ona kızmam için belli bir gerekçem yoktu. Belki de haklı olmasından nefret ettiğim içindi.

Mott "Burada ona iyi davranılıyor," diye devam etti. "Tobias'ın hizmetçisi disipline verilecek ve sen de bunu Conner'a rapor etmediğim için dizlerinin üzerine çöküp bana şükretmelisin. Neden bıçağımı aldığını bilmek istiyorum."

"Sana söyledim, bir bıçağım olmadan eti kesemezdim."

"Burada tehlikede mi olduğunu hissediyorsun?"

"Roden ve Tobias mı benim için tehlikeliler?" Kafamı sallayıp "Hayır," dedim.

"Ben mi? Conner mı?"

“Sen Conner için çalışıyorsun. Eğer ondan bir tehlike gelecekse, senden de gelir.”

Mott bunu inkâr etmedi. Edemezdi. Bıçağını ayak bileğine bağlı olan kılıfa koydu ve yemek tepsisini gösterdi. “Yemeğini ye ve bu gece iyi bir uyku çek. Yarın bugünden daha zor geçecek.”

“Burada Tobias’ın kitap yığınınına bakmaktan başka yapacak bir şey yok.”

“Bir tanesini okumayı dene. Sana yardımcı olabilir.”

“Diğerlerine katılmayı tercih ederdim. Roden ve Tobias, Conner’a gösteriş yaparlarken benim burada tutulmam hiç adil değil.”

“Conner ödül olarak verilen bir kısrakı kaybettiğin için sana çok öfkeli. Sana bu gece burada kalmanın daha iyi olduğunu söylüyorsam bana güven.”

“Conner’ın beni prens olarak seçmesi bir mucize sayılır.” Söylediğimin doğruluğuna rağmen kendimi gülümsemekten alamadım.

Mott “Evet,” diyerek benimle hemfikir olduğunu belirtti ve “seni bir mucizenin bile kurtarabileceğinden şüpheliyim,” diye ekledi.

BÖLÜM 17

Tobias ve Roden içeri girdiklerinde ben yataktaydım ama daha uyumamıştım. Uyuyor olduğumu fark etselerdi de benimle yine de konuşurlardı.

Roden “Mott’un bıçağı ile çektiğin numarayı duyduk,” dedi. “Conner sana kamçı cezası vermek istedi ama Mott bunu seninle hallettiğini söyledi.”

Tobias “Benim giyinmeme yardım edecek hizmetçi kim olacak şimdi?” diye sordu.

“Kendi başına giyin,” diye homurdandım. “Şimdiye kadar bunu hep kendin yaptın.”

“Conner bizi birer beyefendi yaptı,” dedi. “Bir beyefendi asla kendi başına giyinmeye tenezzül etmez.”

“Eğer bize etek giydirirse birdenbire kadına dönüşmeyiz,” dedim. “Sen kostüm giymiş bir yetimsin, Tobias. Daha fazlası değil.”

“Roden’in hizmetçisi odadaydı ve onun gece kıyafetlerini topluyordu. Tobias ona baktı ve “Ateşi yak,” dedi.

Roden de, ben de sızlandık. Roden “İçerisi yeterince sıcak zaten,” dedi. “Bu gece yataklarımızda pişelim mi istiyorsun?”

Tobias yatağının yanındaki masadaki kâğıtları toplamaya

başladı. “Bunları yakmak istiyorum.”

Dirseklerimin üzerinde doğrularak “Neden?” diye sordum. “Onlarda ne var?”

“Bir prens olmak için çalışırken aldığım notlar. Senin veya Roden’in onları okuyup benim çabalarımından faydalanmanızı istemiyorum.”

Roden “İkimiz de okuma yazma bilmiyoruz,” dedi. “Bana göre o kâğıtların içinde okunması imkânsız karalamalar var.”

Tobias “Sage az da olsa okuyabiliyor,” dedi.

Esnedim. “Doğru ama sen bir embesilsin. Eğer önemli bir şeyler öğrenmek isteseydim danışmak için gideceğim son insan sen olurdun.”

Tobias bir kitabı pat diye kapattı. “Umarım bu şekilde devam edersiniz. Bu da Conner’in kararını daha da kolaylaştırır.”

“Conner kararını verdi,” dedim.

Tobias “Öyle mi?” diye sordu. “Kimi seçti peki?”

“Seni.” Şimdi tamamen doğrulmuştum. “Sen onun istediği her şeyi yapmaya en istekli kişisin ve yumuşak başlısın. Beni zor yönetebileceğini biliyor ve Roden konusunda da yeterince emin olamıyor. Ama sen, sen bir kukla ustasının rüyasısın.”

Tobias ağzını kocaman açtı ve sonra kapadı. Sonunda “Conner ne isterse onu düşünebilir,” dedi. “Ayrıca içimizdeki en zeki çocuğum ve eğer prens olursam ülkeyi ben yöneteceğim başkası değil.”

Roden “Seni prens yaptığı gibi alaşağı etmesini de bilir,” dedi. “Sage’in söylediği gibi olmayacağını nereden biliyorsun?”

Tobias kafasını salladı. “Siz ikiniz benim için endişelenmeyin. Kendi boynunuz için endişelenin.”

* * *

Sonraki günkü dersler de neredeyse bir önceki derslerle aynıydı. Aslında tahtayla ilgilenmem gerekirken sıkça havaya baktığım için Efendi Graves birkaç kez parmak eklemlerime hafifçe vurdu. Bayan Havala bizi Kral Eckbert'in ailesiyle ilişkili tüm isimlerle ilgili eğitti.

"Eckbert'in ailesinden geriye hayatta kalan çok az kişi var ve bunların çoğu da uzaktan akraba. Bu yüzden prensi iyi tanıyan ve sizi deşifre edebilecek biriyle karşılaşma olanağınız çok az," dedi. "Ama herkes sizden, bu isimleri bilmenizi bekleyecek."

Tobias düzenli olarak not tuttu. Onun ğle yemeğinin çoğunu yedim ama bunu fark etmedi bile.

Bayan Havala ğle yemeğinden arta kalan zamanda bize Prens Jaron'un ağabeyi Darius'u anlattı.

"Carthya'nın gelecekteki kralı olmak için tüm özelliklere sahipti," dedi. "Eğitimi, merhametli ve zekiydi"

Tobias "Hangimiz seilirsek seilelim, Carthya'nın ondan beklentisi de bu olacak o zaman," dedi. "Jaron'u taklit etmekten daha fazlasını yapmamız lazım. İnsanların, Darius'tan beklentisinin üzerine çıkmak zorundayız."

"Bunu size bırakıyorum çünkü hafta sonuna kadar seçilmiş olan prens ölümle burun buruna gelmek zorunda da kalacak," diye dalga geçtim. "Hiçbirimiz Darius'u geçemeyeceğiz."

Roden "Sen geemeyeceksin," dedi.

Ona karşılık vermedim. Hayatım boyunca hep inandığım doğruları söyledim.

Avenia'da eski bir deyiş vardır. "Havanın dolu fırtınasından daha sakın olması, onun sakın olduğu anlamına gelmez." Günün devamındaki binicilik derslerinde aklımdan bu düşünce defalarca geçti. Havadaki gerginlik çok belli oluyordu. Cregan ve ben bir tür ateşkes yapmıştık ve artık birbirimizle konuşuyorduk. Yani aslında ben onunla konuşmuyordum.

Onun bana söyleyecekleri vardı.

“Windstorm’u kaybettiğin için Conner beni suçladı,” dedi. “Bana ne istersen söyleyebileceğini, otoritemi sarsabileceğini ve de tüm suçu üstlenmeyi kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Şimdi tam bir beyefendi olduğunu ve bana tepeden bakabileceğini mi düşünüyorsun? Sen hâlâ aynı zavallı yetimsin, Sage. Buraya geldiğinde bir domuz gibi kokuyordun ve banyo suyuna güzel aromatik kokular katmalarının hiç önemi yok çünkü sonsuza kadar öyle kokacaksın.”

Dişlerimi gıcırdattım ve kendime, önceden çok kötü koktuğum gerçeğini hatırlattım.

Cregan “Conner, o atın parasını ödemem gerektiğini söylüyor,” diye devam etti. “Bu da ona çok daha uzun yıllar hizmet etmem gerektiği anlamına geliyor ki kaç yıl olduğunu saymama imkân yok. Ama onun çok uzun süre daha hizmetçisi olmayacağım. Kendi planlarım var.”

Planlarının ne olduğunu sormamı istiyordu. Böylece, bunun beni ilgilendirmedeğini söyleyerek kendince bir tatmin duygusu yaşayacaktı. Onun planlarını zerre umursamadım. O yüzden sabit bir şekilde ona baktım. Bu onu daha da kurdurttu.

“Bundan böyle, bindiğin her at benimkine bağlanacak. Ve sana ahırlardaki en sakın, en az heyecanlanan at verilecek. Ona benim istemediğim hiçbir şeyi yaptıramayacaksın.”

Tobias “Durun!” dedi. “Eğer ona en sakın at verilirse Conner’a, en iyi ata binen o gibi görünecek.”

Gözlerini kısan Tobias’a gülümsedim.

Roden “Bunu planlamıştın,” diye fısıldadı.

Onlara “Tobias’ın beynine veya senin gücüne sahip değilim,” dedim. “Bana sizinle rekabet edebilmem için bari bu fırsatı verin.”

Cregan bir an için gözlerini ayırmadan bize baktı. Bana en evcil atı verip vermeme konusunda karar vermeye çalıştığı

çok açıktı. Bana yardımcı olmak istemeyebilirdi ya da bana, uygun olmayan bir at vererek başını belaya sokma riskini göze almak istiyordu.

“Binicilik eğitimi konusunda en iyisi ben değilim,” dedi. “Ben bir kılıç üstadıyım ama Mott bana bu işi yapmamı emretti, böylece o size kılıç kullanmayı öğretebilecek.”

Roden “Bize her iki dersi de verin,” dedi. “Öğreneceğim.”

Tobias gözlerini yuvarladı. “Bize şimdiye kadar ne at binmeyi ne de kılıç kullanmayı öğrettiniz. Ders zamanlarımız hızla akıp gidiyor, efendim.”

“Hayatım boyunca yaptığım tüm yanlışlardan ötürü tanrı beni cezalandırıyor olmalı,” dedi ve atları almak için ahırlara doğru yöneldi. “Siz, üçünüzü gönderdi.”

Sonuçta hepimize birer evcil ve sakın at verildi. Ders sırasında o kadar sıkıldım ki neredeyse delirecektim. Bu hâle gelen sadece ben değildim.

Tobias “Bize, okul kızları gibi ata binmeyi öğretmekten daha fazlasını yapmalısınız,” dedi. “İnsanlar, prensin at binme yeteneklerinin muazzam olmasını bekleyeceklerdir.”

Cregan “Bu ders için Sage’ye teşekkür edin,” dedi. “Sizin yaralanma riskinizi göze alamam.”

Her iki tarafımdaki Roden ve Tobias bir kez daha bakışlarını bana diktiler. Roden bana “Sanırım bunu planladın,” dedi. “Dünkü gösteriyi kasten yaptın ve böylece Tobias’ın ve benim daha iyi eğitilme şansımızı elimizden aldın.”

Hafifçe kıkırdadım. Bu fikir hiç aklıma gelmemişti. Gerçekten aklıma gelseydi epey akıllıca bir düşünce olurdu.

Bir saatimizi at üzerinde harcadıktan sonra Mott bizi kılıç dövüşü dersi için topladı. “Dün Sage kaybolduğu için şimdi dünkü dersi telafi edeceğiz,” dedi. Bizi, iki gece önce antrenman yaptığımız avluya götürdü. Eliyle çeşitli kılıçların asılı olduğu duvarı gösterdi. “İki hafta sonunda bu kılıçlar

ile düello yapacaksınız ama şimdilik tahta kılıçlarla eğitim yapacağız.”

Kollarımı kavuşturdum. “Prensin kılıcı nerede?” Mott bakmak için döndü. Jaron’un kılıcının yerinde olmadığından emin oldu.

Tobias “Prensin kılıcı burada mıydı?” diye sordu.

“Sadece bir kopyası,” dedim. Mott sanki sözlerim karşısında hakarete uğramış gibi bana baktı ama amacım bu değildi. Sadece doğruyu söylemiştim.

Roden “Sen kılıcı nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bir önceki gece Mott ve ben burada antrenman yaptık.”

Roden ve Tobias ağızlarını açıp gözlerini kısarak tepki verdiler. Bu tepkiyi vereceklerini biliyordum ama söylenecek zamanları olmadı.

Onların sızlanmalarını görmezden gelen Mott “Conner bunu bilmek isteyecektir,” dedi. “Beni takip edin.”

Kalın ve tozlu bir kitaba kendini kaptırmış olan Conner’ı çalışma odasında bulduk. Mott, onunla bir dakikalığına özel olarak görüştü. Sonra hepimize odaya girmemizi ve Conner’ın masasının önünde durmamızı söyledi.

Conner’ın odası kitap, büst ve biblolarla dolu raflarla çevriliydi. Odanın arka tarafına yakın bir yerde Conner’ın kapıya doğru bakan devasa bir masası vardı. Masanın önünde de iki tane rahat sandalye vardı. Onun bu serveti kazanarak mı elde ettiğini ya da nesiller boyunca babadan oğula geçen bir mirasın sahibi olup olmadığını merak ettim. Sanırım ikinci seçenek doğruydı.

Conner ellerini birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. “Bu sıradan bir kılıç değildi, çocuklar. Kaybolmadan önce, Prens Jaron’un kullandığı kılıcının neredeyse tam bir replikasıydı. Kılıcın son olarak onu kaderine taşıyan gemiye binmeden bir önceki gece yediği yemek sırasında belinde olduğu görülmüş. Bu kılıcı çalarak kendinize bir avantaj sağlayaca-

ğınızı düşünebilirsiniz. Belki saraydakilere sunum yapılırken o kılıcı, prens olmayı ne kadar çok istediğiniz gerçeğini desteklemek için kullanabileceğinize inanıyorsunuzdur. Ama bu faydasız bir fikir çünkü dediğim gibi o kılıç aslının tam bir replikası değil. Belki onu, size kılıç dövüşlerinde avantaj sağlaması için çaldınız. Bu yine faydasız bir düşünce. Mott'la istediğiniz kadar sık antrenman yapıp arzu ettiğiniz gibi bir kılıç ustasına dönüşebileceğinizi düşünüyor ve onu çalarak diğer çocukların o kılıçla antrenman yapmasını engelleyeceğinize inanıyorsanız yanıyorsunuz. Çünkü onun dışında kullanılabilecek bir sürü kılıç olduğunu unutmamanız gerekiyor. Şimdi bir itiraf bekliyorum. Onu kim aldı?”

Üçümüz de sessiz kaldık. Conner hırsızın, bunu itiraf edeceğini düşünmüş olamazdı. Hiç birimiz aptal değildik.

Tobias “Onu Sage almış olmalı, efendim,” dedi.

Conner “Seni böyle düşündürten nedir?” diye sordu.

“Kılıcı eline alan tek kişi o.”

Conner “Bu, kılıcı çalanın o olduğu anlamına gelmez,” dedi.

Mott “Dün binicilik dersi sırasında kılıç yerinde duruyordu,” dedi. “Sage’nin o sırada nerede olduğunu biliyoruz ve o zamana kadar bütün çocuklar gözetim altındaydı.”

Conner, Tobias’a “O sırada sen ve Roden neredeydiniz?” diye sordu.

Tobias duraksadı. “Sage Windstorm’a binip hızla uzaklaştıktan sonra Cregan onun peşinden gideceğini ve bize kılıç dersi alanına gidip orada Mott’u beklememizi söyledi. Ama birkaç dakika sonra bir hizmetçi geldi ve Mott’un da Sage’yi aramak için gittiğini söyledi. O yüzden biz de alandan ayrıldık.”

Roden çabucak “Birlikte ayrıldık,” dedi. “Eğer kılıcı ikimizden biri almış olsaydı, diğerinin bundan haberi olurdu.”

Conner “Peki eve döndükten sonra ne yaptınız?” diye sordu.

Tobias telaşlandı. “Kütüphanedeydim.”

Roden kaşlarını çattı. “Ben odamıza döndüm.”

“İkiniz de bunu ispat edebilir misiniz?”

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra topuklarımın üzerinde sallandım ve gülümsedim. “Sanırım ilk kez atın beni o kadar uzağa kaçırmış olmasından memnunum.”

BÖLÜM 18

Conner'ın odasından çıktıktan sonra Mott, kılıç dersine devam etmemiz için bizi avluya götürdü. Roden, Tobias ve benim aramdaki intikam hissinin verdiği gerginlik ve birbirimize olan suçlu bakışlarımız sanki havada asılı duruyordu. Mott ikili eşleşmeleri rotasyon yaparak değiştiriyor ve boşta kalan üçüncü kişiyle de kendisi pratik yapıyordu. Mott'un bize verdiği tahta kılıçlar esaslı bir teste tabi tutuluyor ve birbirlerine çarpıştırıldıkça sağlamlıkları anlaşılıyordu. Bazen de rakibin koluna, sırtına veya bacağına kılıç darbesi iniyordu.

Roden bana karşı merhametsiz olduğu gibi Tobias'a karşı da sertti. Bense Tobias'a karşı başarılıydım ama Mott, Roden'e karşı olan performansımdan ötürü hayal kırıklığına uğradığını söyledi.

Mott "Bu kılıç dövüşünü öğrenmekten öte bir şey," dedi. "Kılıç kullanmayı en az Prens Jaron kadar iyi öğrenmeniz gerekiyor. Daha on yaşındayken kralı düelloya davet etti. Onun bu hareketi sizce ne anlama geliyor?"

Ben "Onun bir aptal olduğu anlamına geliyor," dedim. "Eğer hikâye doğru ise düelloyu kaybetmiş."

Roden "Bu onun cesaretini gösterir," dedi. "Ve iyi eğitildiğini. Kazanmayı ummuş olmalı."

Kocaman bir kahkaha attım. “Eğer öyle umduysa onun değersiz özelliklerine bir de küstahlığı ekleyin. Ağabeyi Damon’a benzemeye çalışıyor olmamamız ne kadar da kötü.”

Tobias beni “Darius,” diye düzeltti.

“Her neyse. Onun taklit edilesi bir karakteri varmış. Jaron’un değil.”

Mott bana doğru bir adım attı. “Senin, Jaron ile çok fazla ortak özelliğin olduğunu düşününce böyle söylemiş olmanı çok ilginç buluyorum, Sage.”

Tanımlayamadığım duygular içimi kaplarken bir anlığına sessiz kaldım. Bu da neydi şimdi? Mott’un haklı olduğunu bilmenin verdiği utanç mı? Ben, Jaron kadar gözü kara mıydım? Ya da bir şeyler tacı elde etmek için çabalamamamı mı söylüyordu? Belki de Jaron’un karakteristik kusurlarının Roden ve Tobias’ta daha az olması onları daha iyi birer kral yapabiliirdi.

Mott benim bir şeyler dememi bekler göründü. Haklı olup olmadığımı bilmeden omuz silktim ve “Jaron kralı düelloya davet ettiğinde çocuk yaştaydı. Belki de dersini almıştı ve bugün olsa daha akıllıca seçimler yapabiliirdi.”

Mott kaşlarını çattı. “Jaron’un bu girişiminin, güçsüzlüğünün bir işareti olduğunu asla düşünmedim. Senin böyle düşünmene üzüldüm. Şimdi devam edelim.”

Mott yeni bir raund için Roden’le beni eşleştirdi ve o da Tobias’la çalıştı. Roden beni köşeye sıkıştırana kadar kılıcımı yukarıda tuttum. Düelloyu sonlandırmak için kılıcımı indirdiğimdeyse Roden bu fırsatı değerlendirip göğsüme sert bir darbe indirdi.

Geriye doğru sendeledim, kılıcımı düşürdüm ve ona doğru hamle yaptım. Ona sıkı bir yumruk atarsam sportmenlik hakkında iyi bir ders verebileceğimi düşündüm. Mott beni ondan uzaklaştırdı ve “Kötü davranış, Roden! Bu bir alıştırma, maç değil. Sage kılıcını indirdiğinde durmalıydın,” diye bağırdı.

Roden “Özür dilerim,” diye geveledi. “Bunu yapmak istememişim. Sadece kendimi kontrol edemedim.”

Mott bana döndü. “Ve Sage...”

Kollarımı kavuşturarak “Özür dilemeyeceğim,” dedim.

Mott bunu bir an düşündü ve “Ben de dilemezdim,” dedi. “Birbirinizin elini sıkın ve sizi geri götüreyim.”

Roden bana elini uzattı ve ben istemeye istemeye karşılık verdim. İkimiz de aldırış etmeksizin hafifçe tokalaştık. Roden kılıçlarımızı yerine koyarken, Mott’un da Jaron’un kayıp kılıcının boş yerini parmağıyla yokladığını gördüm. Mott’un o kılıcı sevdiği çok açıktı ama nedenini anlayamadım.

Roden, Farthenwood’a benimle birlikte geri döndü. “Umarım dersin sonunda yaptığımı affedersin.”

“Bir daha böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm,” dedim.

Gülümsedi ama bunun bir şaka olup olmadığından emin olamadı. Aslında ben de emin değildim.

“Eğer kılıcı sen aldıysan bana söyleyebilirsin. Sırrın ben de güvende,” dedi.

Konuyu değiştirmek için kötü bir yol değildi. Ben de oyuna devam ettim. Ona yan yan bakarak “Sen, ben ve Efendi Conner arasında güvende olacak bir sır,” dedim.

Roden sesini alçaltarak “Bu bir suçlama değil,” dedi. “Kılıcı belki de Tobias almış olabilir.”

“Nedenmiş o?”

Roden başını salladı. “Sen bilmiyor musun? Her şeyi bizden önce anlıyor gibisin.”

Bilmiyordum ve ona bunu söyledim.

“Onun kılıç kullanma konusunda ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Aranızda en iyi kılıç kullanan benim ve sen de harika değilsin ama ondan daha iyisin.”

Gülümsedim. “Eğer bu doğru olsaydı her tarafım yara bere içinde olmazdı.”

Roden "Tobias'ın daha fazla prens gibi görünmesi için o kılıcı ihtiyacı vardı," diye devam etti.

"Tobias doğru düzgün kullanamadığı bir kılıcı kuşanırsa çok salak görünebilir. Sence Conner kimi seçmeli?"

Roden "Umarım beni seçer," dedi. "Ama eğer beni seçmezse umarım Tobias'ı değil seni seçer. Conner arka planda olsa da olmasa da Carthya'mn iyiliği için onun prens olmasını istemem. Eğer ikimiz bir takım olursak onun prens olmasını engelleyebiliriz."

"Peki, sadece sen ve ben kaldığımızda ne olacak? Beni de mi engelleyeceksin?"

Roden yere baktı. "Olabilir. Sen de aynı şeyi yapabileceğini biliyorsun."

Bir cevabı olmadığını bildiğim hâlde "Nasıl bu noktaya geldik?" diye sordum. "İkimiz de şeytana uyabiliriz."

Roden oyun yaparcasına bana hafifçe omuz attı. "Sen çoktan şeytana uymuş durundasın, Sage."

Tobias bizden oldukça ileride yürüyordu. Döndü ve "Siz, ikiniz çabuk olun! Sallandığınız için akşam yemeğine geç kalmak istemiyorum," diye seslendi.

Conner ile birlikte yediğimiz akşam yemeği en iyi tabirle rahatsız ediciydi. Tobias onun sol tarafına Roden de sağ tarafına oturmuştu. Benden memnuniyetsizliğinin işareti olarak ben en uzağa oturtulmuşum.

Tabaklarımı alıp masanın öbür ucuna gittim. Oraya oturdum, böylece Conner'ın yüzünü karşıdan görebilecektim.

Conner "Neden oraya oturdun?" diye sordu.

"Tabaklarımın olduğu yerden birbirimizi göremiyorduk," dedim. "Burası daha iyi."

Conner "Belki de seni görmek istemiyordumdur," dedi.

“Eğer bu doğru olsaydı, Mott’a beni odamdan çıkarmamasını söylediniz.”

“Yine de, bu yaptığın çok kabaca bir davranış.”

“Bu, prensle yakışır bir davranış,” dedim. “Bir prens oturacağı yerin başkası tarafından belirlenmesine asla izin vermez.”

Bir anlık duraksamadan sonra Conner gülümsedi ve kadeh kaldırdı. “Elbette.”

Conner yemek boyunca, çiğnediğim görgü kurallarına dikkat çekmek için pek çok fırsat yakaladı. Tobias ve Roden benim yaptığım hataları yapmıyorlardı. Demek ki dün gece ben nehir kıyısında boylu boyunca yatarken onlar görgü kuralları dersine katılmıştı. Ona, eğer sağ elimi kullanmak zorunda olmasaydım daha az hata yapacağımı söyledim. Prens sağ elini kullandığını ve bunun değişmesinin mümkün olmadığını belirtip benim sağ elimi kullanmaya alışmam gerektiğini söyledi. Hatalarımı düzelttim ve Conner devam etti.

İtirazlarıma rağmen daha çok Efendi Graves’e uyabilecek bir konu olan kaledeki hayat, yani kralın günlük yapması gereken şeyler hakkında bize ders vermeye başladı.

“Kral neden günlük bir programa bağlı kalmak zorunda ki?” diye sordum. “Neden halkına ne isterse onu yapacağını ve onların beklemesi gerektiğini söyleyemiyor ki?”

Conner “Yapabilir,” dedi. “Ama onun öncelikli sorumluluğu ülkesine karşı, kendine karşı değil. O bir yönetici, karar verici ve lider. Oyun oynayan bir çocuk değil.”

“Ama içimizden biri tahta oturursa bunları bizim için sen yapacaksın, değil mi?”

Conner başını hayır anlamında salladı. “Ben size yardımcı olmak için yanınızda olacağım. Bir danışman, yol gösterici olacağım. Ama kral siz olacaksınız.”

Imogen ve diğer iki hizmetçi sonraki yemekleri getirirken

Conner sustu. Imogen benim yerime Roden'e servis yaptı ve hiçbirimize bakmadı.

Ters tarafa döndüğünde sol yanağında çürüğe benzer bir şey gördüm. Onu saçıyla saklamaya çalışıyordu ama diğer yöne eğilince çürüğü rahatlıkla gördüm.

Ona "Bu nasıl oldu?" diye sordum. Bana baktı ve hemen başını önüne eğdi. Ben de Conner'a döndüm. "Bu çürük nasıl olmuş olabilir?"

Elini belli belirsiz bir şekilde salladı. "Sakarlığıyla ünlüdür. Sanırım yanağını dolabın kapağına ya da duvara çarpmıştır, değil mi Imogen?"

Imogen önce Conner'a sonra bana ve tekrar Conner'a baktı ve kafasını evet anlamında salladı. Kızın gözlerindeki korku odadaki kimsenin dikkatinden kaçmadı.

"Bunu ona biri yapmış," dedim.

Conner "Bu çok anlamsız," dedi. "Imogen biri seni incitse bunu bana söylersin, değil mi?" Kendi şakasına kendi güldü. Kesinlikle, Imogen böyle bir şey olsa ona söyleyemezdi. Buna cesaret edebileceğini sanmıyordum.

Conner odadaki hizmetçilere "İşimiz var," dedi. "Hepiniz çıkabilirsiniz."

Onlar çıkınca Conner "Onunla çok fazla ilgileniyor görünüyorsun, Sage," dedi.

"Bunu ona biri yaptı. Bunun bir kaza olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"O bir hizmetçi ve mevki olarak senin altında. Bırak da onunla etrafındakiler ilgilensin."

"O çürüğün nedeni muhtemelen etrafındakiler."

Conner benim bu ifademe boş bir bakışla karşılık verdi ve önemsemediğini gösterdi. Sonra da "Hizmetçi kızı unut ve neden burada olduğunu hatırla," dedi. "Prens nişanlı olduğunu biliyor muydun?"

Bu Roden'in dikkatini çekti. "Nişanlı mı? Kime?"

“*Kiminle*, Roden. Bultain prensesi Amarında doğduğunda, ileride tahtın varisi prens Darius ile evlenmek üzere seçilmişti. Bymar kralının yeğeniydi ve Carthya’daki barışın sürebilmesi için Eckbert’in ve onun ailesi arasında bir ittifak gerekiyordu. Nişanlanmaları Kral Eckbert’in fikriydi. Karısı Kraliçe Erin, Carthya’nın güneyindeki küçük bir sınır kasabasındandı ve üst tabakadaki çevreler tarafından tanınmıyordu. Evlenmek için soylulardan birinin kızını seçmesi bekleniyordu ve onunla evliliği büyük tartışmalara yol açmıştı. Bugün bile, kraliçenin evlenmeden önceki hayatı hakkında çok az şey biliniyor. Kendi sınırlarını korumaktaki tüm zayıflığına rağmen her zaman karısının en büyük savunucusu olmuştur.”

Tobias “Bu neden önemliydi ki?” diye sordu. “Önceden neymiş ki? Bir tür suçlu mu?”

Conner “O kelimeleri yut,” diye emretti. “O senin kraliçendi Tobias ve daima saygın biriydi. Demek istediğim, Eckbert’in, oğlunun başına da benzer şeylerin gelmesini istemediğidir. Darius öldürüldüğüne göre eğer bulunursa onun nişanlısı tahtın yeni varisi Prens Jaron olacak. Eğer tahtın sahibi sizden biri olursa Amarında bir gün onun karısı olacak.”

Roden “Eğer Darius ile nişanlıysa...” diye sordu.

“O prensle değil tahtın sahibi olacak kişiyle nişanlandı. Amarında, kral olacak kişi ile evlenecek.”

Tobias yüksek sesle kıkırdarak “Evlenmek mi?” dedi. Roden ve ben de aynı anda aynı şeyi söyledik.

Conner “Elbette büyüye kadar beklemeniz gerekiyor,” dedi. “Ama zamanı geldiğinde, o sizin olacak.”

“Neye benziyor?” diye sordum. Conner tek kaşını kaldırdı ve ben “Bana göre evliliği garantilemiş bir genç kız görünüşüne bir erkeğin kaçamak bakışlarını yakalamak isteyen bir kızdan daha az dikkat eder,” diye ekledim.

Conner “Bunu kendiniz görebilirsiniz,” dedi. “Onu bu hafta sonu akşam yemeğine davet ettim.”

Tobias “Ama eğer bizi görürse...”, dedi.

“Siz içinüz tebdili kıyafet, benim çalışanlarımın arasın-da birer hizmetçi gibi dolaşacaksınız. O nişanlı bir prenses, o yüzden sizlere bakmaya tenezzül etmez. Ama ben sizlerin onu görmenizi istiyorum. Böylece onun davranışları ve tarzı hakkında fikir sahibi olursunuz. Bu da tahta oturduğunuzda size yardımcı olur.”

Roden “Yani dış görünüşü nasıl?” diye sordu.

“Bunu değerlendirecek olan sizlersiniz. Ama sizi cezbe-deceğini sanıyorum.ve bu yüzden aranızdaki rekabet daha da kızışabilir.”

Onu görme ihtimali Roden ve Tobias’ı heyecanlandırdı ama ben sadece arkama yaslanmakla yetindim. Conner bu çirkin oyununa bir kurban daha dâhil etmişti ve prensesin asla bundan haberi olmayacaktı.

BÖLÜM 19

O gece odamıza döndüğümüzde, Roden doğruca yatağına gitti. Tobias masasına oturup başka bir kitap okumaya başladı. Ben camdan dışarı bakarak yatağımda uzandım. Yastığımın altına bir iplik makarası, bir iğne ve bir dikiş makası sokuşturdum. At bindiğim gün gömleğim yırtılmıştı ama onu dikmeyecektim. Yalnız kaldığım bir anda bir gömleğimi kesip kıyafetlerimin astarına birkaç cep dikmeyi planlıyordum. Gündüz giydiğim yeleğin işe yaramaz bir dış cebi vardı. Aşırdığım şeyleri bir şekilde kıyafetlerimin içine saklamam gerekiyordu. Böylece kimse oraya bakmayı düşünmezdi.

Dikiş gereçlerimi yeterince iyi sakladığıma kanaat getirince doğruldum ve yatağımanın yanındaki camdan dışarı baktım. Yemekten sonra Conner'ın cebinden çaldığım bozuk parayı yeleğimin cebinden çıkardım ve onu dalgın dalgın parmaklarımın üzerinde yuvarladım. Para serçe parmağıma ulaştığında onu başparmağımla tutup işaret parmağımanın üzerine, başlangıç noktasına koydum.

Tobias "Güzel numara," dedi.

"Düşünmeme yardımcı oluyor."

"Ne düşünüyorsun?"

"Senin benimle konuşmanı engelleyecek yöntemler."

Tobias üstüne alınmadı. “Odadaki mum ışığından ötürü dışarıyı görmem mümkün değil. Neye bakıyorsun?”

“Hiçbir şeye bakmıyorum.”

“Bunu ders sırasında da yapıyorsun. Gündüz vakti rüyalara mı dalıyorsun?”

“Eğer farklı kararlar vermiş olsaydım hayatımın nasıl olacağını hayal ediyorum.”

Tobias kitabını masanın üzerine bıraktı. “Ne gibi?”

“Eğer ailemle kalsaydım...”

“O zaman sen de baban gibi ayyaş bir müzisyen olurdun.”

“Belki de. Ama en azından burada olmazdım.” Ona sırtımı döndüm. “Sen yaptığın seçimlerden hoşnut musun?”

Tobias “Ben asla seçim yapmadım,” dedi. “Annem babam öldükten sonra, büyükannemle yaşayacağım söylendi ve ben de öyle yaptım. O öldükten sonra da yetimhanede yaşamam gerektiği söylendi ve öyle yaptım. Sonra da buraya gelmem söylendi ve yine bana denileni yaptım.”

“Ve Conner sana kral olarak ne yapman gerektiğini söylerse onu yapacaksın.”

“Hayır!” Tobias derin bir nefes aldı ve kitabını tekrar eline aldı. Sonra daha sakın bir sesle “Bir planım var. Tahta oturduktan sonra ne yapacağımı biliyorum,” diye ekledi.

Camdan dışarı bakmak için kafamı o tarafa çevirdim. “Umarım işe yarar.”

“Yarayacak. Her detayı hesapladım. Şu camdan dışarı bakmayı kes!”

“Bu seni ne ilgilendiriyor?”

“Çünkü dışarıyı göremediğini bildiğim zaman bunun anlamsız olduğunu da biliyorum. Belki de camı kendine hayran hayran bakmak için bir ayna olarak kullanıyorsun.” Sonra Tobias not kâğıtlarına baktı ve onları bir araya topladı.

Yorgun bir ifadeyle “Notlarını göremiyorum,” dedim. “Aptallık ediyorsun.”

“Olsun.” Tobias kâğıtları aldı ve onları ateşe attı. Mumu söndürdü ve “Ben yatıyorum,” dedi.

Uyuması epey zaman almıştı. Bunu sabırsızlıkla bekledim ve bu gece Farthenwood’un dışına çıkmaya kararlıydım.

Pencereyi kaldırdım ve hemen altındaki dar çıkıntıyı ayağımın tabanıyla dokunarak kontrol ettim. Ufak da olsa bir hata payı vardı ama sakın bir geceydi ve duvarda oldukça fazla girinti çıkıntı vardı. Aşağıya sorunsuz inebilirdim.

Meradaki bir kişneme sesi dikkatimi çekti. Conner’ın vahşi kısırağı eve dönmüştü. Bu benim için iyi haberdi. Onu kaybettiğim için Conner’ın bana çok sinirli olduğunu biliyordum. Geri dönmüş olması sinirini azaltabilirdi. Bu Cregan için de iyi haberdi. Conner’a fazladan hizmet etmek zorunda kalmayacaktı.

Farthenwood Malikânesini dıştan keşfetmek harika bir duyguuydu. Çıkıntıları kullanarak biraz tırmanırsam pencere-lerin çoğunu görebilirdim. Gecenin bu saatinde sadece birkaç kişinin uyanık olduğunu fark ettim. Hemen hemen her odanın penceresi vardı. Daha ayrıcalıklı hizmetçilerin odaları malikânenin köşelerindeydi. Pencere-lerin bir kaçın-da perde vardı. Perdeli pencereleri olan odalar muhtemelen Imogen ve diğer kadın hizmetçilere aitti ama onların içi-ne bakmaya çalışmadım. Uyuyan kadınların olduğu odaları dikizlerken yakalanma fikri hiç de hoş değildi. Bunun, aklımdan geçecek en son fikir olacağını bilmeyenler bana *Röntgenci Tom* damgası yapıştırabilirlerdi. Ayrıcalıklı hizmetçilerin odalarının bulunduğu katın merkezinde, Conner’ın çalışma odası, kütüphane, müzik odası, dans salonu ve yemek odası vardı. Mutfak ve diğer hizmetçi alanları arka taraftaydı. Conner’ın odası bizim odanın karşı tara-

findaydı. Arada başka odalar da vardı ve bazılarının benim ilgimi çektiği kesindi.

Farthenwood'un en üst katına nasıl çıkacağımdan emin değildim. Bu, malikânenin üçüncü katı oluyordu. Roden ve benim ders aldığım sınıf o kattaydı ama başka ne odaları olduğundan emin değildim. Mürebbiye daireleri olabilirdi ve muhtemelen daha fazla oda vardı. O kata nasıl çıkabileceğimi bulabilirdim ama çok fazla çaba sarf etmiyordum. Orada ilginç bir şeyler varmış gibi görünmüyordu.

Su borusuna tutunarak aşağı kaydım. Bu daima hoş bir duygu olmuştur. Yere ulaşınca, karanlıkta ayağımı sıkı basmaya çalıştım. Ahırları, okçuluk alanını, geniş bir sebze bahçesini ve düzenle tanzim edilmiş bir çiçek bahçesini geçtim. İçimden bir ses kaçmamı söylüyordu.

Ama buna cüret edemeyeceğimi biliyordum. Anladım ki benim en kötü şüphelerim kendimle ilgiliydi. Derinlerde bir yerlerde gerçek bir korkak yatıyordu.

Ay hilâl şeklini almış, gökyüzünü aydınlatmıştı. Conner'in kendini beğenmişçesine bizi esir tuttuğuna inandığı odaya dönmeye karar verdim. Hava yeterince karanlıktı ve ben pencereyi açabilmek için daha önce kullandığım boşluğu dışarıdan el yordamıyla bulmaya çalıştım.

Ama bulamadım. Pencere sıkı sıkı kapanmıştı. Onu kaldırmaya çalıştım ama ya kilitlenmişti ya da açamayacağım kadar çok sıkışmıştı.

Ne yapabileceğimi kestirmeye çalıştım. Cama tıklayıp Roden ve Tobias'ın beni içeri almalarını sağlayabilir miydim? Bunu, Mott ve Conner'a söylemeleri ve korkunç bir ceza almam kaçınılmaz olurdu.

O anda karar verecek zamanım olmadığını fark ettim. Tobias yatağında doğrulmuş bana bakıyordu. Yüzünde kötü bir sırıtiş belirdi. Bu sorun hakkında ne yapmak niyetinde olduğumu sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı.

İki elimi de uzatıp pencereyi işaret ettim. Kafasını hayır anlamında salladı ve tekrar yatağına uzandı.

Uyanık mı diye Roden'e baktım ama emin olamadım. Yüzü bana dönük değildi ve hareket etmiyordu. Sadece nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Onun da, Tobias'ın numarasının bir parçası olup olmadığını merak ettim. Tobias'ı engelleyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. Belki de Roden aynı anlaşmayı Tobias ile de yapmıştı. Eğer öyleyse bu şekilde ikimizi de bertaraf edebilirdi. Bu akıllıca bir plan olabilirdi ama bunu daha önceden düşünememiş olduğum için pişman oldum.

Başımı malikânenin duvarına yasladım ve dar çıkıntının üzerinde dengede durmaya çalıştım. Sabaha az kalmıştı ve hizmetçiler günlük işlerini yapmak üzere uyanacaklardı. Zamanım tükeniyordu.

BÖLÜM 20

Birkaç hizmetçinin pencereleri açıktı ama herhangi birinden malikâneye girmek iyi bir fikir gibi görünmedi. Çoğu birazdan uyanabilirlerdi. Dahası, yukarı çıkmak için kat etmem gereken uzunca bir yol vardı ve odamızın önünde tüm gece boyunca nöbet tutan Mott'a veya her kimse ona görünmeden odaya girmek zorundaydım.

Conner'in penceresi hafif aralıktı. O pencere beni en azından doğru kata ulaştırırdı. Sonra nöbetçiyi gözetler ve onun uyumamasını ya da dikkatini başka bir yere yöneltmesini beklerdim. Conner'in odasına girmek ne kadar riskli görünse de benim için en iyi seçenek gibi görünüyordu. Belki de tek seçeneğimdi.

Conner'in odasının önünde ufak bir balkon vardı. Kapısı rüzgârdan açılmasın diye sürgülenerek kapatılmıştı ama balkonun yan tarafındaki pencere içeriye biraz hava girebilsin diye az da olsa açık bırakılmıştı. Pencereyi iterek kolaylıkla açabildim. Benim yatağımın yanındaki pencereden çok daha büyüktü, o yüzden rahatça içeri girebildim.

Conner'in derin uykuda olduğunu anlayabilmek için uzunca bir süre sessizce durdum. Hafifçe horladı ki bundan memnun oldum çünkü Conner'in horlaması istemeden çıka-

racağım herhangi bir sesi perdeleyebilirdi.

Gölgelikli yatağı o kadar fazla kumaşla kaplanmıştı ki vücudunu görebilmek çok zordu. Horlama sesi bana güvende olduğum hissini veriyordu.

Bayan Turbeldy'nin yetimhanesinde gecelerimin çoğunu odaları gezerek geçiriyordum. Yer kaplamasının gıcırdayıp gıcırdamayacağını hafifçe üzerine basarak test etmeyi öğrenmiştim. Kapıları, dolapları, çekmeceleri o kadar ustaca açıyordum ki böylece odada bir hareket olduğunun hissedilmesini önleyebiliyordum. Ve gerektiğinde görünmez olmayı biliyordum.

En azından bunu yetimhanedeyken biliyordum.

Burada bu biraz daha karmaşıktı. Conner'ın odasının yerleşiminin nasıl olduğundan emin değildim ve yeterince de aydınlık yoktu.

Conner'ın odası bizimkinden büyüktü. Tek kişi için anlamsız derecede büyük bir odaydı ama buranın efendisi oydu ve istediği odayı kullanma hakkına sahipti. Odanın, solumda kalan arka tarafında kocaman yatağı ve elbiselelerinin durduğu bir sürü büyük gardirop vardı. Hemen yakınımda sabah çayını yudumlarken oturup dışarıyı seyredebileceği rahat bir koltuk vardı. Sağımda ise kitaplarla dolu raflar vardı. Aşağıdaki ofisinde çok daha fazla kitap vardı ve ben onların hepsini gerçekten okuyup okumadığını merak ettim. Ya da onları sadece gösteriş olsun diye mi saklıyordu? Muhtemelen okumuştum. Conner donanımlı bir adamdı. Kitapların isimleri ve Conner'ın hangi konularla ilgilendiği konusunda meraklanmıştım. Birden Conner uykusunda anlaşılabilir bir şeyler sayıkladı ve diğer tarafa döndü. Artık gitme zamanım gelmişti.

Hole çıkan kapı sıkı sıkı kapalıydı. Beni endişelendiren problemlerden biri kapının diğer tarafında neyle karşılaşacağımıydı. Kapısının önünde bir nöbetçi var mıydı ya da orada

bekleyen bir hizmetçi olabilir miydi? Bu çok olasıydı ama kapıyı açmadan da bunu bilebilmeme imkân yoktu. Yanlış bir tahmin benim çok sert bir ceza almama neden olabilirdi. Ay ışığında gözüme bir şey çarptı. Bu bir yanılsama da olabilirdi, tam olarak emin olamıyordum. Duvarda asılı duran halının saçakları iki duvar arasına sıkıştırılmıştı. Conner bize Farthenwood ile ilgili tüm gizemleri bildiğini söylemişti. Kastettiği şeyin bu olduğunu umuyordum. Ya iç duvarlar alışılmadık biçimde kalındı ya da malikânenin gizli geçitleri vardı.

Conner'in yatak odasını dikkatlice geçtim. Yer tahtalarının gıcırdaması kaçınılmazdı ama o gıcırtiların onu uyandırmasını istemiyordum. Duvara ulaşıncaya geçitlere açılan kapıyı bulmak son derece kolay oldu. Duvara üç tane parmak deliği açılmıştı ama delikler duvar halısının arkasına saklanmıştı.

Kapıyı mümkün olduğunca yavaş açtım. Geçit yeteri kadar genişti. Başım belaya girdiği anda küçük boşluklardan geçebilirdim. Bu çok büyük bir belaydı ve geçebileceğim boşluklar oldukça küçüktü.

Geçit kenarlara yerleştirilmiş gaz lambaları ile aydınlatılmıştı ama ışık yeterli değildi. Ayrıca lambalar oldukça ileri konulduğu için yolumu bulabilmem çok kolay olmadı. Geçit dardı ve çıkışı gösteren herhangi bir işaret yoktu. Ama duvarda gizli bir kapıya ait bir tutacak buldum. Birkaç yanlış dönüş yaptım ve boş olan diğer misafir odalarına girdim. Çok şanslıydım.

Bizim odaya vardığımda Conner'm neden bizi oraya yerleştirdiğini hemen anladım. Duvarda küçük bir delik vardı ve ben onun bir fare deliği olduğunu sanmıştım. Ama öyle bir şey değildi. Conner bize, isterse konuşmalarımızı dinleyebileceği bir oda vermişti.

Conner ya da vekillerinden biri o geçitleri hâlâ kullanıyor olabilirdi. Bu yüzden gaz lambaları sürekli olarak yanıyordu.

Bir daha orayı kullanmam gerekirse çok dikkatli olmam gerekecekti.

Sessizce kapıyı açtım ve odaya girdim. Tobias ve Roden uyuyorlardı. İkisini de bir süre seyrettim. Eğer farklı bir durumda olsaydık dost olabilir miydik diye düşündüm. Sonra bu düşüncüyü hemen kafamdan attım. Birine dost deme cesaretini göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu düşünce sadece teorik olarak mümkündü.

Tobias o sabah beni yatağında bulmama umuduyla erkenden uyandı. Uyandığımda ağzı açık bana bakıyordu. Onu umursamadım ve sırtımı dönüp uyumaya devam ettim. Tobias odaya nasıl girebildiğim konusunda tek bir soru bile sormadı. Ve ben de ona anlatmayı teklif etmedim.

BÖLÜM 21

Errol o sabah, elinde Conner'ın beni buraya getirdiği ilk günkü kıyafetlerle odama girdi.

“Nihayet,” dedim. “Bunları niye bu kadar geç getirdin?”

Errol duraksadı ama sonunda soruma cevap vermek yerine onun için herhangi bir ödülüm olup olmadığını sormaya karar verdi.

Hafifçe “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. “Eğer kütüphaneye gidecek olursan Conner'ın aile tarihi kitabında bir tümsek olduğunu göreceksin. Onu düzleştirebilirsin.”

Errol sırtıttı. “Alınmayın efendim ama üçünüz de buraya eliniz boş geldiniz. O sikkeyi nereden bulduğunuzu sormam akıllıca olur.”

Başımı salladım. “Gerçek şu ki Erol, bunu sorman çok da akıllıca değil. Kıyafetlerimi geri getirdiğin için teşekkürler. Şimdi çık ve beni yalnız bırak.”

“Kıyafetlerinizi yerleştirebilirim, efendim.”

“Bunu ben de yapabilirim. Kapıyı arkandan kapat.”

Errol çıkar çıkmaz kıyafetlerimi kontrol etmeye başladım. Yıkılmışlardı ve biri gömleğimin yan tarafındaki söküğü dikmişti. Bunlar dışında eskisi gibi görünüyorlardı. Bu kıyafetler tam bana göreydiler. Conner'm bize giydirdiği ipek-

ler ve kaliteli dokumalar bana ait değildi. Rahat değillerdi. Onları giydiğim zaman kendimi bir beyefendi gibi hissetmiyordum. Bir prens gibi hissetmediğim de kesindi. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Aslında kelimenin tam anlamıyla öyleydim.

Pantolonumu katlamadan önce ceplerini kontrol ettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içeri gelmesi için Errol'a seslendim.

"Bunun cebinde bir şey vardı," dedim. "O nerede?"

Errol başını bilmiyorum anlamında salladı ama bildiği çok açıktı. "Değerli bir şey yoktu, efendim."

Ona daha da yaklaştım. Yüzü bembeyaz oldu. "Onu attın mı peki?"

Errol neredeyse fısıldayarak "Conner kıyafetlerini geri istediğinizi duymuş. Size getirmeden önce onları incelemek istedi. Eğer kayıp olan bir şey varsa bunu kendisine sormalısınız efendim."

Dakikalar sonra kapıyı çarparak, hışımınla Conner'ın küçük yemek odasına daldım. "Altınım nerede?"

Conner "Mott nerede?" diye sordu. "Senin yanında olmalıydı."

"Buraya geldiğimi bilmiyor. Altınım nerede?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Şimdi gel, otur ve bir şeyler ye." Roden ve Tobias'ın yakınındaki bir sandalyeyi işaret etti. İkisi de bana delirmişim gibi bakıyorlardı.

Otmaya niyetim yoktu. "Altın. Buraya gelmeden önce giydiğim pantolonun cebindeydi. Onu sen aldın."

Conner "Ondan mı bahsediyorsun?" diye kahkaha attı. "Aptal çocuk. O bir taşı, altın değildi."

"Evet öyleydi ve o benim."

Conner başını hayır anlamında salladı. "O sahte bir altın, Sage. Muhtemelen onu bir üçkâğıtçıdan satın almışsındır."

"O bir hediyeydi ve gerçek. Onu geri istiyorum."

“Hayır.” Conner ellerini kavuşturdu. “Bir prens hatta kral olmak için eğitiliyorsun. Bir kral cebinde sahte bir altın taşımaz. Kraliyet ailesine katılmak için sıkı çalış. Nereye gidersen git gerçek altın taşıdığını göreceğim.”

“Burada hepimiz sahteyiz. Eğer altın konusunda doğruyu söylüyorsanız benim için o taşı taşımaktan daha uygun bir şey olamaz. O nerede?”

Conner “O artık benim,” dedi. “Bir gün onu amacına uygun kullanabileceğime eminim. Belki de taşı yakındaki nehirde kaydırırım. Şimdi lütfen otur. Kraliyet soyu ile ilgili konuşmaya başlamak üzereydik.”

“Siz konuşun,” dedim. “Benim yapacak daha önemli işlerim var.” Ve hışımla odayı terk ettim.

O sabah ne okuma-yazma ne de tarih derslerine katıldım. Öğleden sonra, Mott ve Cregan bize doğru gelirken Tobias, Roden ve ben de ahırlara doğru gidiyorduk. Mutfaktan aşır-dığım elmayı yiyordum ama yüz ifadelerinden onu bitirmek zorunda olduğumu düşünmedim.

Tobias bana “Kızgın görünüyorlar,” dedi. “Ne yaptın?”

“Her zaman bir şey mi yapıyorum?” diye sordum. “Sen ve Roden onların ilgisini çekecek bir şeyler yapmıyor musunuz?”

Roden “Her zaman bir şey yapıyorsun,” diye onayladı.

Bir an kaçmayı düşünsem de bunu denememin bir işe yaramayacağı kesindi. Ahırlarla ev arasında kapana kısılmıştık ve beni yakalamaları an meselesiydi. Dahası alacağım cezayı daha da beter hâle getirmenin bir anlamı yoktu.

Cregan iki eliyle göğsüme vurdu ve beni yere yapıştırdı. Tabii ki elma elimden düştü ve çamura saplandı. “Taş nerede?” diye sordu.

Yere düşünce nefesim kesildi ama yine de “O altın,” diye homurdandım.

“Onu efendimizden çaldın.”

“Onu benden kim çaldı? Bunu, evrenin yeniden dengeye gelmesi için yaptım.”

Mott beni “Dövüşmek istemezsin, Sage,” diye uyardı. “Şimdi lütfen söyle, taş nerede?”

Çenemi öne çıkardım ve çizmemin topuğu ile çamuru kazdım. Belki haklıydı ama bunu itiraf etmeyecektim.

Mott bıçağını çıkaran Cregan’a “Onu getir,” dedi ve bana kalkmamı emretti. Kalktığımda Cregan bıçağı boğazıma dayadı ve kolumu kavradı. Cregan yanımda ve Mott da hemen arkamızda Farthenwood’a geri döndük.

Conner odasındaki geniş meşe masanın arkasında dikilmiş beni bekliyordu. Cregan beni masanın önündeki sandalyeye fırlattı. O ve Mott hemen karşımda ayakta beklemeye başladılar.

Conner sakince “Taş nerede?” dedi.

Ben de sesime aynı sakın ifadeyi yerleştirerek “Koyduğunuz yerde değil mi?” diye karşılık verdim.

Bu cevabım Conner’ı ateşledi. Cregan’a başıyla işaret etti ve o da suratıma esaslı bir tokat indirdi. Ağzıma gelen kanın tadını aldım ve gözlerimi bir anlığına kapattım. Açmak için sızım geçene kadar bekledim.

Conner “Seni yetimhaneden satın aldım!” diye bağırdı. “Bu sana sahip olduğum anlamına gelir. Yani senin sahip olduğun her şey benim demektir! O taş benim.”

“Eğer gerçek altın değilse o taşı neden istiyorsun?” diye sordum.

“Çünkü onun sende durmasını istemiyorum! Cebinde sahte altın taşıyan birini prens adayı olarak sunmayacağım. O nerede?”

“Belki de onu kaybettin,” dedim.

Cregan bana bir tokat daha attı. Bu seferki daha sertti.

Conner “Onu zindana götürün,” diye fısıldadı. “Yapmanız gerekeni yapın ama yara izi bırakmayın.”

“Hayır, bekleyin.” Korku içimi kaplayınca gözlerim büyüdü. Orada ne olacağını biliyordum. “Bunu yapma, Conner! Sadece bir taş. Duymak istediğin bu mu?”

Conner iki elini de masaya yasladı ve bana doğru uzandı. “İstediğim, Sage, benim isteklerime boyun eğmen. Senin kayalıklardan atlamanı istediğimi söylersem, atlamanı istiyorum demektir. Senin okyanusun en uzak noktasına yüzmeni istediğimi söylersem, yüzmeni istiyorum demektir. Taş umurumda değil. Ama onun artık sana ait olmadığını söylersem, senin sadakatini, saygını ve itaatini beklerim. Sana son bir şans vereceğim? Taş nerede?”

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda çinladı o yüzden onu zar zor duyabildim. Tek bildiğim hayatım ona bağlı olsa da o taş benden alamayacağıydı. Ve sanırım hayatım ona bağlıydı.

Conner “Onu götürün,” dedi. Mott ve Cregan beni kollarımdan tutup sürüyerek, tekmeleyerek ve bağrıışlar içinde dışarı çıkardılar.

BÖLÜM 22

Zindanı kesif bir idrar kokusu kaplamıştı. Buraya benden başka kimlerin, ne kadar zaman önce getirildiklerini merak ettim. Zindan, yontulmamış taşlar ve paslı parmaklıklarla çevrili bir odadan ibaretti. Ne pencere ne de ışık vardı. Parmaklıkların dışındaki duvarların üzerindeki birkaç mumun yaydığı ışıktan başka bir şey yoktu. İçerisi oldukça rutubetliydi ve o kadar soğuk olmamasına rağmen hissettiğim soğukluk beni ürpertti. Korkmuştum.

Cregan, parmaklıklı kapıyı açmak için elini uzatıp tek kolumu serbest bıraktığı anda ensesine sağlam bir yumruk indirdim. Mott kolumu yakaladı ve onu kıvrarak diğeriyle birlikte sıkı sıkı tuttu.

Cregan “Bunu sana ödeteceğim,” diye tısladı. İçeri girince gömleğimi lime lime etti ve tavandan sarkan bir zincir ile el bileklerimi bağladı. Zinciri yukarı çektiği anda neredeyse ellerimle tavana değebilecek kadar yukarı gittim.

Mott, ilk başta odanın uzak köşesine gitmişti ama şimdi bana yaklaşıyordu. Elinde kamçıya benzer bir şey vardı. Uzun bir sapı ve ucunda da kalın deri bir kayış vardı.

“Conner yara izi bırakmamanızı söyledi.” Konuşurken sesimin titremesini engellemem mümkün değildi.

Cregan o kamçının bedenime inişini sabırsızlıkla bekleyerek sırtıyordu. “Çürüklerle ilgili bir şey söylemedi. Sana kamçının kalın tarafıyla vurduğu sürece acıyı hissedersin ama herhangi bir kesik oluşmaz.”

“Lütfen bunu yapma, Mott,” diye yalvardım.

“Bu senin seçimin!” diye bağırdı Mott. “Seni önceden uyarmadım mı?”

Cregan “Taşla ilgili bu kadar önemli olan şey ne?” diye sordu.

Mott “Bu taşla ilgili değil,” dedi. “Çocuğun tek istediği kazanmak. Conner’in ona sahip olmadığını bu şekilde ispatlayacak.”

“Bana sahip değil,” dedim.

Bu cevabım ilk kamçı darbesinin sırtıma inmesine neden oldu. Kendimi acıya hazırlamıştım ama bu kadar acıyacağını tahmin etmemiştim. Öyle bir çığlık attım ki sanki çıkan ses benim sesim değildi. Mott bir kez daha vurdu ve sonra kırbacı üçüncü defa indirdi. Bacaklarım boşandı ve omuzlarım beni taşıyamayacak hâle geldi.

Mott “Taş nerede?” diye sordu.

Cevabımı beklemeden kırbacı bir kez daha indirdi. Sanki bir parçam ayrılmış ve olanları uzaktan seyrediyormuş gibi hissettim. O parçam kamçının etime vurdukça çıkardığı ses-ten ötürü korkudan siniverdi. Diğer parçam ise acıdan çığlık atmaya devam etti.

“Bana sahip değil,” diye fısıldadım. “O benim altınım.”

Kamçı bir kez daha indi. Sanki tenim tırnak ile kesilmişti. Sonra Mott kaşlarını çatarak “Bir havlu getir,” dedi.

Cregan “Conner kan akıtmamamızı söyledi!” dedi.

“Yara izi bırakmamamızı söyledi. Bana biraz bandaj getir ve sonra onu rahat bırakacağız. Bir sonraki cevabını düşünmesi için o zaman vereceğiz.”

Mott lanet edip kamçıyı odanın bir köşesine fırlatırken

Cregan da bir anlığına gözden kayboldu. Bir dakika sonra, Cregan elinde bir şişe temiz sıvı ve bez parçaları ile geri döndü.

Mott “Bununla ben ilgileneceğim,” dedi. “Conner’a anlatman gerekenden fazlasını anlatma.”

Cregan homurdanarak “Beni onunla beş dakika yalnız bırak,” dedi. “Taşın nerede olduğunu öğreneceğim.”

Mott “Dışarı çık!” diye emretti.

İkimiz yalnız kalınca Mott şişenin kapağını açtı. İçindeki kokusunu aldım ve başımı salladım. “Yapma. Daha fazlasına dayanamam.”

Mott “Bunun sızısı kamçının acısından daha hafif olmayacak,” diye uyardı.

Sıvıyı bez parçasının üzerine döktü ve onu sırtıma bastırdı. Bir kez daha feryat ettim ve Mott’un dizine tekme attım. Arkaya doğru tökezledi.

Kızgın bir şekilde “Eğer yarayı temizlemezsem enfeksiyon kaparsın,” dedi. “Şu anda sahip olduğun tek dostun benim. O yüzden beni sinirlendirme.”

“Eğer sen benim dostumsan, o zaman düşmanlarım kim?”

“Sen kendi kendinin düşmanısın, Sage. Sorunlarının kaynağını aynaya bakarak görebilirsin. O kamçıyı kullanmak zorunda kalmayı istediğimi mi zannediyorsun?”

Bezi tekrar sırtıma bastırdı ve ben, ona küfürler savurdum.

“Ağzından çıkanlara dikkat et yoksa Conner onun da ıca-bına bakmamı emreder.”

“Canım yanıyor!” Sırtım cayır cayır yanıyordu ve vücudumdaki her bir sinir o yanmayı hissediyordu.

Mott “Conner’ın seni henüz neden öldürmediğini bilmiyorum,” dedi. “Sende bir şeyler gördüğü kesin ama sabrının da bir sınırı olduğunu bil. Taşı ona ver, Sage.”

“Hayır.”

Mott ıslak bezi vücuduma sardı ve onu sıkıca bağladı.

“Sen bir budalasın,” dedi. “Eğer prens olmak için kullandığın strateji bu ise, bunun korkunç bir taktik olduğu kesin. Conner’a boyun eğ, çocuk. Ve taşı ona ver.”

Gitmeden önce iki mumu da söndürdü. Beni tavana asılı, yarı çıplak, yaralı hâlde ve zifiri karanlıkta bıraktı.

BÖLÜM 23

O gün iki kere daha beni kontrol etmek için geldiler. İlk seferinde Cregan, dumanı üstünde bir kâse çorba getirdi. O gün çok fazla bir şey yemediğimi bildiğini ve çoktan acıkmış olmam gerektiğini söyledi. Tek yapmam gereken onlara taşın yerini söylemekti. Böylece beni bırakacaklardı.

Ona çorbanın iğrenç koktuğunu ve zindanın taş döşemesini yalamayı tercih edeceğimi söyledim. Cregan bunu ayarlayabileceğini söyledi. Sonra duvara yaslanıp çorbayı içti. Doyunca da geri kalanını bana fırlattı ve kahkaha attı.

“Conner’a, seni hemen şimdi öldürmeme izin vermesini önerdim,” dedi.

“Bunu çabucak yapacaksan, hadi durma yap,” dedim. Ve ciddiydim.

Cregan bana iyice yaklaştı. Nefesindeki soğanın kokusunu alabiliyordum. “Ah hayır, bunu çabucak yapmam. Seni yavaş yavaş öldürmek isterim. Ama sabırlı olmalıyım çünkü maalesef efendimiz senin bir süre daha etrafta olmanı istiyor.”

“O zaman defol git.”

Emir verme teşebbüsüm onu eğlendirmişe benziyordu. O da bana emir vermeye çalıştı ve “Taş nerede?” dedi.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve karnıma yediğim bir yumrukla ödüllendirildim.

“Bunu istediğim zaman yapabilirim,” dedi. “Herhangi bir yara bere izi kalmaz.”

Nefesimi toparlayınca “Bunu yapmaya devam et,” dedim. “Kral olduktan sonra seni idam ettirmek için iyi bir nedenim olacak.”

Cregan gözlerini bana dikti ve tekrar aşağı indiğinde bana ne yapacağı konusunda tehditler yağdırdı. Sonra da ağır ağır yürüyerek merdivenlere doğru gitti.

Saatler sonra Mott elinde benimki kadar parlak olduğunu söylediği bir taş ile geldi. Bunun biraz daha büyük olduğunu ama daha değerli göründüğünü söyledi. Bu taşı alabilirmişim. Ama tek şartı diğer taşı Conner’a götürmemmiş.

Bana patronluk taslama çabasına sinir oldum ve “O sahte bir altın,” dedim. “Benimki gerçektir.”

Mott “Seninki sadece değersiz bir taşı,” dedi. “Bunu ben bile söyleyebilirim.”

“O zaman neden Conner onu istiyor?”

Mott “Sen neden onu istiyorsun?” dedi. “İkinizin de umursadığı şeyler farklı. Conner taşı sen onu istediğin için istiyor. Ve sen de taşı Conner’a meydan okumak için istiyorsun. Eğer bu kavganın bir şeyi kanıtlayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun.”

“Conner’a, bir prens istiyorsa bana ihtiyacı olduğunu söyle,” dedim. “Ne Roden ne de Tobias vekilleri ikna edebilir. Ama ben edebilirim ve o bunu bilir.”

Mott “Ona söyleyeceğim,” dedi. “Ama bence Conner seni prens olarak göstermeye çalışarak aptallık ediyor. O tacı taktıktan sonra ondan ilk fırsatta intikam alacaksın.”

“Ona sadece şunu söyle. Onun prensi ben olacağım.”

Merdivenlerde ayak sesleri duyduğum bir sonraki sefer, gelenin Mott veya Cregan olduğunu sandım. Ama adımlar ol-

dukça sessizdi. Etraf zifiri karanlıktı neredeyse, mumun ışığı çok zayıftı ve gözlerim ileriye seçemiyordu.

Gözlerimi kısarak baktım ve kuruyan boğazımdan çıkar boğuk bir sesle “Orada kim var?” diye sordum.

Cevap gelmedi. Zindanın kapısı açıldı ve o zaman gelenin Imogen olduğunu gördüm. Sessiz olmam için işaret parmağını dudaklarına götürdü ve sonra eteğinin kenarından küçük bir şişe çıkardı. Onu ağzıma dayadı ve kafamı yeterince içtim manasında sallayana kadar soğuk sudan yudumlamama izin verdi. Ayrıca eteğinin altına bir de sıcak sandviç saklamıştı. Onu yememe yardım etti ve bitirdikten sonra da ağzımın kenarında yemek veya su kalıntısı kalmasın diye eliyle sildi.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Kısa süre tereddüt ettikten sonra “Berbat görünüyorsun,” diye fısıldadı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Konuşabiliyor musun?”

Sesi yumuşak ve alçaktı. “Benim için iki sır saklaman gerekiyor. Biri konuşabildiğim, ikincisi de bu gece buraya geldiğim.”

“Neden buraya geldin?”

“Onlar seni buraya getireli bir günden fazla oldu. Conner’in seni daha ne kadar süre burada tutacağını bilmiyorum. Ona istediği şeyi veremez misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Benim sahibim olmak istiyor. Eğer ona istediğini veririm benden geriye hiçbir şey kalmaz.”

Bana biraz daha su teklif etti. Ben de minnettarlıkla kabul ettim. “Sana daha fazla yiyecek getirmeliydim,” dedi. “Ama fark etmelerinden korktum.”

Dinlendirmek için gözlerimi bir süre kapadım ve sonra açtım. “Geçen gece gördüğüm çürük, benim yüzümden mi oldu?” diye sordum.

“Sen gelmeden önce de başım beladaydı ve sen gittikten

sonra da olacak. Dahası, şimdi sen kendin için endişelenmelisin.”

“Senin canını kim yakıyor?”

“Senin durumundaki birinin böyle bir soru sormasının ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?” Yüzüne zorla yerleştirmeye çalıştığı cesaret verici gülümseme yok oldu. “Ben iyiyim. Bazı günler diğerlerinden daha zordur, hepsi bu. Benimle uğraşmak onlar için kolay çünkü yaptıklarını kimseye söyleyemeyeceğimi biliyorlar.”

“Neden dilsiz numarası yapıyorsun?”

Bakışlarını yere çevirdi ve sonra bana baktı. “Conner’ın bana olan ilgisini bu şekilde bertaraf ettim. Bu şekilde daha iyi, inan bana.”

Bir an ikimiz de sessizleştik. Imogen şişeyi eğdi. “Bitmiş. Eğer başarabilirsem daha sonra sana yine su getireceğim.”

“Riske girme. Beni yakında bırakacak. Bırakmak zorunda.”

Imogen zindandan çıktı ve kapının zincirini eskisi gibi bağladı. Parmaklıkların arkasından bana bakarak “Vazgeçme Sage ve ona boyun eğme,” dedi. “Lütfen. Çoğumuz seni izliyoruz ve ona karşı zafer kazanmanın mümkün olduğunu görmeye ihtiyacımız var.”

Geldiği gibi, hızla ve sessizce uzaklaştı. Mideme giden azıcık yemek bile beni rahatlatmıştı. Ve hayatımda ilk kez ayakta uyumak zorunda kaldım.

BÖLÜM 24

Mott ve Cregan bana bakmak için yeniden geldiklerinde saatin kaç olduğunu kestirmek kesinlikle mümkün değildi. Kendimi dinlenmiş hissetmiyordum ve kollarım çok ağrıyordu. Yine de bir süre deliksiz uyuduğuma emindim. Imogen'in verdiği yiyecekler açlığımı bir süreliğine gidermeye yetmişti.

Zindanın kapısından ilk giren Cregan oldu ve doğrucu bana geldi. Homurdanarak "Taş nerede?" diye sordu.

"Altın," diye karşılık verdim.

"Yeter!" Mott, Cregan'ın bana vurmak için kaldırdığı elini tutup aşağı indirdi. "Bu, çocuk ile efendimiz arasında. Seninle onun arasında değil."

Cregan saçımdan tutup yüzüne bakmam için kafamı zorla kendisine doğru çevirdi. "Daha prens olmadığına göre bunu sana söyleyebilirim. Gücümün yettiğince Conner'ı diğer iki çocuktan birini prens olarak seçmesi için ikna etmeye çalışacağım. Çünkü onlar kaleye gittikten sonra seni kendi ellerimle öldüreceğim. Ve sen merhamet etmem için yalvaracaksın ama o zaman ne kadar merhametsiz olabildiğimi anlayacaksın."

Mott "Yeter dedim," diye tekrarladı. "Onu bırak Cregan."

Zincirlerimi çözdüler ve ben aynı bez bir bebek gibi yere çömeldim. Cregan bana hafifçe bir tekme attı ve ben inleyerek ona tatmin olma zevkini tattırdım. Sonra elindeki kıyafetleri üzerime attı. “Efendimiz seninle konuşmak istiyor. Giyin.”

Mott yanıma çömelip beni giydirmeye başlayana kadar hareket etmedim. Sonra söylenerek Cregan’a “Bandajlarından kan sızıyor. Bana biraz daha bandaj getir,” dedi.

Cregan “Onları yukarıdan getirmem lazım,” dedi. “Aşağıda fazla bandaj kalmamıştı.”

“O zaman git ve getir.”

Yukarı çıkarken Cregan’ın ayak seslerini duyabildim. Ben yüzüstü pis zemine uzanırken Mott da bandajları çıkarmaya başladı. Kurumuş kan ve terin tenime yapıştırdığı bir bölümü çekince canım acıdı. Mott özür diledi.

Gözlerimde yaşlarla “Bana yardım etmelisin. Lütfen Mott. Bunu yapamam,” dedim.

“Conner için çalışıyorum, senin için değil.” Bir zaman sonra hafifçe iç çekti ve “Bu olanlara rağmen efendimiz hâlâ sana bir şans veriyor,” diye ekledi. “Bu her şeyi açıklar. Artık bir yetim gibi değil bir prens gibi düşünme vaktin geldi.”

“Ben daima bir yetim olarak kalacağım.” Ve hatırlayabildiğim kadarıyla çok uzun zaman sonra ağladım. Kayıp ailem ve beni buraya sürükleyen nedenler için ağladım. Mott, ben sakinleşene kadar başımı okşadı.

“Beni affet,” diye mırıldandım.

“Yarı aç ve bitkinsin,” dedi. “Bunu sana yapmak zorunda olduğum için beni affet.”

Cregan dakikalar sonra döndü. Yeni bandajı Mott’a uzattı ve Mott eski bandajın geri kalanını dikkatlice sıyrırken geride durdu.

Cregan'a "Bana bir ışık ver," diye buyurdu.

Cregan ona bir mum uzattı ve Mott mumu bana yaklaştırdı. "İz kalacak. Kesik düşündüğümden daha derin. Ama sanırım şimdilik enfeksiyon kapmasını engelledik." Kesiğin üzerine biraz daha sıvı döktüler. Acıdan yer tırmaladım ama çok az ses çıkardım. Onun için enerjin yoktu.

Sızısı geçince yeni bir bandaj sardılar. Hem Mott hem de Cregan giyinmeme yardım ettiler ve yürümeme yardımcı olarak merdivenlere doğru götürdüler. Sabahın erken saatleriydi ve gün ışığı gözlerimi aldığı için geriye doğru sendeledim.

Mott, beni sıkıca tutarken yakınlardaki birilerine "Biraz su getirin," dedi.

Bir kap su geldi ve Mott onu dudaklarıma dayadı. Birkaç yudum aldım ve sonra başımı çevirdim. Işık artık o kadar rahatsız etmiyordu. Zorla da olsa gün ışığını ne kadar özlediğimi fark ettim.

Mott "Daha fazla geç kalamayız," dedi. "Onu Conner'a götürelim."

Beni, Conner'ın masasına dönük bir sandalyeye oturtular. Conner beni dikkatlice süzdü ve "Korkunç görünüyorsun," dedi.

Hiçbir şey demedim.

"Eğer burada geçirdiğin süre boyunca hiçbir şey öğrenmezsen Sage, belki de bana karşı gelmemeyi öğrenirsin. İki gece boyunca aşağıda, zindandaydın. Bu kadar uzun süredir orada olduğunu biliyor muydun? Umarım bana itaatsizlik etmenin sana mutsuzluk ve sefaletten

başka bir şey getirmediğini anlayacak kadar zamanın olmuştur.”

Yine cevap vermedim. Aklımdan, ona itaat etmenin benim için başlı başına bir mutsuzluk anlamına geldiğini söylemek geçti ama kendimi tuttum. Dahası konuşunca canım acıyordu.

Conner Mott’a işaret etti ve o da bir tepsi getirip Conner’ın masasına koydu. İçinde yatağımın altına ve çekmece-
lere sakladığım şeyler olduğunu gördüm.

Conner son günlerde aşırıp cebime attığım şeylerin birkaçını eline aldı. Yağ bıçağı, altın kol düğmesi, birkaç tane bozuk para. “Bunları sormama gerek yok,” dedi. “Dersler arasında benden ve evin çeşitli yerlerinden bunları çalmayı başaracak zamanı bulduğun çok açık.”

Evet, bu çok açıktı; o yüzden sessiz kaldım.

Conner eline birkaç tane kâğıt aldı. “Ama bunları sormam lazım. Bunlarda ne yazdığını biliyor musun?”

“Nelere baktığımı bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Birinin aldığı notlar. Bunları kim yazdıysa bazı ilginç planların detaylarını belirtmiş. Bunlar kral olmak isteyen birinin benden kurtulma yollarını gösteren notlar olarak yorumlanabilir. Burada benim yabancı bir ülkedeki elçiliğe atanmamdan, şarabıma zehir katılmasına kadar bir sürü not var. Bunu kim yazdı, Sage?”

Başımı, bilmiyorum anlamında salladım. “O notlarda isminiz geçiyor mu?”

“Elbette hayır. Dediğim gibi bu, benim notlardan çıkardığım bir yorum. Bunları kimin yazdığını söyle ki bunun hesabını sorabileyim.”

“Sağ elimle yazma alıştırmaları yapmak istedim. Bunları yakılmak üzere bir çöpe atılmış şekilde buldum.”

“Bunu doğrudan sormalıyım, bu notları sen mi yazdın?”

Gülmeye başladım ve yan tarafıma bir ağrı saplandı. “Bu

kadar aptal olabileceğimi düşünemezsiniz.”

Conner “Bu notları Roden de yazmış olamaz,” dedi. “Tobias yapmış olmalı.”

“O zaman ona sorun.”

Conner “Bunu yapacağımı sanmıyorum,” dedi. “Sanırım Tobias’ın kararımın ondan yana olacağını düşünmeye devam etmesine izin vereceğim. Eğer bu notları o yazmışsa, aşırı özgüvenden ötürü kendini ele verecektir.” Conner kıkırdadı ve “Bu sırrın güvende olacağına eminim, değil mi?” diye ekledi.

Benden bir cevap beklemedi ve ben de herhangi bir karşılık vermedim. Conner ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Başımı kaldırdı ve herhangi bir kesik veya çürük var mı diye kontrol etti. “Zindanlarımda kalmış diğer kişilere göre daha kötü bir durumda değilsin. Umarım bu tecrübe seni alçakgönüllü yapar.”

Cevap olarak suratına boş boş baktım. “Sen başa çıkılması zor bir genç adamsın, Sage,” diye devam etti. “Ama bunun disiplin ve denetim eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyorum. Bu da seni eğitebileceğim anlamına geliyor. Aşağıda, zindanda Mott’a benim prensim olmak istediğini söylemişsin. Öyle mi?”

“Bana ihtiyacınız var.”

“Nedenmiş o?”

Cevap verebilmek için nefesimi toplamam birkaç saniye sürdü. “Tobias ve Roden vekilleri ikna edemezler. Ben edebilirim.”

Conner “Yani *onları* ikna eden prens sen olacaksın,” dedi. “Ama *benim* prensim mi olacaksın?”

Başımı yavaşça salladım. Conner gülümsedi ve “Bunu bana kanıtlaman için bir haftan daha var,” dedi. “Bugün iyi bir uyku çek çünkü yarın yeniden derslere başlayacaksın. Şimdi git ve biraz dinlen.”

Bana taşla ilgili bir şey sormadı ama asıl istediği şeyi almıştı. Onun prensi olacağıma söz vermiştim.

BÖLÜM 25

Beni yatağa götürdüklerinde Errol sırtımdaki kesik ile ilgilenmek istedi ama canım çok acıdığı için ona vurarak karşılık verdim. Uyandığımda ise Imogen'in yanımda oturduğunu gördüm.

Ona mırıldanarak "Merhaba," dedim. Errol'un odanın bir köşesinde dikilip tedirgin bir şekilde bize baktığını anlatmak için gözlerini devirdi. O yüzden gözlerimi kapadım ve yeniden uykuya daldım.

Yeniden uyandığımda, Imogen elindeki nemli bir bezle yüzümü siliyordu. Hava kararmak üzereydi ama lambaların ancak birkaçı yanıyordu. Odayı gözlerimle kolaçan ettim ama sanırım yalnızdık.

"Errol nerede?" diye sordum.

"Gitti. Şimdilik."

"Yani senin mutfaktan çıkmana izin verip hemşirelik yapman için buraya mı yolladılar?"

"Buraya kimse gelmez. Hele Errol'a yaptıklarından sonra o hiç gelmez."

"Canımı çok daha fazla yaktı."

Kaşlarını çattı. "Ben canını acıtmamaya çalışacağım. Yarana bakmama izin ver."

“Yapma. Kötü göründüğüne eminim ve o sıvıyı üstüne dökceksin.”

O sıvı alkol ve yaranın enfeksiyon kapmasını engelleyecek.” Yüzüstü dönmeme yardım etti ve gömleğimi sıyrarak bandajı çekti. Yarayı gördüğünde bir şey diyemedi. Nefes bile almıyor gibiydi. “Ah, Sage.”

“Sadece küçük bir kesik.”

“Korkunç görünüyor. Ayrıca sırtında bir sürü çürük var.” Parmağını hafifçe sırtımda dolandırdı.

“Elin soğuk,” diye mırıldandım.

“Vücudun sıcak.” Bandajın tamamını söktü ve “Yaran kabuk bağlamış ki bu çok iyi ama yine de alkolü kullanmam gerekiyor,” dedi.

İnledim ve başımı yastığa gömdüm. Alkolü bir havlunun üzerine boca etti ve sürekli özür dileyerek onu yaranın üzerine hafifçe bastırdı. İşi bittiğinde nefesimi sabitlemeye çalışıyordum ve o da bandajı yeniden sardı.

“Hizmetçiler, bunun küçük bir taş parçası için yapıldığını söylediler,” dedi. “Bize her yeri arattılar ama onu kimse bulamadı. Nereye koydun?”

“Eğer bunu söylersem ödülün ne olacak?”

Imogen bu soruma alındı ve geri çekildi. Özür diledim ama yapacağımı yapmıştım. “Ben bir casus değilim. Sadece sana bir soru sordum.”

“Eğer bunu öğrenirsen cevabı senden de almaya çalışabilirler.”

“Conner da dâhil, o lanet olası taş bu kadar değer veren dünyadaki tek kişisin.”

“Altın.”

“Ne olursa olsun Conner’a onun için meydan okuman tam bir çılgınlık.”

“Sadece bir hafta daha kaldı. Sonra her şey değişecek.”

“Zindanda hiçbir şey öğrenmedin mi? Conner’ın ku-

rallarına uyarak yaşamak zorunda olduğun sürece hiçbir şey değişmeyecek. Buradan kaçmanın bir yolunu bulmalısın.”

“Eğer bir hafta sonra beni seçmiş olursa seni de buradan kaçırabilirim.”

Duraksadı ve sonra “Bitkinlikten ne dediğini bilmez hâldesin,” dedi.

“Değilim.”

“Öylesin,” diye ısrar etti. “Sage, inan bana, sen kafayı yemişsin.”

“Eğer prens olursam...”

“Ne olursan ol, daima Conner’a hizmet edeceksin. Bir şekilde hep ona tabi olacaksın ve bu da bana böyle bir teklif yapamayacağın anlamına geliyor. Artık yeter, bir şeyler yemen lazım. Doğrulabilir misin?”

Imogen’in yardımıyla oturur pozisyona geldim. Yemeğimi yedirmeyi teklif etti ama bunu kendim yapmayı tercih edeceğimi söyledim.

Sıcak sebze çorbasından birkaç yudum aldım. “Prens olduktan sonra Conner’ı kandırabilirim,” dedim. “Kendimi onun etkisinden kurtarırım. Sonra da sen-”

“Tobias ve Roden’in odaya girmesiyle birlikte sözümü yarım bırakmak zorunda kaldım. Kapıda durup bana garip garip baktılar.

“Beni bir daha göremeyeceğinizi mi sandınız?” diye sordum.

Roden “Daha çok bir ölüye bakıyormuşuz gibi,” dedi.

Tobias “Conner’ın seni bir daha buraya getireceğini düşünmüyorduk,” dedi. “Yaptığın şeyden sonra.”

“Onun benden bir şey çalması normal de, benim onu geri almam mı değil?”

Cevap vermediler ve daha fazla bir şey söylemeden önce Imogen’in gitmesini ister gibi ona dik dik baktılar. Çorbamın

geri kalanını bitirdim ve kâseyi Imogen'e uzattım. Başını hafifçe salladı, etraftaki gereksiz şeyleri topladı ve çabucak odayı terk etti.

Tobias masaya oturarak "Derslerin çoğunu kaçırdın," dedi. "Artık konuları telafi etmen çok zor. Roden'i bile yakalayamazsın. Conner beni seçecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Umutsuzluğa düştüğü her hâlden belli olan Roden "Bu doğru," dedi. "Conner bu akşamki yemekte benim onun için hayal kırıklığı yarattığımı açıkça ifade etti. Senin de çok dengesiz olduğunu söyledi. Tobias'la ilgili hiçbir şey söylemedi. Eğer onunla bir problemi olsaydı bunu kesinlikle söylerdi."

"Tobias kral olabilecek kadar güçlü değil," dedim. "Sen ve ben kendimizi kanıtladık. Ya o?"

Tobias'ın yüzü kızardı ve "Kanıtlayacağım," dedi. Lafını bitirene kadar daha da fazla kızaracağını düşündüm. "Bana meydan okumaya ya da yoluma çıkmaya çalışma."

Sesindeki tehditkâr tonu anlamamışım gibi davrandım ve başımı duvara yasladım. "O zaman şansını iyi kullan. Güçlü ol. Cesur ol. Conner'a, tuttuğun notlarla ilgili her şeyi anlat. Onları göster ve ne kadar zeki olduğunu kanıtla."

Tobias, kâğıt yığınlarının üzerinden bana baktı. Kafasından endişeli düşüncelerin geçtiği çok açıktı. "Notlarımı mı okudun?"

"Bunun bana ne yararı olurdu? Sadece o notların ne kadar çok çalıştığını göstereceğini ve kendi planların olduğunu kanıtlayacağını düşündüm."

Tobias kâğıtları kaptı ve onları ateşe attı. Hışımınla yatağıma doğru gelip parmağını bana doğru uzatarak "Çok akıllı mı olduğunu sanıyorsun? Eğer beni daha fazla zorlarsan ne kadar aptal olduğunu göreceksin," diye bağırdı.

Sırtüstü yatarak “Aptal olduğumu asla inkâr etmedim,” dedim. “İşte aramızdaki fark bu.”

BÖLÜM 26

Akşamın geri kalanında ve tüm gece boyunca uyudum. Sadece Imogen bandajlarımı kontrol etmeye geldiğinde uyandım. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama odada sürekli olarak birileri oluyordu ve onunla konuşabilmem imkânsızdı.

İşini yaparken ona özel ilgi göstermeme konusunda çok dikkatli olmaya çalıştım. Yine de bu maskaralığın çok anlamsız olduğunu düşünmeden edemedim. Farthenwood'a gelen tüm hizmetçiler benden daha iyi şartlarda yaşıyorlardı. Şimdiyse neredeyse onlarla eşit seviyedeydim. Imogen, Errol veya Mott ile olan dostluğumun onlar için bir tehdit unsuru olması çok saçmaydı.

Dinlenmiş olmak, kuvvetimi az da olsa yerine getirmişti. Bir önceki gün çok yorgun olmalıydım, vücudumun ne kadar ağrıdığını bile şimdi tam olarak idrak edebiliyordum. Belki de önceki gün çok hareket etmek zorunda kalmadığım için bunu anlayamamıştım. Errol giyinmeme yardım etmek için ısrar etti. Hatta bu yardımını kabul etmemi kesinleştirmek için Mott'u da odaya getirdi. Bu gerekli değildi. Zaten yapabildiğim tek şey ayakta dikilmek ve kollarımı kaldırıp Errol'un beni giydirmesini beklemektir.

O gün zorla da olsa uyanık kalmayı başardım ve hatta

dersleri dikkatle dinliyormuş gibi göründüm. Efendi Graves, ben yokken epey bir ilerlediklerini ve artık o konulara dönmemizin mümkün olmadığını açıkça dile getirdi. O yüzden elimden geldiğince çok çalışıp o konuları da telafi etmeliydim.

“Farthenwood’a geldiğinden beri bir hafta geçti Sage ve sen ilk günden çok farklı bir durumda değilsin. Hiçbir ilerleme kaydedemedin.”

Bunun belki de sadece iki derse katılmış olmamdan kaynaklandığını söyledim. Ve tüm dürüstlüğümlle onları da yeterince dikkatli dinlemediğimi itiraf ettim. Bu bana daha da kötü kötü bakmasına neden oldu ve dersin geri kalanında sadece Roden’e odaklandım.

Bayan Havalâ da tekrar ben yokken –onun tabiriyle *hasta* olduğum dönemde– işlenen eski konuları tekrar gözden geçirmemizin mümkün olmadığını söyledi. Ama bana, içinde hemen hemen aynı konuların olduğu iki kitap verdi.

“Bunları muhtemelen yardım almadan okuyamazsın,” dedi. “Belki akşamları Tobias sana yardım eder.”

“Tobias’ın bana fazlasıyla yardımcı olduğuna eminim,” dedim.

Tobias sandalyesinin kollarını sıkıca tuttu ve Efendi Conner’ı memnun edecek her şeyi yapmaktan memnun olacağını söyledi.

Öğleden sonra Tobias ve Roden binicilik ve kılıç dövüşü derslerine katıldılar. Ben mazeretli olduğum hâlde Mott dersleri en azından izlememi istedi. Binicilik dersini onları görmeyeceğim kadar uzaklaştıkları noktaya kadar takip ettim ve sonra uyuyakaldım. Kılıç dövüşü dersi ise ilgimi daha çok çekti. Tobias kılıç kullanma konusunda hâlâ felaketti. Ama Roden’in gözle görülür derecede gelişme kaydettiğini fark ettim. Onun doğal bir yeteneği mi olduğunu yoksa çok fazla pratik mi yaptığını merak ettim.

Mott da aynı şeyi merak ettiğini dile getirdi. Roden omuz silkti ve Cregan'ın boş saatlerinde ona yardım etmeyi teklif ettiğini söyledi.

Mott, Roden'i "Cregan kılıç kullanma konusunda yeteneklidir ama bunu kendi kendine öğrenmiştir," diye uyardı. "Onun yardımıyla iyi bir kılıç ustası olabilirsin ama kılıcı kullanma şeklin bir prensin eğitilme tarzını yansıtmayacaktır."

Roden "Seninle yaptığımız dersler bir prens gibi kılıç kullanmamı sağlayacak," dedi. "Ama Cregan'la yaptığım dersler hayatta kalmama yarayacak."

O akşamki yemek diğerlerine göre daha sessiz geçti. Conner bize derslerin nasıl gittiğini yarım ağızla sordu ama öğretmenlerimizden tam raporları aldığını da ekledi. Diğerlerine yetişmek için ne yaptığını sordu.

Omuz silktim ve o uyuduktan sonra Tobias'ın notlarından çalışmayı planladığımı söyledim. Tobias bana bir bakış attı, Conner ise güldü. Sonra da Tobias'a "Senin buna cevabın nedir?" diye sordu.

Tobias, bilmiyorum anlamında kafasını salladı. "Benim notlarım yok efendim. Olsa bile Sage onları okuyamazdı."

"Eğer notların olsaydı Sage onları alır ve belki de okuyabilirdi. Dikkatli olsan iyi olur Tobias, yoksa sonunda benim seçtiğim çocuk Sage olacak."

Tobias "Bu bir hata olur efendim," diye mırıldandı.

Conner "*Senin* hatan, Prens Jaron gibi olmaya çalışmaktan ziyade beni memnun etmeye çalışan Tobias," diye düzeltti. "Dövüşmeyi öğren ve güçlü ol!" Gözleri bana kaydı ve kafasını salladı. "Sen de bundan ötürü kendini beğenmişlik yapma Sage. Jaron, senin yaptığın gibi sürekli kavga arayan biri değildi. Hepinizin gerçek prensin kim olduğu konusunda öğrenmeniz gereken çok şey olduğunu görebiliyorum."

Odamıza döner dönmez kendimi üzerimdeki kıyafetlerle

yatağa attım. Üzerimde ne olduğunun önemi yoktu çünkü tek istediğim iyi bir uyku çekebilmektir. Tobias masasına oturup sandalyesini benim yatağıma doğru çevirdi.

Sonunda “Anladığım kadarıyla bana söylemek istediğin bir şeyler var Tobias,” diye mırıldandım. “Ne söylemek istiyorsun?”

Gözlerini kıstı. “Seni durduracak kadar güçlüyüm Sage. Seni de, Roden. O yüzden ikinizi de beni daha fazla zorlamamanız konusunda uyarıyorum.”

“Conner prensin kavga aramayan bir kişiliği olduğunu söylemişti,” diye hatırlattım.

“Bu Jaron’a benzemekle ilgili değil,” dedi. “Bu sizi durdurmakla ilgili. Ve eğer mecbur kalırsam yaparım.”

Sırtımın sızlamasının verdiği acıdan ötürü yüzümü buruşturdum ve duvara doğru döndüm. Gözlerimi kapatmadan önce “Bu hafta bittiğinde Conner beni seçecek ve siz bunu biliyorsunuz. Beni durdurmaya cesaret edemezsiniz,” dedim.

Çok yorgun hissetmeme rağmen Roden ve Tobias’ın uykuya daldıklarına emin olana kadar yaklaşık bir saat boyunca uyumamak için kendimi zorladım. Çünkü ne söylediğimin bir önemi yoktu ve Tobias’ın tehditlerini gerçekleştirmesine ramak kaldığı çok açık bir biçimde görülüyordu.

BÖLÜM 27

Ertesi gün Mott, sabahki derslerden sonra binicilik ve kılıç kullanma dersi olmadığını söylemek için bizleri avluda bekliyordu. “Cregan, hepinizin at binme konusunda yeterince iyi olduğunuzu söylüyor ve Conner’ın bu öğleden sonra sizin için başka planları var.”

Bu diğer plan Conner’ın büyük salonunda yapılacak dans dersiydi. Görünen o ki Conner’ın insanları zindanlarına atmak dışında başka türlü işkence metotları da vardı.

Kapıya yakın olan sandalyeyi kaptım ve hemen oturdum. “Ben dans etmiyorum. Canım acıyor.”

Yanında küçük bir kadın grubuyla yürüyen Conner “Bu dans dersi için ayırabileceğimiz tek boş günümüz bugün,” dedi. “Kesin olan şu ki, genç ve yakışıklı bir prens güzel ve genç bir kadın ile dans etmekten asla usanmaz ve bundan keyif almamazlık etmez.”

İsteksizce ayağa kalktım ve dans partnerlerimizi görünce kendimi koca bir kahkaha atmaktan alamadım. Hiçbiri genç değildi ve onlara güzel demek bir tür abartıydı. Diğer hizmetçilerinkilere benzer kıyafetler giymiş-

lerdi ve fiziksel iş yapmaya alışkın olduklarından derileri sertti.

Roden de sırttı. Tobias vücudunu dikleştirdi ama biraz gergin görünüyordu.

Conner “Utanmayın çocuklar,” dedi. “Onları büyülemeniz gerekmiyor. Sadece biraz dans edeceksiniz ve onların hepsi de iyi dansçılardır.”

Öne doğru çıktık ve bize en yakın olan kadını kendimize eş olarak seçtik. Benim eşim kırklı yaşlardaydı. Eğilip kulağıma, adının Jean olduğunu fısıldadı. Kıvırcık saçları vardı. Rengi beyazlamadan önce muhtemelen kahverengiydi. İnce dudaklarının ve burnunun aksine gözleri kocamandı. Yüzü güzel değildi ama ilginçti.

Conner bize saray dansını anlatmaya başladı ve Roden’in eşi ile adımların nasıl atılması gerektiğini gösterdi. Biz onu taklit etmeye çalışırken o da alkışlayarak ritim tuttu. Jean sevimli ve yardımseverdi. Yaptığım her hatayı telafi etti.

“Fena değilsin,” dedi. Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Yine de bunu söylemesine memnun olmuşum.

Ne Tobias ne de Roden benden daha iyi dans ediyor görünüyordlardı. Conner sabırla bekledi ve birçok denemeden sonra hepimiz adımlarımızı daha düzgün bir biçimde atmaya başladık.

Dansa ara verdiğimizde Conner, babamın bir müzisyen olup olmadığını sordu.

“Size bir kereden fazla söylediğim üzere öyleydi, efendim.”

“O zaman bir enstrüman çalıyor olmalısın.”

“Size babamın sıradan bir müzisyen olduğunu da söylemiştim. Bir öğrencinin öğretmenini geçmesine imkân yoktur.”

Conner odanın diğer köşesine yürüdü. Duvara dayalı duran bir enstrüman kılıfı vardı. İçindeki parçaları çıkarıp hepsini birleştirdi. “Seni dinlemek istiyorum, Sage. Tabii eğer müzisyen baban sana çalmayı öğrettiyse.”

“Güzel eşimi yalnız bırakmam gerekecek efendim.”

“Eğer dans edebileceğimiz bir şeyler çalarsan onunla ben dans ederim.”

“Conner’a baktım. “Bu bir sınav mı?”

Kafasını hafifçe oynatarak “Her şey bir sınav,” dedi.

Enstrümanı aldım. Bir flüte benziyordu ve biraz akort edilmesi gerekiyordu. Daha önce böyle bir enstrüman çalmamıştım. Başta biraz zorlansam da flüt çaldığım için kısa süre sonra parmaklarımı doğru deliklere yerleştirebildim. Onları “Hatırlayamadığım yerde doğaçlama çalacağım,” diye uyardım. “Eğer şarkıyı hakkıyla çalamazsam beni bağışlayın.”

Sonra çalmaya başladım. Bir dans şarkısından ziyade hüznü bir melodi çalıyordum. Ve bu melodi bana geceleyn ıssız bir plajda kalmışım hissi veriyordu. Bu ezgi annemi her seferinde ağlatırdı, o yüzden babam bir süre sonra bunu bir daha çalmamaya karar vermişti.

Bitirdiğimde odada derin bir sessizlik olduğunu fark ettim. Ciddi bir ifadeyle bana “Haklıydın Sage. Boynuz kulağı geçmezmiş. Yeniden dans etmeye başlasak iyi olacak,” diyen Conner’a enstrümanı geri uzattım.

Bir sonraki dans sırasında ara ara Conner’ın bana bakışlarını yakaladım. Benden o enstrümanı çalmamı isteyerek ne amaçladığını merak ediyordum. Babamın uğraşı hakkında yalan söylüyor olsaydım, bana asla çalmayı öğretmediğini söylemem yeterli olurdu.

Dans sona erdikten sonra Conner kollarını kavuşturarak biraz dinlenmemizi söyledi ve kıkırdayarak “Hiçbiriniz harika dansçılar olmayacaksınız,” dedi. “Ama en azından kendi-

nizi küçük de düşürmeyeceksiniz. Biraz daha çalışacağız ve sonra gidip üzerinizi değişmeniz için sizi serbest bırakacağım. Bu gece mutfakta çalışacaksınız. Hizmetçilerden servis kuralları konusunda öğreneceğiniz şeyler var. Bunları öğrenmeniz gerekiyor çünkü yarın akşam Prenses Amarinda'ya hizmet edeceksiniz.”

Tobias “Ne zaman geliyor efendim?” diye sordu.

“Akşamın geç saatlerinde onu aldırmayı umuyorum ama bize yemekte bu akşam değil, yarın akşam katılmayı planlıyor. Sage, aksanını düzeltmek için çalışıyor musun? Eğer prensesle konuşman gerekirse Avenia aksanıyla cevap vermeni istemiyorum.”

Carthya aksanıyla “Son günlerde yalnız kalma fırsatını yakaladım,” dedim. “Böylece pratik yapacak epey zamanım oldu.”

Conner gülümseyerek “Hiç fena değil,” dedi. “Ama henüz ünsüz harfleri yeterince sert vurgulamıyorsun. Onları toparla çünkü bir daha asla Avenia aksanıyla konuştuğunu duymak istemiyorum.”

Başımı sallayarak kendisini anladığımı ifade ettim. Sonrasında Conner “Şimdi biraz vals çalışsak iyi olur,” dedi. “Eşinizin elini tutun.”

Öğleden sonra mutfakta yaptığımız çalışmalar çok sıkıcıydı. Mutfakta bize eşlik eden benim dans partnerim Jean'dı. Bir hizmetçi değil onların denetçisi olduğunu öğrendim. Conner'ın büyük bir mutfağı vardı ve Jean bize, oradaki işlerin ne kadar düzgün yapıldığını gururla gösterdi.

“Efendimizin genellikle beklenmeyen misafirleri olur. Bu yüzden son dakika yemekleri için sürekli hazırlıklı olmalı-

yız,” dedi. “Bu hafta epey eğlenceli geçti çünkü sizler geldiniz. Normalden fazla yemek yapıyoruz ve servis yaptığımız tabaklar hep boş geri geliyor.”

Roden “Buradaki her şey çok lezzetli,” dedi. Roden’in bu sözüne Tobias ve ben de gülümseyerek karşılık verdik. Kimin prens olacağına karar verecek kişi Jean değildi. O yüzden her ikimiz de ona iltifat ederek Roden’in ne kazanmayı umduğunu anlayamadık.

Bizim sırtıttığımızı fark eden Roden aklımızdan geçen soruyu cevapladı. “Yemekler gerçekten çok lezzetli,” diye fısıldadı. “Kaldığım yetimhanede bize neler yedirdiklerini görmemiz lazımdı. Çoğu zaman onların yemek olduğundan bile emin değildim.”

Jean tepsiyi nasıl düzgün tutmamız ve tabakları masaya nasıl yerleştirmemiz veya servis etmemiz gerektiğini anlattı. İçecekleri nasıl koymamız gerektiğini de gösterdi. Hatta Conner’in en iyi şarabından tatmamıza izin verdi. Bunlar az da olsa hem benim hem de Roden’in ilgisini çekmişti. Bunları öğrenmek iyiydi. Ancak Tobias bir ara bize doğru eğildi ve “Eğer Conner bizi yetimhaneden çekip çıkarmamış olsaydı bizim sonumuz da aynı bu hizmetçilerinki gibi olurdu,” diye fısıldadı.

Sertçe “Benimki olmazdı,” dedim. Ben asla böyle bir hayati kabul etmezdim. Roden çabucak benimle hemfikir olduğunu belirtti.

Jean sonunda “Yapmanız gereken ufak tefek işler var,” dedi. “Şimdi burada işe yaradığınızı gösterin. Burada her zaman yapacak çok iş vardır ve eğer şu an buradaysanız sizi kullanacağız.”

Bize yıkanması gereken bir bulaşık yığını gösterdi. Sadece iki kişi için yeterince yer olduğunu söyledim. Ve kendimi mutfağın diğer köşesindeki hamur yoğurma işiyle görevlendirdim. Roden ve Tobias bunu umursuyor görün-

mediler. Jean da o işi yapmama izin verdi ve beni o tarafa yolladı.

Köşedeki ahşap tezgâhın arkasına geçtim ve elime bir parça hamur aldım. Bir dakika sonra mutfağa Imogen girdi. Jean ona, bana yardım etmesini söyledi. Buna itiraz etmemesine şaşırmıştım. Tezgâhta duran bıçakları kenara çekti ve kendine hemen yanımda bir yer açtı. Yoğurmak için eline biraz hamur aldı.

Sıcak hamuru elimle sıkarak “Bunu daha önce yapmıştım,” dedim. “Yetimhanede yaptığım işlerden biri buydu. Ama burada hamur çok daha iyi. Daha önce bağışlanan yiyeceklerden çok fazla yemiştik ama hiçbirisi üst sınıftaki kişilere göre yiyecekler değildi.” Bana bir bakış attı ve ben devam ettim. “Üst sınıftaki insanların içinde buğdaybiti olan yiyeceklerle neden itiraz ettiklerini anlamıyorum. Çok besleyiciler.”

Bu, ona söylediğim en komik şey olmamasına rağmen karşılığında Imogen'den gerçek bir gülümseme aldım. Sonra bu gülümsemenin benimle ilgili olmadığını fark ettim. Muhtemelen aklına gelen bir şey yüzünden gülümsemişti.

Sessizce “Sen değişmeye başladın,” dedim.

Bana bakmadan kafasını salladı. Nedenini söyleyemezdi ama söylemesine de gerek yoktu. İçinde öncekine göre daha az korku olduğu belliydi.

Uzun boylu iri bir adam mutfağın diğer köşesinden “Imogen!” diye bağırdı. Üstündeki kıyafete bakılırsa bu Conner'ın şeflerinden biriydi. “Tembel kız!”

Imogen o tarafa döndü. Ben de ileri atıldım ama beni bileğimden kavrayarak durdurdu.

“Hamur henüz hazır değil mi?” dedi. “Onu bu akşama pişirmek zorundayım.”

Kaşlarımı çatarak “Nasıl bitirebilirdi ki?” diye sordum.

“Ne zaman mutfağa gelecek olsa onu başka bir iş için dışarıya yolluyorsun!”

Şef söylediklerim yüzünden bana sinirlenmişti ve beni durvara doğru itti. Sırtımdan aşağı bir ağrı yayıldı. Ama yine de ağzımı kapalı tutmayı başardım. “Mutfağımda neyi nasıl yapacağımı söyleme bana!” diye hırladı.

Mutfağa giren Mott “Onu rahat bırak!” dedi. Beni gömleğimden yakaladı ve şefin pençelerinden kurtardı. Tobias ve Roden’e de onu takip etmelerini söyledi. “Burada işimiz bitti.” Dışarı çıktığımızda bana “Sen hiç problem çıkarmadan duramaz mısın?” dedi.

“Imogen’in çürüklerinin sorumlusu o mu?” diye sordum.

Mott dişlerini sıktı. “Bu gece mutfakta çalışacak olursan ikinizden birinin diğerini öldüreceği çok açık. Sana başka görevler vereceğim.” Yarı sinirli bir şekilde bakarak hızlı hızlı önümüzden yürüdü.

Mott’un arkasından yürürken Roden ve Tobias da bana yetiştiler. Roden “Sırtın acıyor olmalı,” dedi. “Yürüyüşünden belli oluyor.”

“Sırtım iyi.” Bu doğru değildi ama bunu söylemek için kendimi cesurca davranmaya zorladım.

Tobias “Eğer canını yaktıysa bu kendi hatan,” dedi. “Neden bunu yapıyorsun?”

Omuz silktim. “Neyi?”

“İnsanları bu şekilde çileden çıkarıyorsun. Kendine düşmanlar edinmeye istekli görünüyorsun.”

“Ve sen de yanlış dostluklar edinmekte ısrar ediyorsun. İki arasında fark yok. Olmadığın biri gibi davranmaktan sıkılmadın mı?”

Tobias kaşlarını kaldırarak “Prens gibi mi?” dedi. “Hayır, hayatımın geri kalanında oymuşum gibi davranmaya devam edebilirim. Sen aynısını yapamıyorsun diye beni yargılamaktan vazgeç.”

Cevabı bir tokat gibi yüzümde patladı. Odalarımıza giderken onun ve Roden'in gerisine düştüm. İkimiz de onun, bu raundu kazandığını biliyorduk.

BÖLÜM 28

Prenses, o gece geç saatte malikâneye geldiğinde biz gözlerden uzak, odamızda tutuluyorduk. Roden görünmeden sıvışıp prensesin neye benzediği konusunda rapor getirmemi önerdi. Bunu ben de çok istiyordum ama Tobias, gidecek olursam bunu Mott'a söyleyeceğini belirtti.

“Bizden önce onu görme şansını yakalamanı istemiyorum,” dedi. “Seni tanıyorum, bu gece prensesi, prensin sen olduğuna ikna edeceksin. Roden ve ben yarın sabah uyanmadan önce de onun tarafından çoktan taçlandırılmış olacaksın.”

Öfkeyle burnumdan soludum ve “Planımı anladığına göre daha iyi bir plan yapmam gerekecek,” dedim. Tobias ile dalga geçmek riskliydi ve muhtemelen insafsızlıktı. Ama yine de kendime engel olamıyordum. Masasındaki kitaplardan birini kaptım ve getirip yatağımın üzerine açık bir biçimde bıraktım.

“Ne yapıyorsun?”

“Bayan Havala arayı kapatmam için kendi başıma çalışmak zorunda olduğumu söyledi. İşte yaptığım bu.”

“Sen okuyamıyorsun ki.”

“İyi okuyamadığımı söyledim. Ama bu sabah Efendi Gra-

ves'in dersini çok iyi dinledim ve bu kitabı anlayabilecek kadar iyi okumayı umuyorum."

Tobias kollarını kavuşturdu. "Kitabın neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım ve başka bir sayfayı açtım. "İçinde daha fazla resim olsaydı yardımı olabilirdi."

"Kitap erken dönem Carthya tarihi ile ilgili. Eğer çalışacaksan, herkesi prens olduğuna ikna edebileceğin dönemle ilgili bir kitap seçmelisin."

"Harika. Bana o dönemle ilgili bir kitap ver."

"O kitaplar kütüphanede ve odadan çıkmamıza izin yok."

Kitabın birçok sayfasını daha çevirdim. "O zaman kendimi bunu okuyarak memnun etmek zorundayım."

Roden kıkırdadı ve Tobias'm masasından başka bir kitap aldı. "Ben de."

"Yani şimdi sen de mi okuyabiliyorsun?" Tobias'ın sesindeki yükselen öfke çok belliydi.

"Benim için pratik yapma imkânı olacak." Roden kitabı alıp yatağına yerleştirdi.

Tobias'ın yüzü öfkeden kırmızıya dönmüştü. "Bunun Conner'ı herhangi bir konuda ikna edeceğini mi sanıyorsunuz? Ben sizden iki kat zekiyim."

"Ama benim ve Roden'in yarı gücümüzdesin. Biz uyku hâlindeyken bile," dedim. "Daha iyisini yapmalısın, Tobias."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu.

"Benden alt seviyedeki birine asla meydan okumam. Şimdi git ve uyu. Yarın küçük düşürüleceğin için iyi dinlenmen lazım."

Tobias "Sen uyu," dedi. "Bu gece geç saatte odadan sıvışmak için kuvvetli olman gerekecek."

Güldüm ve yatmadan önce kitabı yere fırlattım. Ama uyumadım. Şu anda uyuyacak durumda değildim. Sonunda odadan sıvışmaya karar verdiğimde saat çoktan gece yarısını

geçmişti. Bu sefer gizli geçitleri kullanacaktım. Farthenwood'un dış duvarlarını tırmanarak inmek kötü bir fikir olurdu çünkü kendimi hâlâ çok güçsüz hissediyordum. Ama geçitlerde kimseye rastlamadığım sürece etrafı keşfetmenin iyi bir yolunu bulmuş olacaktım.

Yavaş yavaş geçitlerin çıkış noktalarını öğrenmiştim. Geçitler malikânenin ortasından geçiyordu. Ya da en azından burayı yapan kişi, birinin gizlice dolaşabileceği bazı özel bölmeler inşa etmişti. En sevdiğim çıkışlardan biri beni odamın köşesindeki koridora çıkarıyordu. Herkes odamızda olduğumuzu düşünürken ben rahatlıkla dışarıda neler olduğunu gözetleyebiliyordum. Geçidi terk edip o çıkış kapısını kullanarak koridora vardım.

Her zaman olduğu gibi, gecenin bu saatinde koridorlarda dolaşan çok az hizmetçi vardı. Conner'in evindeki gölgelere dikkat ettiğim sürece girmek istediğim tüm odalara girebilirdim. Bu sefer, her gece bizim kapıda duran nöbetçi kim diye göz attım. Onu görünce kendimi gülmek için zor tuttum. Yaşça üçümüzden de küçük olabilirdi ve uyuyakalmıştı. Kılıç kuşanmıştı ama belindeki kemer ona o kadar bol geliyordu ki neredeyse düşecekti. Conner'in artık hiçbirimizin kaçma riski olmadığından emin olduğu çok açıktı.

İyi korunan oda Conner'inkine uzak değildi. Kapının önündeki nöbetçiler bana tanıdık gelmedi ve hepsi çok tetikteydi. O oda muhtemelen prenses Amarinda'nın kaldığı misafir odasıydı.

Onun nöbetçilerinin dikkatini çekmeden koridorda daha fazla ilerlememe imkân yoktu. O yüzden geçide geri döndüm. Orada bir yerde Amarinda'nın odasına açılan bir kapı olmalıydı ama onu hangi nedenle olursa olsun kullanmak korkunç bir fikirdi. Aklıma odaya girmeme gerek kalmadan içeriyi gözetleyebileceğim geldi. Amarinda'yı çok merak ediyordum ve bu merakımı giderme isteğime bir türlü karşı

koyamıyordum.

Odayı gözetleyebileceğim kapının hangisi olabileceğini kestirmeye çalışırken kolumda bir el ve sırtımda da sivri bir bıçak ucu hissettim. Diğerlerinin de bu geçidi öğrenmesi an meselesiydi.

“Gücümü bu şekilde mi ispat etmeliyim?” Tobias’ın sesi kalındı. Yüksek sesle burnunu çekti. Ağlayıp ağlamadığını merak ettim.

Sakince “O bıçağı nereden buldun?” diye sordum. Sakinlik önemliydi.

“Mutfaktan çaldım.” Keskin kısmını sırtıma bastırıyordu; etimi kestiğini hissedince kaskatı kesildim. Jilet gibi keskin bir bıçağı. “Eğer yediğin kırbaçlar yeterli olmadıysa, belki ben seni engelleyebilirim.”

Zorla soluyarak “Neyi engelleyeceksin?” diye sordum. Kan sırtımdan aşağıya doğru aktı. Ama onun eski yaramdan mı yoksa yeni kesikten mi aktığını anlayamıyordum.

“Senin prens olarak değerlendirilmeni engelleyebilirim. Dans ederken Conner’ın sana nasıl beğeni ile baktığını gördüm. Ama bu nasıl olabilir? Sen aramızdaki en niteliksiz, en özelliksiz çocuksun.”

“Sen de en büyük korkaksın,” diye tısladım. Bıçağını biraz daha ittiğinde nefesimi zorla tuttum.

Tobias “Bana korkak deme,” dedi. “Değilim!”

“Buraya beni öldürmeye mi geldin?” diye sordum. “Çünkü sen beni öldürürken çılgılık atacağım ve bu, prenses de dâhil herkesin uyanmasına neden olacak. Böylece başın belaya girecek.”

“Öleceksin.”

“Evet, ama senin de başın belaya girecek.”

Tobias bıçağı biraz geri çekti. “Bu, mücadeleden vazgeçmen için bir uyarıydı. Kral ben olacağım.”

“Beni öldürmek istemiyorsan bıçağı indir.”

Tobias kolumu bıraktı ve sonra “Sakin bir şey denemeye kalkma. Eğer denersen diye bıçağımı hazır tutacağım.”

Ayağım tökezledi çünkü başım dönüyordu. “Burada ne deneyebilirim ki? Eğer kral olma konusunda bu kadar paranoyaksan, bu paranoya seni canlı canlı yiyecek.”

“Belki Kral Eckbert de daha paranoyak olmalıydı. O zaman hayatta olurdu.”

Durdum ve duvara tutunarak destek aldım. Üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tobias “İyi misin?” diye sordu. Çok da umursadığından değildi bu soru. Tekrar yürümeye başladığımda beni takip etti ve “Her gece etrafta gezinmenin amacı ne?” diye ekledi.

Sızım yavaş yavaş azaldı. Hâlâ şiddetliydi ama kırbaç darbeleri canımı daha çok acıtmıştı. Belki de kesiğim, tahmin ettiğim kadar derin değildi.

“Conner, seni ve Roden’i kontrol altında tutuyor,” dedim. “Beni değil.”

Tobias çabucak “Beni de değil,” dedi ama buna inanmadığı ses tonundan açıkça belli oluyordu.

“Odamıza gitmek istiyorum,” dedim. “Yorgunum ve sırtımı yaraladın.”

“Bunun için özür dilemiyorum. Seni güçsüz kılmayı yeğlerim.”

“Ne kadar da onurlusun.”

Tobias kaşlarını çatı. “Böyle bir ifadenin senden gelmesi ne ilginç, değil mi?”

Bu, belli belirsiz gülümsememe neden oldu. “O zaman umalım Conner Roden’i seçsin, böylece Carthyalıların onurlu bir krala sahip olma umudu olur.”

Tobias bundan hoşlanmamıştı, üzerime yürüdü. “Conner’ın yardımı olsun ya da olmasın, Roden bir nesil sonra bu krallığın yok olmasına neden olur. Biri aklına koymadıkça onun ülkeyi yönetme gibi bir düşüncesi olamaz. İkinizden

birinin seçilecek olma ihtimalini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.”

“Eğer Conner’ın seçimi belli olsaydı, şimdi sırtım bu kadar acımazdı.”

Tobias “Uyarımı dikkate al,” dedi. “Ve eğer bunu birine anlatmayı denersen, suçu Roden’in üzerine atarım. Conner’ı nasıl ikna edeceğimi biliyorum.”

“Conner’ın üzerinde etkin yok. Bir gün krallık tacını takabilirsin ama kral o olacak.”

“Kontrolün onda olduğuna inanmasını sağlayacağım ve sonra ondan kurtulacağım. Neredeyiz?”

Hâlâ hissettiğim acıya rağmen, kendimi tutamadım ve kötü kötü gülümsedim. “Conner’ın odası bu duvarın arkasında. Dua at derin uyuyor olsun yoksa söylediğin her bir kelimeyi duymuştur.”

Tobias’tan boğuk bir ses çıktı. Kulağını duvara yasladı ve Conner’ı duymaya çalıştı. Bunu fırsat bilip kolunu yakaladım ve büküm. Kıyafetimin içinden de kendi bıçağımı çıkardım.

“O nereden çıktı?”

“Mutfaktan bıçak çalan sadece sen değilsin.” Onun bıçağını kemerinden çekip aldım ve kulağına “Başın büyük belada, Tobias,” diye fısıldadım. “Conner’ın, aldığı notlar hakkında bilgisi var. Yani ondan kurtulma planlarını biliyor. Çoktan kaybettin. Birkaç gün içinde seni öldürecek.”

Sonra kafasının arkasına bıçağın ters tarafıyla sertçe vurdum. Bayıldı.

BÖLÜM 29

Uyandığımda, Tobias'ın yatağında uyuduğunu gördüm. Anlaşılan, bir yolunu bulup gecenin bir vakti odaya ulaşmayı başarmıştı. O, odaya girip rahatça dolaşırken bunu fark etmeyip uyumaya devam etmiş olduğumu düşünmek beni rahatsız etti. Genelde uykum hafiftir. Ben uyurken bana bir şey yapmayı düşünüp düşünmediği endişesi de hoşuma gitmiyordu.

Roden çoktan uyanmıştı ve hâlâ dün gece Tobias'ın masasından aldığı kitabı okumaya çalışıyordu. “Bu kelimelerin çoğunun anlamını çözebiliyorum,” dedi. “Efendi Graves'in dersine daha fazla ilgi göstermeliydin. Sanırım sana yardımcı olabilirdi.”

“Çok sıkıcı birinin dersine ilgi gösteriyormuş gibi yapamam,” diye homurdandım.

Roden gözlerini devirdi ve kitabını okumaya devam etti. Ben de yataktan kalkıp giyinmeye başladım. Bu Errol'u rahatsız edebilirdi ama kendi başıma giyinmek istemem onu caydırmaktan ziyade bana yardım etmesi için motive ediyordu.

Roden “Gömleğin kan içinde kalmış!” dedi.

“Fark ettin, değil mi?”

Roden kitabın kapağını kapattı ve yanıma geldi. “Ayrıca sırt kısmı da kesilmiş. Ne oldu?”

“Bandaja ihtiyacım var mı dersin?”

“Nereden bileyim? Errol’u çağırayım.”

Gömleğimi çıkardım ve şömineye attım. Imogen’in yarasını temizlemek için kullandığı alkol odanın bir köşesinde duruyordu. Ateşi daha da alevlendirmek için gömleğin üzerine biraz ondan döktüm.

Roden “Bunu neden yaptın?” diye sordu.

Errol ve diğer iki hizmetçi, Roden’in çıkardığı gürültüyü duyup odaya girme zamanının geldiğini anladılar. Her sabah kaçta geldiklerinden asla emin olamıyordum ama bizi konuşurken duydukları anda içeri dalıyorlardı.

“Giyinmenize yardımcı olayım, efendim.” Aynı şeyleri söylemekten sıkılmış bir hâli vardı. Onun yardımını istemediğimi biliyordu ve özellikle şu an için bu doğrudu.

Dönüp sırtımı duvara doğru çevirdim. “Kendim giyineceğim ve bunu yalnız başıma yapacağım.”

Tobias gözlerini açtı. “Hepiniz daha sessiz olabilir misiniz? Başım korkunç derecede ağrıyor!”

Roden, Errol’a “Sage’nin sırtı yine kanıyor,” dedi.

Herkesin bakışları bana çevrildi. Errol benimle duvar arasına geçti. “Bu yeni bir yara. Nasıl oldu?”

Omuz silktim. Kendimi açıklama yapmaya hazır hissetmiyordum. Söyleyeceğim şeyin yalan olması kaçınılmazdı. Gerçek, Tobias’ın prens olabilme umutlarını tüketse de bunun bana bir yararı olmayacaktı.

Errol detayları sormaktan vazgeçti ve “Kesik derin değil ama onunla ilgilenmeliyiz,” dedi.

“Sadece bana bir bandaj verin. Kendim yarayı sararım,” dedim.

Errol başını salladı ve odadan çıktı. İki haftanın neredeyse sonuna gelmiş olmamız iyi bir şeydi. Yoksa Errol’un bana

daha fazla tolerans göstereceğinden şüpheliydim.

Roden, gömleğini çekiştiren hizmetçisine kaşlarını çatarak baktı ve “Çoktan giyindim. Dışarı çık!” diye bağırdı.

Tobias da kendi hizmetçisine “Sen de çıkabilirsin,” dedi. “Özel bir konuşma yapacağız. Kapıyı arkandan kapat.”

Odada yalnız kaldığımız anda Roden odanın diğer tarafına doğru atıldı ve Tobias’ı omuzlarından tutup duvara doğru sertçe fırlattı. “Bunu ona sen mi yaptın? Sıradaki ben miyim?”

“Bunu benim yaptığımı düşünüyorsan üzerimde bıçak var mı diye bakabilirsin.” Tobias bana yan gözle baktı. “O tür bir kesiğe neden olabilecek hiçbir şey taşımıyorum, değil mi Sage?”

“Eğer seni arayacak olursa Roden’in bulacağı şeyden mi korkuyorsun?” diye sordum.

Tobias, Roden’in ellerini tuttu ve itti. Roden de onun bataniyesini çekip fırlattı ve yastığının altını kontrol etti. Sonra yatağını kaldırıp altına göz attı.

Roden sonunda, Tobias’ın dün gece bana karşı kullandığı bıçağı ortaya çıkarmayı başarmıştı. Tobias’ın yüzü bembeyaz oldu. Bıçağın keskin tarafındaki kurumuş kan duruyordu.

Tobias “O bıçak oraya nasıl girmiş?” diye fısıldadı. Benimle göz göze gelince “Ah, elbette. Sage’nin de bir bıçağı var,” dedi.

“Öyle mi sanıyorsun?” dedim. “Araarlarsa, mutfakta çalışanların sadece bir bıçağın kayıp olduğunu göreceklerine eminim.” Roden’in benim eşyalarımı kontrol etmesine izin vermiştim. Ortada bıçak filan yoktu. Tobias’ın yüzü daha da beyaz oldu.

Roden “Bunu Conner’a söylemek zorundayım,” dedi.

“Artık çok ileri gittin Tobias.”

Tobias “Lütfen yapma,” diye yalvardı. “Conner zaten kendisinden kurtulma planları yaptığımı sanıyor. Eğer bir de Sage’ye bir şeyler yapmaya çalıştığımı düşünürse kellemi alır.”

“Conner seni cezalandırmalı,” dedim. “Şu anda endişele-neceğin en son şey prens olup olamayacağındır.”

Tobias’ın gözleri yaşlarla doldu. “O zaman bana yardım et.”

“Dün gece neredeyse beni öldürüyordun. Şimdi sana ne olacağını umursayacağımı mı sanıyorsun?”

“Lütfen. İstedğin her şeyi yaparım.”

“Senin için yalan söylememi mi istiyorsun? O zaman başı belaya giren ben olurum. Bunu neden yapayım ki?”

Sesini yükselterek “Lütfen Sage,” dedi. “İstedğin her şeyi yapacağım. Bana yardım et ve ben de senin için savaşayım.”

Çok korkmuş görünüyordu. Aynı, Conner’ın Mott’a beni zindana götürmesini söylediği zamanki ben kadar korkmuş görünüyordu. Tobias ekmeğime yağ sürmüştü ama yine de onun için üzüldüm. “Sana yardım edeceğim ama bunun bir bedeli var. Artık başarısız olma vaktin geldi. Daha az zeki, daha az etkileyici ve kesinlikle daha az prens gibi olacaksın.”

Tobias “Bana dün gece söylediğin şey doğru muydu?” diye sordu. “Gerçekten notlardan haberi var mı?” Kafamı salladım ve gözlerine yaşların doluşunu izledim. “O zaman beni her halükârda öldürecek.”

“Eğer senin ölmene izin vermeyeceğime söz verirsem?” dedim. “Bu iddiadan vazgeç ve ben de senin hayatta kalman için elimden geleni yapacağıma, hatta bu uğurda ölümü göze alacağıma söz vereyim.” Böylece Tobias sadece yarış dışı kalmış olmayacaktı, aynı zamanda Farthenwood’da biri hayatını bana borçlu olmuş olacaktı.

Errol odaya geri döndü. Yanında Imogen ve Mott vardı. Şansımıza kimse Roden'e dikkat etmedi ve o da bıçağı çabucak yatağın altına sakladı.

Mott yarım düzineden daha az adım atarak odayı bir boydan bir boya arşınladı. Sırtıma bakmak için beni çevirdi ve yüksek sesle "Kahretsin," dedi. "Bunu Conner'a söylemeliyiz. Ya bunun nasıl olduğunu anlatırsın ya da sorgulaması için seni ona götürürüm. Bunun sonunun nereye varacağını biliyorsun."

Tobias'a bir bakış attım. Benim şartlarımı başıyla onayladı.

"Bu utanç verici," dedim. "Dün akşam camdan sıvışmaya çalıştım. Sırtım pencerenin çerçevesine takıldı ve derim sıyrıldı."

"Bu bir sıyrıktan daha fazlası Sage. Burada bir kesik var."

"Pencerenin keskin bir kısmı vardı, oraya denk gelmiş," diye ısrar ettim. "Daha kötü yaralanmadığım için şanslıyım. Ama bu benim hatam çünkü asla dışarıya çıkmaya çalışmamalıydım." Biraz daha dokunaklı olsun diye omuzlarımı düşürdüm ve "Kimsenin fark etmeyeceğini umdum," diye ekledim.

"Böyle bir kesiği fark etmeyeceğimizi nasıl düşünürsün?" Mott alçak sesle küfretti. "Conner'ın kurallarına bu şekilde mi itaat ediyorsun?"

"Tek istediğim dışarıya bakmaktı," dedim. "Pervazın üzerinden daha ileri gidebilmem çok zor olurdu."

Mott "Bu imkânsız," dedi. "Ama pervazın kenarından düşüp ölebilirdin." İç çekti ve "Bununla ilgili efendimize tek kelime edilmeyecek ama seni cezalandırmak zorundayım," diye ekledi. "Son birkaç gündür çok bitkin olduğunu biliyorum ama çekinerek de olsa bunu yapacağım. Bugün yemek yemeyeceksin."

Tam itiraz etmek üzereyken Mott kaşlarını kaldırdı ve "Ya

da bırakalım seni nasıl cezalandıracağına Conner karar versin,” dedi.

“Zaten açlık hissetmiyordum,” diye karşılık verdim.

Prenses Amarında bütün sabah odasında kalmak istediğini bildirmişti. O yüzden Mott, Tobias ve Roden’i, Conner’la birlikte yapılacak kahvaltıya çağırdı. Imogen’i de yaramla ilgilensin diye benim yanıma getirdi. Imogen hemen işe koyulmuş ve yaramın etrafındaki kurumuş kanı yıkamıştı. Tavrı soğuk olmasına ve de sadece işine odaklanmasına rağmen yarayı temizlerken dokunuşları her zamankinden daha yumuşaktı.

“Yalan söylediğini biliyor,” diye fısıldadı.

“O kadar kötü bir yalancı mıyım?”

“Bana gerçeği anlatana kadar kıyaslama yapmama imkân yok.” Acıdan soluksuz kaldığımı anlayınca durdu. Devam ettiğinde bezi o kadar hafif bastırdı ki onu zar zor hissettim. “Gerçekten, bu nasıl oldu?”

“Bıçakla.”

“Kimin elindeydi?” Ben duraksadım ama Imogen “Tabii ki diğer iki çocuktan birinin,” diye ekledi. “Gerçi bu bir bıçak yarası değil. Ucu sivri uzun bir cisim ile yapılmış.”

“Bıçak kesiklerini biliyorsun.”

“Bu sabah şefin, bıçaklarından birinin kayıp olduğunu söylediğini duydum. Onun bıçakları daima keskindir. O yüzden hamur yoğurma işini seçtin. Bıçaklığa yakın olmak için.”

“Aslında bunu, Tobias’ı bıçaklardan uzak tutmak için yapmıştım. Zaten bir tanesini çaldı ve bana verebileceği kadar zarar verdi.”

Bunun karşılığında bana gülümseyeceğini veya kıkırdayacağını sandım ama beni duymamış gibi işine devam etti. “Bu sabah ilk iş bıçaklığı kontrol ettim. Senin aldığın bıçak

yerindeydi ve yerde birkaç damla kan izine rastladım.”

“Hepsini temizlediğimi sanıyordum,” dedim.

Umutsuzluğa düşen Imogen eliyle yatağıma vurdu. “Sage lütfen! Dün gece biri seni öldürmeye çalıştı!”

“Aslında değil. Sadece bunu yapabileceğini aklıma sokmamı istedi.”

“Neden bu oyunları oynamak zorundasın?”

“Çünkü artık prens olmak için yarışan iki kişi var.”

Onu görmememe rağmen Imogen’in suratını astığını biliyordum. Ama sadece “Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorsun. Sızlayacak,” dedi.

“Buna artık-” Lafımı Imogen ıslak havluyu sırtıma bastırmadan önce söylemeye başlamıştım ve o anda feryat ettim.

Görünen o ki sabrının sonuna gelmişti. “Belki de Mott’un geri gelmesini istiyorsundur,” dedi.

“Belki de,” diye inledim. “En azından o beni sürekli azarlamıyor.”

“Birilerinin seni azarlaması gerekiyor,” dedi. “Eğer bunlarla başa çıkacak kadar güçlü değilsen, artık yaralanmaktan vazgeçmelisin! Bu şekilde, kimseyi prens olduğuna ikna edemezsin.”

Imogen yeni bir bandaj sarmaya başladı. Bunu çapraz olarak sardı. Omzumun ve eski bandajın üzerinden geçirdi. Onu bağladıktan sonra benim ruh hâlimdeki değişikliği fark etti ve daha yumuşak bir ses tonuyla “Üzgünüm, öyle demek istemedim,” dedi. “Onları ikna etmeyi başaracaksın.”

Kafamı çevirmeden duvara bakmaya devam ettim. “Ya edemezsem? Ya eğer Conner beni seçtikten sonra, bana bakıp sadece Sage’yi görürlerse?”

“Olduğun gibi davranmak o kadar kötü bir şey mi?”

Bu sefer yüzümü ona döndüm ve sırtarak “Tacı çalmaktan ötürü idam edilmekten daha mı kötü demek istedin?”

Güldü. “Evet, aynen öyle demek istedim.”

Sonra yine ciddileştim. “Ya sen ne yapardın? Ben oyunumu oynarken saraydakilerden biri sen olsaydın bana inanırmıydın, boyun eğer miydin?”

Bir dakika sonra kafasını salladı. “Umarım Conner seni seçer. Ve eğer seçerse onları ikna edebileceğini düşünüyorum. Bir gün iyi bir kral olacaksın ama ben çok şey biliyorum. Ve bir sahekâra boyun eğmeyeceğim.”

O, odayı terk ettiği anda ben de diğer tarafa döndüm. Ne yazık ki, ne hissettiğini tam olarak anlayabilmiştim. Hiç kimse sahte bir prenze boyun eğmemeliydi.

BÖLÜM 30

Gün ilerledikçe anladım ki Mott'un bana verdiği aç kalma cezası benim için bir ödüldü. Çünkü Farthenwood'a geldiğim günden beri ilk kez bu kadar çok yemek yemiştim.

Tobias, sabah kahvaltısının yarısından fazlasını gizlice bana getirdi ve Errol temizlik yaparken odama biraz yiyecek bıraktı. Ben yedikten sonra da onların aslında başkasının yemeği olduğunu ifade etti.

Prensler Amarında evde olduğu için odamızda kalıp çalışmak zorundaydık. Öğle yemeği getirildiğinde Tobias kendisinininkinin tamamını bana verdi. Roden de yemeğinin yarısını benimle paylaştı.

Roden'e "Bana borçlu değilsin," dedim.

"Şimdi değilim ama Conner seni seçerse umarım Tobias'a verdiğin sözün aynısını bana da verir, benim hayatımı da kurtarırın."

Ona "Sen de aynı sözü bana verir misin?" diye sordum.

Roden omuz silkti. "Ben Conner'ı istediğim şekilde idare edemem. Kral olsam bile bu mümkün değil."

Hafifçe Roden'in omzuna vurdum. "O zaman, hayatta kalabilmem için prens olmayı ümit etmeye devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yok."

Yakınımızdaki Tobias yataktan indi ve hizmetçisini çağdırmak için kapıya vurdu. Hizmetçisi geldiği zaman tuvalete gitmek zorunda olduğunu söyledi. Ancak böyle bir durumda odadan çıkmamıza izin veriliyordu. Derslerimizi bile bu odada yapıyorduk.

Tobias gittikten sonra Roden "Tobias'ın seni tekrar öldürmeyi deneyecek kadar kızgın olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Dün gece beni öldürmeye çalışmıyordu. Sadece bunu yapabileceğini düşünmemi istedi."

"Bana kalırsa ikisi de aynı şey. Yine de, sanırım sonunda senin daha çok işine yaradı. Ah." Roden'in gözleri büyüdü. "Yoksa böyle olmasını mı planlamıştın?"

"Tobias iyice ümitsizleşmişti. Hepimiz mutfaktayken bıçağı aldığını fark ettiğimde çok yakında bir şeyler olacağını biliyordum."

"Peki, neden bıçağı aldığını Conner'a veya Mott'a haber vermedin?"

"Bu affedilebilir bir hareket. Ama Conner dün gece yaptığı davranışı affetmez ve Tobias bunu biliyor. Bu yüzden benim şartlarıma uydu."

Roden hafifçe başını salladı. "Seni yaralamasına izin verdin."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Onun ilk kesiği atmasına izin verdim. Korkup duracağını ve daha ileri gidemeyeceğini düşündüm. Böyle olmasını diledim çünkü canım çok kötü yandı."

Roden güldü ve kuşkuyla başını salladı. "Şimdiye kadar tanıdığım en çılgın çocuksun. Tobias senden daha eğitilmiş olabilir ama içimizdeki en zeki kişi o değil." Kıkırdadım ama Roden ciddileşmişti. "Bu iş ya sana ya da bana kalacak, Sage. O yüzden kazanmak için mücadele etmeye devam etmek zorundayım, bunu biliyorsun."

“Bu oyun çok acımasız,” dedim. “Seninle benim aramda Conner’in favorisi sensin.”

Roden kafasını salladı. “Beni istediğin gibi kandırmaya çalışabilirsin. Seni öldürmeye çalışmayacağım.”

“Yine de yapabilirsin,” dedim. “Cregan’la yaptığın kılıç derslerini gördüm.”

“Cregan, Conner’in beni seçeceğini umuyor ve seçtiğinde benim hazır hâle gelmiş olmamı istiyor.” Roden’in sesi yükseldi ve “Bunun nesi yanlış?” dedi.

“Bunda yanlış bir şey yok. Benim için değil Conner’in çıkarları için pratik yaptığını duyduğuma memnun oldum. Ben yaralanmak için dışarı kaçıyorum.”

“Bunun nesi komik anlamıyorum. Sanırım acıdan hoşlanıyorsun çünkü insanları sürekli olarak zorluyorsun ve onlar da sonunda canını yakıyorlar.”

Sert bir ifadeyle “Kesinlikle acıdan hoşlanmıyorum,” dedim. “O yüzden, eğer beni öldürmeye karar verirsen, bunu kısa yoldan ve çabucak hallet.”

Roden ciddi bir biçimde gülerek karşılık verdi. Öğle yemeğini bitirene kadar çok fazla konuşmadık. Tobias birkaç dakika sonra odaya döndüğünde Efendi Graves de çoktan gelmişti. Yine o sıkıcı derslerinden birine başladı. Konumuz Carthya’da güzel sanatlardı. Tobias tüm ders boyunca yatağında uzandı. Amacı, benden çok daha tembel bir öğrenci olduğuna Efendi Graves’in dikkatini çekmekti. Kendisi öyle olmasa da en azından böyle düşünmesini istiyordu. Olduğundan daha farklı görünmeye çalıştığından, Tobias için biraz üzüldüm. Ama maalesef şu anda içinde bulunduğu durum buydu.

Errol, yanında iki hizmetçi ile birlikte öğleden sonra yanımıza geldi. Bizi, o akşamki yemekte Prenses Amarinda’ya hizmet etme maskaralığı için hazırlamaya gelmişti.

Roden “Neden bu kadar erken geldiniz?” diye sordu.

Hizmetçisi ona “Bütün haftayı temiz yetimler olarak geçirdiniz ama hâlâ yetimsiniz. Prensesin karşısına çıkabilmeniz için biraz daha temizlenmeye ihtiyacınız var.”

“Onu gördün mü?” diye sordum.

Görmüş olsa bile bunu bize söylemezdi. Ama Errol kıyafetlerimi toparlarken bana, “Onu gördüm,” diye fısıldadı. “Bir prensesin olması gerektiği kadar güzel. Bu gece ona hizmet edecek olmaktan ötürü kendinizi şanslı hissetmelisiniz.”

Kendimi, şanslı hissedemeyecek kadar yorgun hissediyordum. Ve güzel olup olmadığıyla da ilgilenecek hâlde değildim. Errol’a, bu gece benim yerime geçebileceğini söyledim. Eğer onun yerine çamaşırları yıkamayı kabul edersem bunu yapmaktan mutluluk duyacağımı söyledi. Pazarlığımız bu şekilde son buldu.

Bizi prensese layık birer hizmetçi hâline getirebilmek için saçlarımızı keserek düzelttiler, tırnaklarımızı törpülediler ve servis sırasında daima dik durmamızın önemi konusunda ders verdiler.

Errol saçımın kısa tarafını gözümün önünden çekebilmek için elinden geleni yaptı ama başarılı olamadı. Sonunda pes etti ve prensesin etrafında olduğum zamanlarda saçımın o kısmını arkaya doğru atmamı söyledi. Bunu büyük olasılıkla yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

İşimiz bitince, bize aynanın önüne geçmemiz söylendi. İç gömleklerimizin kolları dirsek kısmının çok az altında bitiyordu. Böylece servis yaparken gömlek kollarının yemeklere girme riski önlenmiş oluyordu. Üzerlerine giydiğimiz yelekler basit, toprak rengi ve önden bağcıklıydı. Ayağımızdaki botlar ise kısa konçlu ve ikinci eldi.

Öfkeyle burnumdan soluyarak güldüm. “Önemli olan üzerimizdeki kıyafetler midir? Yemek sırasında yapmamız gerekenler ile ilgili tek bir fikrimiz yok ama kıyafetlerimizi giymiş olmamız yeterli.”

Tobias hemen yanımda “Benim için yeterli,” gibi bir şeyler geveledi.

“Kıyafetler hoşuma gitti.” Roden, aynada nasıl göründüğünü görmek için arkasını döndü. “Bunlar, tüm hafta Conner’in giymemizi istediklerinden çok daha rahat ve bunların içinde hareket etmek daha kolay.”

Mott odaya girdi ve hepimize göz gezdirdi. Kel kafasını parlatmış mıydı diye merak ettim. Her zamankinden daha parlak görünüyordu ve neredeyse Conner’inkiler kadar şık kıyafetler giyinmişti. Bugün bir hizmetkârdan çok seçkin biri gibi görünecek olsa da yemeğe katılmaya layık bulunmayacaktı. Sert bir ses tonuyla “Herhangi biriniz aptalca bir şey yapmadığı sürece bu gecenin iyi geçeceğine inanıyorum. Her birinizin unutmaması gereken belli şeyler var. Yemekteki hiç kimseye ilk hitap eden siz olmayın ve özellikle sizinle konuşulmadığı sürece kimsenin doğrudan gözünün içine bakmayın. Benim direktiflerimi takip edin ve size emretmediğim sürece prensesle konuşmaya çalışmayın,” dedi. Mott doğrudan bana bakarak “Üçünüz de tebdili kıyafet olduğunuzu unutmayın. Olabilecek en kötü şey saraydakilere prens olarak sunulduğunuz sırada prensesin sizinle karşılaştığını hatırlaması olur. Yüzündeki kesik hâlâ belli oluyor, Sage.”

“Tanışma zamanı gelene kadar iyileşecektir,” dedim. “Dahası, Imogen bir keresinde yüzünde çürük varken bize servis yapmıştı, o yüzden bu kesik izi diğer hizmetçilerden farklı olmadığının bir kanıtı olur.”

Mott söylediğimi anlamazlıktan geldi. “Sırtındaki yaralar nasıl? Özellikle de cam keşiğin nasıl oldu?”

“Eğer bugün daha fazla yemek yiyebilmiş olsaydım muhtemelen daha çabuk iyileşirlerdi.”

Mott zorla gülümsedi ve Errol’a cevap vermesi için bir bakış attı. O da “Enfeksiyon kapmışa benzemiyorlar efendim,” diye bildirdi.

Mott “Bu iyi,” dedi. “Çünkü camdaki pislik yaranın enfeksiyon kapmasına neden olabilirdi. Duyduğuma göre şefin en keskin bıçaklarından biri dün gece kaybolmuş. Onlar sürekli dezenfekte ediliyor.”

“Sadece bir bıçak mı kayıpmış?” Tobias bana bir bakış attı ve sessiz sorusuna başımı eğerek cevap verince hemen öbür tarafa döndü. Fısıldayarak bir şeyler söyledi. Bana lanetler yağdırdığına emindim. Bu hiç sorun değildi. Bana lanetler yağdırılmasına alıştım.

Mott doğrudan Tobias’a doğru gitti ve onun önünde durarak “Bir bıçak,” dedi. “Bıçak ağzının uzunluğu Sage’nin yarasının derinliği ile aynı olan bir bıçak. Bu konuda bir şeyler biliyor musun?”

Tobias bir adım geri çekildi. Bir cevap bulmaya çalışarak boş boş etrafa bakındı ama onun yerine ben konuştum. “Hiç-birimiz şefin bıçağını nereye koyduğunu bilemeyiz. Bundan sonra da o pencereyi kullanarak dışarı çıkmaya niyetim yok. O yüzden gelecekte bu tür yaralanmalar olmayacak.”

Mott bana inanmadığını açıkça belli etti ve alaycı bir şekilde güldü. Ama tek söylediği “Hizmetçilerinizin arkasında sıraya geçin, çocuklar. Yemek birazdan hazır olacak,” oldu.

BÖLÜM 31

Conner o akşamki yemeği, bizim tüm hafta boyunca yemeklerimizi yediğimiz yemek odasında değil büyük salonda verdi. Misafirlerin çoğu çoktan gelmişti ama prenses ve onunla Farthenwood'a gelen ailesi henüz gelmemişti.

Ben kapıda durmakla görevlendirilmiştim. Büyük salonun giriş kapısının yanında durup, içeri girip çıkan diğer hizmetçileri izliyordum. Tobias ve Roden'in de görevleri benimkinden daha iyi değildi. Onlar da salonun uzak bir köşesinde duruyorlardı. Görevleri, eğer birinin gözüne güneş ışığı gelirse perdeyi kapatmaktı.

Mott, Prenses Amarında, ailesi ve birkaç saray mensubunun gelişini anons etti.

Amarında, Conner'ın tarif ettiği kadar güzeldi. Kestane rengi, büküm büküm saçları sırtından aşağıya doğru uzanıyordu. İnsanın içine işleyen kahverengi gözleri, etrafındaki-lerin tüm dikkatini ona çekiyordu. Conner'ı görünce suratının tamamını sıcak ve davetkâr bir gülümseme kapladı. Burada, Conner'ın evinde, halinden memnun görünen bu tavrıyla ev sahibinin de kendisini rahat hissetmesini sağlıyordu.

Conner ve masadakiler ayağa kalktılar. Prenses Amarında ve ailesini başlarıyla selamladılar. Efendi Graves bize onlar

hakkında bir şeyler söylemişti. Amarinda'nın nasıl Darius için müstakbel prenses olarak seçildiğini anlattı.

Amarinda ve Kral Eckbert'in meclisi arasındaki anlaşma onun doğumunda yapılmıştı. Darius'tan üç yaş küçüktü ve Eckbert'in uzun aramaları sonucunda bulunmuştu. Bağlantıları güçlü olan, kendi ülkesi ve Carthya arasında sağlam bir bağ kurabilecek bir evliliğe uygun yabancı bir kız istemişti kral. Ama kendisi doğrudan tahtın varisi olmayan ve şahsi politik hırslardan uzak bir kız olmasına da dikkat etmişti.

Amarinda, Bymar kralının yeğeniydi. Daha emekleyecek yaşa gelmeden ailesi Eckbert'e, onu Darius ile evlendireceklerine dair söz vermişti. Kendisine evliliği konusunda seçme şansı verilmemesine rağmen, Amarinda büyüdükçe Darius'a olan hayranlığı artmıştı. İkisinin de Amarinda'nın evlenecek yaşa gelmesini sabırsızlıkla bekledikleri söyleniyordu.

Amarinda tam yanımdan geçtiği sırada durdu. "Neye bakıyorsun?" Mott'un uymamı söylediği kurallar kafamda bulanıklaştı. Eğer bana hitap ederse onunla konuşmalıydım ama bana hitap etme nedeni dik dik ona bakmamdı. Ve bunu yapmam yasaktı.

Mott bir adım öne çıkarak "Onu affedin, ekselansları," dedi.

"Affedilecek bir şey yok. Yalnızca bir hizmetçinin o kadar ilginç bulduğu şeyin ne olduğunu merak ettim."

Cevap vermeli miyim diye Mott'a baktım. Gözlerinde sert bir uyarı ifadesi vardı ama başıyla onaylayarak konuşmama izin verdi. "Yüzünüzde ufak bir leke var."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır, ekselansları. Yanağınızda."

Amarinda refakatçisine döndü. Kadının yüzü kızardı ve çabucak lekeyi sildi. Amarinda "Bunu neden salona girmeden önce söylemedin?" diye sordu.

“Önden gidiyordunuz, ekselansları. Görmedim.”

“Ama o gördü ve o sadece bir hizmetçi.” Bana doğru döndü ve özür diler bir ifadeyle baktı. “Odamdan ayrılmadan önce camı açıp dışarı baktım. Herhalde yanağım o zaman kirlendi.”

Ona “O lekenin güzelliğinize gölge düşürdüğünü asla söylemedim ekselansları,” dedim. “Sadece orada olduğunu söyledim.”

Mahcup bir şekilde gülümseyip başını sallayarak bana karşılık verdi. Ve sonra devam edip yerine geçti. Conner’ın göz ucuyla bana baktığını fark ettim. İfadesi o kadar kontrollüydü ki memnun mu, rahatlamış mı yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadım.

Yemek servis edildiği sırada etrafa öyle güzel bir koku yayıldı ki insanın kendini tutması çok zordu. Neredeyse kılık değiştirmiş bir prens adayı olduğumu açıklayıp, diğerlerinin yanına oturup yemeğe katılacaktım. Büyükçe bir rosto pişirilmişti. Yanında haşlanmış havuç, patates, sıcak ekmek ve birkaç çeşit ithal peynir vardı. Conner, Amarinda’ya peynir çeşitlerini saydığı anda hiçbirinin adını daha önce duymadığımı fark ettim.

Yemekteki hizmetçilerden biri Imogen’di. Alnında bir kesik gördüm ve Conner’ın bunu yine sakar bir anında yaptığını mı iddia edeceğini merak ettim. Servis yaparken Imogen’e uzun uzun bakmış olmama rağmen, o girip çıkarken benim bakışlarımı görmezden geldi. Onu bir şekilde gücendirmiş miydim? Ya da kendini Conner’ın her tarafı çevreleyen tehlikeli planlarından uzak mı tutmaya çalışıyordu?

Odanın diğer tarafında Tobias ilgisiz ve donuk bir halde duruyordu. Gözlerini yere dikmişti. Sonra bakışlarını arka tarafa çevirdi. Roden acıkmış görünüyordu. Onun, prensese güçlü bir hayranlık ifadesiyle baktığını yakaladım.

Masadaki konuşma yüzeysel sohbetlerle başladı. Conner

hayatıyla ilgili bir şeyler anlattı. Politikadan bahsetmedi. Amarında, son haftalarda yaptığı Carthya gezisini anlattı. Ailesi, tahtın varisi olarak Amarında'nın kendilerinden çok daha fazla önemsendiğini anladıkları için konuşmaya hemen baştan girmediler.

Ana yemek servis edildikten sonra Conner sohbeti asıl konuya getirdi. Bizim bu konuşmayı duymamızı istediği çok açıktı. Konu tabii ki, prensesin evlilik planları ve tahta oturması ile ilgiliydi.

Amarında dudaklarını sıkı sıkı bastırıp "Belki de asla bir düşün olmayacak," dedi. Yalandan bir endişe ifadesi takınan Conner'a şöyle bir göz attı. Bir süre sonra "Birkaç gün önce kulağıma kral, kraliçe ve oğullarıyla ilgili bir söylenti çalındı," diye ekledi.

"Öyle mi?" Conner'm koca koca açılmış gözleri meraklı görünmesini sağlıyordu. Bu söylentinin ne olduğunu çok iyi biliyordu ve ben elimde olmadan onun bu oyunculuk yeteneğine saygı duydum.

"Duymadınız mı?"

"Bana söylenen kral, kraliçe ve oğullarının ülkenin kuzeyini dolaştıkları -ki bunu yılın bu zamanı sık sık yaparlar."

"Onları en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?"

Conner "Birkaç hafta önce," dedi. "Gelyn'e doğru yola çıkmadan önce."

"Ve iyiler miydi?"

"Kesinlikle."

Amarında'nın babası konuşmaya katıldı. "O zaman söylenti doğru olamaz." İçini çekerek rahatladığını ifade etti ve karısının elini tuttu. O da rahatlamış görünüyordu.

Conner mesele çözülmüş gibi "Söylentiler kraliyet ailesinin etrafını sarmış durumda," dedi. "Halk için en ucuz günlük eğlence bu."

Masadakiler kahkahalarla güldüler ama Amarında ciddi-

yetini koruyordu. Ciddi ses tonuyla odanın kontrolünü eline aldı. “Öldüklerini duydum. Öldürülmüşler.” Gülüşmeler ke-sildi. “Üçü birden akşam yemeğinde zehirlenmişler ve saba-ha ölmüşler.”

Mott bana bir bakış attı ve beni herhangi bir tepki verme-mem için kafasını sallayarak uyardı. Karnıma ağırlar girme-sine rağmen kendimi kayıtsız ve boş bir yüz ifadesi için zor-ladım. Eğer tepki verirsem Conner konuyu değiştirdi. Ama onların bu konuda konuşmaya devam etmesini istiyordum. Bununla ilgili bize daha fazla detay vermekten kaçınmış olsa da bunu prensese yapması o kadar kolay olmayacaktı. Ancak prensesin benim aklımdaki en önemli soruyu Conner’a sor-ması mümkün değildi. Prens olarak saraya adım atacak kişi sonraki kurban mı olacaktı?

Conner ileri uzandı ve ellerini birleştirdi. “Ekselansları, programınıza göre yarın Drylliad’daki kalede olmanız ge-rekıyor, doğru mu?” Prens bu başıyla onaylayınca “Bu söylentiye alacağınız cevabı yarma kadar bekleyin. Kaleye gittiğinizde doğru olup olmadığını kendi gözlerinizle gö-receksiniz,” dedi.

“Söylemek yapmaktan daha kolay!” Amarinda’nın sesi hüzünle ağırlaştı. “Eğer tahtın varisi yoksa evlenmek için söz verilmiş bir prenses de yok. Evlenmeden dul kalacağım.”

Conner “Bu söylenti doğru olsa bile bunun başka bir yolu olabilir,” dedi. “Belki de sizin için veya Carthya için kaybe-dilmiş bir şey yoktur.”

Amarinda merakla tek kaşını kaldırdı. Conner konuşma-sına devam etmek için uzun saniyeler geçmesini bekledi. Bunu, onun ilgisini daha fazla çekmek için yaptığını biliyor-dum. Bu kalpsizce hatta acımasızcaydı. Sonunda “Ya eğer prens Jaron hâlâ hayattaysa?” diye sordu.

Amarinda dondu kaldı. Conner hariç masadaki herkes do-nup kalmıştı. Bu anın tadını çıkardığı çok açıktı. Çevresinde-

ki herkesi bu oyunun bir parçası yapmış ve bizim kendisinin piyonları olduğumuzu keyifle görmüştü. Hayatımın, onun-kiyle iç içe geçmiş olmasından nefret ettim o anda.

Sonunda Amarinda'nın annesi "Herkes Prens Jaron'un dört yıl önce korsanlar tarafından öldürüldüğünü biliyor," dedi. "Öldürülmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Sadece, her zaman bir ümit olduğunu söylüyorum." Conner sonra Amarinda'ya hitap ederek "Ekselansları, belki de yakında tahtın sahibi olabilirsiniz," dedi.

"Benim tek derdim taht mı?" Amarinda sinirlenerek ayağa kalktı. "Sadece tahta oturmanın peşinde olduğumu ve prensi önemsemediğimi mi düşünüyorsun? Jaron'un dönme ihtimalinin sorunlarımızı çözeceğinden bahsediyorsunuz ama beni asıl ilgilendiren Darius. *Onun* yaşayıp yaşamadığını bilmem gerekiyor!" Bir anlığına gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı. Sonra da yumuşak bir tonla "Lütfen beni affedin ama odama dönmek istiyorum. Başım ağrıyor," dedi.

Babası ona eşlik etmek için ayağa kalktı ama Amarinda onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır baba, siz kalmalı ve yemeğe devam etmelisiniz. Nedimelerim benimle gelecekler."

Conner, Mott'u işaret ederek "Benim adamım size odanıza kadar eşlik edecek," dedi.

Amarinda bana baktı ve ben, başka bir tarafa bakmasını umarak başımı eğdim. "Şu çocuk bana eşlik edebilir."

Conner duraksadı ama sonra gülümseyip başıyla onaylayarak izin verdi. Ona itiraz etmekten mi çekinmişti yoksa bu önerisi hoşuna mı gitmişti bilemedim. Tek bildiğim, bu, benim hoşuma gitmemiştir.

"Yolu bilmiyorum, ekselansları," dedim. Bu aptalca ve zavalıca söylenmiş bir yalandı. Onunki Farthenwood'a ilk geldiğim gün banyo yaptığım odaydı.

"Ben biliyorum. Tek istediğim bana eşlik etmen."

Conner elini sallayarak gitmemi işaret etti ve ben de prensesi selamlayarak bunu kabul ettim. Conner'ın büyük salonundan çıktık. Önden giderek ana merdivenlere doğru yürüdüm. Bu bana, sonu olmayan uzun bir yolculuk gibi gelmişti. Tek istediğim onu odasına bırakmak ve sonra da hızla uzaklaşmaktı.

Amarında arkamdan "Daha önce bir kraliyet mensubuna eşlik etmediğin çok açık," dedi. "Senin hızına ayak uydurmamı mı bekliyorsun? Sen bana ayak uydurmalısın, çocuk."

Durdum ama arkamı dönmedim. "Özürlerimi kabul edin," diye mırıldandım.

"Daha seni affetmedim. Bundan sonra ne yapacağını görelim."

Bana yaklaştığı zaman yürümeye devam ettim ama bu sefer daha yavaşım. "Adın ne?" diye sordu.

"Sage."

"O kadar mı?"

"Ben bir hizmetkârım, ekselansları. Bir isimden fazlasına ihtiyacım var mı?"

"Beni de çoğu insan Amarında olarak bilir. Ben de hizmetçi miyim?" Kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Elbette öyleyim. Varoluş amacım, zamanı geldiğinde Carthya için saygın bir kraliçe olmak. Prens Darius'u duydun mu?"

"Elbette."

"Onun öldüğüne dair söylentileri duydun mu?"

"Evet, duydum." Ve onlar söylenti değildi.

İlgimi çekmek için koluma dokundu. Durdum ama başımı ona doğru çevirmedi. "Gerçekten öldü mü, Sage? Eğer biliyorsan bunu bana söylemelisin. Belki Drylliad'daki kalede çalışanlardan birisini tanıyorsundur. Muhakkak, siz hizmetçiler kendi aranızda konuşuyorsunuzdur."

İlk defa yüzümü onunkine doğru çevirdim ama gözlerine bakmaya cesaret edemedim. "Hizmetçilerin merak et-

tiği bir şey var. Eğer Amarında, tahta geçmek için Prens Jaron ile evlenmek zorunda kalırsa ne yapar? Tabii eğer yaşıyorsa.”

Amarında bu soruma uzunca bir süre yanıt vermedi. Sonunda “Bir hizmetçi için fazla cüretkâr şeyler söylüyorsun,” dedi.

Tekrar yürümeye devam ettim. Amarında bana yetişti ve “Jaron gerçekten hayatta mı?” diye sordu. “Kralın ailesi yaşıyor olsa da olmasa da, eğer Jaron hayattaysa taht için o sunulmalı.”

Amarında’nın kapısının önünde durdum. Hâlâ yere bakıyordum. “Odanıza geldik, leydim.”

“Odamın yerini bilmediğini söylemiştin.”

Bunun ne aptalca bir yalan olduğunun çabucak farkına vardım. Ona, cevap vermek yerine “Başka emriniz var mı?” diye sordum.

“Senin neden bana eşlik etmeni istediğimi merak ediyormusun, Sage?”

Başımı hayır anlamında salladım ve biraz sesli bir biçimde içimi çektim. Çok fazla ayakta durduğum için sırtım acıyordu. Henüz bir şey yememiştim ve numara yapmaktan sıkılmışımdım. Bunun da ötesinde, eğer Prens Jaron’un yerine tahta oturacağım kesinleşirse evleneceğim kızın gerçekte ağabeyimi sevdiğini söylediğini duymak istemiyordum.

“Senin bana eşlik etmeni istedim çünkü benimle yemek salonunun girişinde dürüstçe konuştun. Eğer o odaya yüzümde bir çamur lekesi ile girseydim ve başka bir hizmetçiye nasıl göründüğümü sorsaydım, eminim ki önümde eğilir ve her zamanki gibi güzel göründüğümü söylerdi. Benim durumumdaki insanların güvenilebileceği çok az insan vardır, Sage.” Benim ona cevap vermemi umarak bekledi. Sessiz kaldığımı görünce de “O yüzden bu çıkmazım konusunda görüşlerine güveniyorum,” diye devam etti. “Yüreğimde bir şeylerin ters

gittiğine inanmama rağmen Prens Darius'un beni karşılayacağını umarak Drylliad'a gitmeli miyim? Ya da eğer Darius yoksa, benim de artık ona vaat edilen prenses olmadığımı ve Drylliad'da bana yer olmadığını bilerek buralardan uzak mı durmalı mıyım?"

Sezgilerinin kuvvetli olduğu gözlerinden belli olmasına rağmen bu sefer doğrudan onun yüzüne baktım ve sonra hemen başımı çevirdim. "Kaleye gitmelisiniz, ekselansları. Her zaman umuttan yana seçim yapmalısınız."

"Bu iyi bir tavsiye. Baş ağrım biraz hafifledi, Sage. Bunun için teşekkür ederim." Hüzünle gülümsedi. "Bir kraliyet mensubu olmama imreniyor musun?"

Kafamı hayır anlamında salladım. Drylliad'daki kaleye gitme ihtimalim arttıkça, bu oyun bana daha da ürkütücü geliyordu.

"Çoğu insan imrenir. Hayatını bir hizmetçi olarak sürdürmekten memnun olmana sevindim. Biliyorsun, ben de bir hizmetçiyim. Belki daha iyi kıyafetler giyiyorum ve kendi hizmetçilerim var ama hayatım hakkındaki kararların çok azını kendim verebiliyorum. Sen ve ben, birbirimizden çok farklı değiliz."

Gerçeğe, düşündüğünden çok yaklaşmıştı ama çenemi tutum ve yere bakmaya devam ettim.

"Yüzüme bakmayacak mısın?"

"Hayır, leydim. Eğer size bir denginiz olarak bakamazsam hiçbir şekilde bakmam."

Eliyle bir yanağıma dokundu ve diğerini hafifçe öptü. Sonra da "Bu anı unutma Sage," diye fısıldadı. "Çünkü eğer Darius ölmüşse, bir dahaki karşılaşmamızda önemli biri olarak karşında olmayacağım."

Sonra beraberindeki nedimeler ile birlikte odasına girdi. Ancak kapısı kapandıktan sonra başımı kaldırdım. Darius ölmüştü ve çok yakında ikimiz denk insanlar olarak bir araya

gelecektik. Ama içimden bir ses o günün Amarında için bir kutlama günü olmayacağını söylüyordu.

BÖLÜM 32

Ben yürüyerek uzaklaşmaya başlayınca Mott “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Asla geride kalmıyordu.

“Odama. Sırtım acıyor.”

“Bir hizmetçinin Amarında ile birlikte salondan ayrılması ve daha sonra geri dönmemesi yemektekilere garip gelmeyecek mi?”

“Eğer o hizmetçinin yaraları kanar da Conner’in yemek masasına kan damlarsa, bu, yemektekilere garip gelmeyecek mi?”

Mott içini çekerek “Hadi,” dedi. “Seni odana götüreyim.”

“Buna gerek yok. Yolu biliyorum.”

“Benim burada olma nedenim senin kaybolmanı engellemek değil. Bana prenses hakkında ne düşündüğünü söyle?”

“Sanırım Darius’u seviyor.”

“Jaron’u sevmeyi öğrenmesi için bolca vakti olacak. Dahası, kraliyet mensuplarının hayat şekli böyledir. Ülkelerine karşı olan görevlerini yerine getirirler ve eğer çok şanslılarsa, bazen mutluluğu yakalarlar.”

“Kimsenin, benim için görevini yerine getirmesini istemiyorum,” diye söylendim. “Bu tür bir maskaralık ona göre değil.”

Mott “Conner, seni hayatının geri kalanında bir maskeyle dolaşman için hazırlıyor,” dedi. “Kraliçenin seni seviyor numarası yapması daha iyi, çünkü eğer gerçekten sevecek olursa, sadece bir yalanı sevmiş olacak.”

Bu beni az da olsa iyi hissettirdi.

Errol yatak odamın hemen dışındaki bankta oturuyordu. Geldiğimizi görünce hemen ayağa kalktı. Bana “Hasta mısınız?” diye sordu.

Odaya girmek için onu itip geçtim ve “Bana biraz yemek getir!” diye gürledim. “Ve hayır, giyinmeme yardım etmene gerek yok.”

Komik bir biçimde, itirazıma rağmen yardıma ihtiyacım olmuştu. Birkaç saattir ayakta dikildiğim için omuzlarım ve sırtım tutulmuştu ve her hareketimle, yaralarımın tekrar açılacağı hissine kapılıyordum. Errol, dakikalar sonra elinde bir tepsi yemekle geri döndüğünde beni, üzerimde kıyafetlerimle yere oturmuş hâlde buldu.

Tepsiyi Tobias’ın masasına koydu ve sessizce gardırobun yanına gidip gece kıyafetlerimi aldı. Canımı çok fazla yakmadan gömleğimi çıkarabildi. Ve soru sormaksızın bandajlarımı kontrol etti. “Imogen aşağıda yemek yiyenlere hizmet etmekle meşgul,” dedi. “Yaralarınızı temizlememe izin vermelisiniz. Kızarmışlar.”

Onunla tartışmaya girmektense öne eğilmeyi tercih ettim. Bu benim için daha az zahmetli bir işti. Bir havluya alkol döktü ve onu sırtıma bastırdı. Sırtım öyle çok sızladı ki acıdan dikleştim ama sonra sızı yavaşça geçti ve rahatladım.

Errol “Farthenwood’daki tüm hizmetçiler bunu yapanın Tobias olduğunu biliyorlar,” diye mırıldandı. “Eğer Conner bunu yakında duymazsa benim için sürpriz olur.”

“Hizmetçiler yanılıyor. Pencereden tırmanıp dışarı kaçmaya çalışıyordum.”

“Bir şeyleri duyarız, efendim. Birilerinin bildiğinden daha fazlasını.”

“O zaman sen Roden, Tobias ve benim neden burada olduğumuzu biliyorsun. Conner’in hizmetçileri ona ve planına sadık mıdır?”

“Siz geldikten kısa bir süre sonra, Conner yaptığı şeyin kutsal bir amaca hizmet ettiğini söyledi ve bunun Carthya için ne kadar önemli olduğu konusunda bize baskı yaptı. Bu planla ilgili tek bir kelimenin Farthenwood’dan dışarı sızmasını garantiye almak için de bizi açıkça tehdit etti. Ama endişelenmesine gerek yok. Sizin de endişe etmenize gerek yok. Bu sırrı mezara kadar saklayacağız. Eğer prens olarak siz seçilirseniz, size gerçek prense olacağım kadar sadık olacağım.”

Aynı anda, bandajlarımı sarma işini de bitirmişti. Gece kıyafetlerimi giydirdi, hatta onları ön taraftan da bağladı ki aslında bunu yapabilecek durumdaydım.

Odayı terk etmek için ayağa kalktığında “Bu gece bana yardımcı olduğun için teşekkürler, Errol,” dedim. “Her gece yardım ettiğin için teşekkürler. Zor biri olduğumu biliyorum.”

“Bunu bir özür olarak kabul edeceğim, efendim. Akşam yemeğiniz masada duruyor. İyi geceler.”

Roden ve Tobias odaya geldiklerinde ben yataktaydım. Tobias, içeri her zamankinden daha sessiz girdi ve yatağına değişik bir pozisyonda uzandı. Roden yatağıma doğru geldi ve “Bu gece yemek salonuna dönmediğin için Conner deliye döndü. Mott’a gelip seni hemen almasını söylediğini duydum,” dedi.

Homurdandım. “Bize köle gibi davranırken, kendimizi kraliyet mensubu gibi görmemizi nasıl bekler?”

Errol odaya girdi ve çekmecelerimi alt üst etmeye başladı. “Üzgünüm efendim ama bu doğru. Conner sizi görmek istedi. Mott, ona götürmek için sizi dışarıda bekliyor.”

Yataktan yuvarlanarak indim. Kendimi ürkmüş hissediyordum. Errol kıyafetlerimi benim için tuttu ama ben başımla istemiyorum dedim. “Eğer beni gecenin bir yarısı görmek istiyorsa onun yanına üzerimde gece kıyafetlerimle gideceğim.”

Errol “Bu hiç uygun değil,” dedi.

“Onun da uyuduğumu bilmesine rağmen beni çağırması uygunsuz.”

Odadan çıkmak için kapıyı açtım ama Mott kapının önünde durdu ve başını sallayarak “Seni efendimize bu şekilde götüremem,” dedi. “Errol’un seni giydirmesine izin ver yoksa bunu ben yaparım.”

Kapıyı suratına kapadım ve kollarımı Errol’a doğru uzattım. O da aceleyle kıyafetin kollarını geçirdi. Dakikalar sonra, uygun kıyafetler giyinmiş bir şekilde Mott’la birlikte Conner’ın çalışma odasına doğru yürüyorduk.

“Başım belada mı?” diye sordum.

“Bu, onun sorularına vereceğin cevaplara bağlı.”

Odasına girdiğimizde Conner bir şeyler yazıyordu. Mott sessizce gidip masasının önünde beklememi söyledi ama ben oturdum. Conner’ın benim orada olduğumu fark etmesi bir iki dakikayı buldu. Sonunda kalemi bıraktı ve bana baktı.

“Onunla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Prensesle mi ilgili?” Omuz silktim. “Güzel. Bir kadından ziyade bir ata benzediğini duymuştum.”

Conner “Ağzından çıkana dikkat et,” diye tısladı. “Cart-hya’nın gelecekteki kraliçesinden bahsediyorsun. Tabii eğer uygun prens bulunursa. Ve evet, böyle güzel genç bir kadın

olması beklenmiyordu. Kendisine eşlik etmen için neden seni seçti?"

"Çünkü salona girerken yanağında leke olduğunu söyledim. Sanırım açık sözlülüğümü takdir etti."

"Şanslısın ki etti. Ona karşı saygısızlık ettiğin için seni kolaylıkla kırbaçlatabilirdi."

"Zaten kırbaçlandım."

"Ve duyduğuma göre bıçaklandın da."

"O olayla ilgili hikâyemi Mott biliyor, efendim."

"Muhtemelen yalan bir hikâye."

"Farthenwood'da yalanlar ve gerçekler birlikte yayılır."

"Sadece yalanlar gerçeğin peşindedir, Sage."

Vücudum yorgunluktan ağrıyordu. Tek istediğim bu anlamsız konuşmayı bitirmek ve yatağıma dönmektir. Ama cevabını duymak istediğim bir sorum vardı. "Neden onunla gitmeme izin verdiniz? Beni sarayda yapmayı planladığınız sunum sırasında tanıyacaktır."

"Eğer seni seçersem. Sana gösterdiğim anlayışı bir tür iltimas ile karıştırma. Bunun tam tersi de olabilir."

"Sorumu cevaplamadınız, efendim. Neden onunla gitmeme izin verdiniz?"

"Onun seni tanıma olasılığı beni bir anlığına da olsa endişelendirdi. Sonra ona, saraydakilere sunulana kadar seni sakladığımı kolaylıkla açıklayabileceğine karar verdim. İkincinin karşılaşmış olması bir avantaj olarak bile görülebilir. Şimdi benim sana bazı sorularım olacak."

"Öncelikle benim birkaç sorum daha var."

Conner tek kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

"Ya eğer Prens Jaron hayattaysa? Kaleye dönüp beni tahdında bulunca ne olacak? Bunu anlayışla karşılayacağını sanıyorum."

"Jaron öldü. Daha önce sana elimde kanıt olduğunu söylemiştim. Dahası Avenia kıyılarındaki korsanlar merhamet-

sizdir. Şimdiye kadar kaybolan hiç kimsenin bulunamamasının nedeni onlarla ilgili her şeyin imha edilmesidir. Ailesinin başına bela olmuş olsa da kral ve kraliçe, Jaron'u severdi. Özellikle kraliçe onu aramaktan hiç vazgeçmedi. Ama hepsi boşunaydı. Gemisi battığı zaman bile hayatta olduğundan şüpheliyim.”

“Kanıtınız nedir?”

“O kanıtı prens olarak seçeceğim çocuğa sunacağım, başka hiç kimseye değil.”

“Onun öldüğünü kanıtlayabilirseniz, o zaman vekillere Jaron'un kurtulduğunu da kanıtlayabilir misiniz?”

“Sarayda Jaron, bunca yıldır bir yetimhanede, yani burunlarının dibinde saklandığını itiraf edecek. Orada ismi Sage veya Roden veya Tobias'dı ve artık tahta sahip çıkmak için geri dönmüş olacak.”

“Ya başka bir yetim çıkıp da Jaron öldürülmeden önce bizi tanıdığını söylerse?”

“Yanıldığını söyleriz ya da belki o yetim bir gece aniden ortadan kaybolur. Tahta sahip çıkmak isteyenlerin bizden daha zayıf kanıtları olacaktır, Sage. Dahası, benim prensimin kimliğinin kanıtı var.”

“Nedir?”

Conner kafasını hafifçe salladı. “Prensi seçene kadar bu cevabı kendime saklayacağım. Ama emin ol, seçeceğim prensin kimliği hiçbir şüpheyi mahal bırakmayacak. Şimdi gelelim benim sorularıma. İkinci yemekten ayrıldıktan sonra Prenses Amarında seninle neler konuştunuz?”

“Endişelenmemesi konusunda garanti vermenize rağmen kraliyet ailesinin fertlerinin öldüğünden endişeleniyordu. Jaron'un yaşıyor olma umudunun varlığına inanmıyor görünüyordu. Burada olsa bile onu isteyeceğini sanmıyorum. Korkuyor, efendim.”

Conner gülümsedi. “Bunu kendi lehimize kullanabiliriz.

Bu korkusunu kullanırsak sunduğum prensi kabul etmesi daha mümkün olur. Şüpheleri olsa da onu kabul edecek çünkü prensin gerçekliğine ihtiyacı var.”

Ona bakarken küçümseme ifademi saklayamadım. Onun korkusundan nasıl faydalanacağını bu kadar çabuk düşünebilmesi mide bulandırıcıydı.

Conner “Bana öyle bakma!” diye bağırdı. “Senin işine gelince, saygın kurbanı ya da prensi ya da hizmetçiye ya da yetimi oynamak ne kadar kolay. Ama ben hep bu korkunç planın koruyucusu olmak zorundayım. Carthya’nın geleceğindeki rolümü övmüyorum ama bu rolü kabul ettim. Ya sen?”

Yüzümdeki ifade birden yok oldu. “Evet efendim, kabul ettim. Sizin prensinizim.”

“Sen fazla bencilsin. Tobias artık güvenilir değil ama Roden bazı avantajlara sahip. Bu hafta yeterince önemsenmediğine inanıyorum. Bu kadar kısa sürede ikinizden de fazla şey öğrendi.”

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Conner devam etti.

“Merak ettiğim, senin prens olmayı isteyip istemediğin,” dedi. “İçinde bunun mücadelesini verdiğini hissediyorum. Çünkü belki de bu kadar tesadüfün bir araya gelmesi seni korkutmuştur. Belki de kendini o tahta oturmuş hayal edemiyorsun. Ama yine de buradasın ve yüzüme, benim prensim olduğunu söylüyorsun.”

“Olaylar hakkında hiçbir düşüncesi olmayan ve tahta oturmayı körü körüne saplantı hâline getirmiş Roden’i mi seçersiniz? Neyi kabul ettiğine dair hiçbir fikri yok. Ben bununla ilgili çok düşündüm ve sizin prensiniz olmak istediğime karar verdim.”

Conner ellerini kavuşturdu ve gözlerinden bir zafer pırlıtsı yayıldı. “Bunca zamandır tüm düşündüklerimin doğru olduğuna inanıyorum. Tek ihtiyacın olan, biraz disiplin ve doğru motivasyondur. Sonunda benim isteklerime boyun eğ-

diğini görüyorum ve bu beni memnun ediyor.”

Beni memnun etmiyordu. Yorgun olmama rağmen onun, bu kendini beğenmişliğine sinirlenecek kadar enerjim vardı. Yine de sadece “Şimdi gidebilir miyim?” diye sordum.

Bir an tereddüt etti ve sonra kafasıyla onay verdi. Ona bakmadan odayı terk ettim. Mott, odama kadar bana eşlik ederken konuşmaya çalıştı ama onu duymazdan geldim. Conner’ın söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Tahta yaklaştığım her adımda, kendimi ona daha fazla boyun eğiyor gibi hissediyordum. Conner beni tamamen kontrol altına almadan sona varmayı umdum.

BÖLÜM 33

Amarında, bir sonraki sabah erkenden maiyetindekilerle birlikte malikâneden ayrıldı ve derslerimiz yeniden başladı. Roden'in okuması akıcı değildi ama derslere ilk başladığımız günkü durumu düşünülünce kaydettiği gelişme inanılmazdı. Eğer Conner onu prens olarak seçerse daha da iyi bir hâle geleceğini düşündüm.

Sırtımdaki bandajlarla dövüşemeyeceğimi ısrarla söylememe rağmen Mott, kılıç dersi için beni Bayan Havala'nın sınıfından çıkarıp aldı.

"Tamamen iyileşmeni beklersek çok geç olur," dedi. "Bugün ikimiz de tahta kılıçlar kullanacağız." Bir tane kendisi için aldı ve diğerini de bana fırlattı. Ondan kaçmak için kenara çekildim ve kılıç çamura düştü.

Mott "Tahta bir kılıçtan korktun mu?" diye dalga geçti.

Yüzümde muzır bir gülümsemeyle "Sadece bir saldırıdan kaçınma becerilerimi geliştiriyorum," dedim. "Etkilendin mi?"

"Hayır. Kılıcı yerden al."

Buna razı olduğumda, Mott bana temel savunma hareketlerini göstermeyi önerdi. "Jaron gibi saldıramasan da, en azından sana kendini nasıl savunman gerektiğini öğretebilirim."

Kılıcını bana doğru savurdu. Hamlesini engellemek için kılıcımı kaldırdım ama başaramadım ve darbesi kaburgalarımın üzerine geldi.

Mott “Seni son gördüğümünden kötü durumdasın,” dedi.

“Beni o kadar sert kırbaçlamamalıydın.”

“Kendini bıçaklatmamalıydın.”

Gülümsedim ve kılıcımı aşağıya doğru savurarak kalçasına vurdum.

Mott “Fena değil,” dedi. “Ama bir prensten beklenen disipline sahip değilsin.”

“Sürekli olarak pratik yapma imkânım olmadığını söyleyebilirim.”

“Saçma. O yaştaki biri için Prens Jaron inanılmaz bir kılıç ustasıydı. Şimdiki gibi acınası hâlde olamazsın ve onu geçmeyi ummalısın. Onun kılıcının benzerinin ne sebeple yapıldığını düşünüyorsun?”

Omzuma doğru yaptığı hamleyi engelledim. “Belki dersleri daha ciddiye almasını teşvik etmek içindir.”

“Jaron kılıç derslerini daima ciddiye almıştır. Bir keresinde tüm saray mensupları önünde, Carthya ordularını bir savaş sırasında yönetmek niyetinde olduğunu belirtmişti.”

Kılıcımı ileri doğru savurarak “Kulağa aptalca geliyor,” dedim. Mott yana kaçtı ve hamlemi kolaylıkla savuşturdu. “Bayan Havala, Kral Eckbert’in barışçıl bir hükümdar olduğunu söyledi. Carthya nesiller boyunca savaş yapmaktan kaçınmış.”

“Carthya’nın düşmanları var, Sage. Darius bunu anladı. Belki Jaron da anlamıştır. Ama babaları asla anlamadı.”

“Eckbert’in kötü bir kral olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bir iblis değildi. Sadece saftı. Düşmanları her geçen yıl güçlendi, anlaşmalar yaptı ve silah istifledi. Onların, Cathya’ya açgözlü bir şekilde baktıklarını anlayamadı.” Mott omuz silkti. “Kendi kalesindeki düşmanları bile görmekten acizdi.”

Bu fırsatı kullanıp yan tarafına bir darbe indirdim ve kılıcımı savurup onun gardını düşürdüm. Mott iki adım geri sendeledi ve kontrolünü yeniden sağladı. “İyi hamle, Sage. Beklenmedik.”

“Jaron’un kılıcıyla daha iyi dövüşmüştüm,” dedim.

“Daha iyi dövüşmüştün çünkü bir replika da olsa onun kılıcı çok iyidir. Birinin onu alması çok kötü oldu. Conner, onu üçünüzden birinin almadığına inanıyor. Sizin suçlanacağınızı bilen hizmetçilerden birinin satmak için aldığını düşünüyor.”

“Roden’i eğitmek için Cregan almış olabilir.”

“Pek mümkün değil. Cregan’dan hoşlanmadığını biliyorum Sage ama o da Conner’a hizmet ediyor. Conner’ın istediği her şeyi yapar.”

“Sen de öylesin.”

Mott durdu ve kılıcını indirdi. “Onun için kimseyi öldürmem. Benim sınırim budur.”

Bunu cevapsız bırakamazdım. “O zaman sınırların anlamsız. Cregan, Latamer’i öldürdü ve sen de bunun olmasına göz yumdun. Bunun adam öldürmekten bir farkı yok.”

Mott gözlerini titreterek bana baktı ve dudaklarını sıkı sıkı bastırarak “Dersimiz sona erdi,” dedi. “Kılıcını as da seni eve götürüyüm.”

Günün geri kalanı derslerle geçti. Kafamıza o kadar fazla bilgi sokuldu ki patlamaması bir mucize oldu. Tobias derste uyuduğu için ceza olarak yatak odamıza geri yollandı. Gidiyor olmaktan ötürü rahatladığı belli oluyordu. Bu, Roden’e bir enerji patlaması yaşatmıştı. Bunu, dersin yıldız öğrencisi olma fırsatı olarak gördüğü belliydi. Ben ise Tobias gittikten sonra dersle daha az ilgilendim.

Conner'la birlikte yiyeceğimiz akşam yemeğine götürülürken Tobias beni koridorda durdurdu. "Verdiğin sözü unutmadın, değil mi? Her şey bittikten sonra yaşamımı garantiye alacak mısın?"

"Sözüm söz," dedim.

Tobias rahatlayarak içini çekti. "O zaman bırak da prens olmana yardımcı olayım. Neye ihtiyacın var?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum Tobias. Seçilirsem sadece sadakat bekliyorum."

Tobias sesini iyice alçalttı. "Önceki gece seni öldürmeyecektim. Asla böyle bir niyetim olmadı. Bıçak düşündüğüm-den daha keskindi. Sadece yüzeysel bir yara olmasını istedim."

"İyileşecek."

"Sanırım Mott gerçeği biliyor. Belki Conner da."

"Sana sözüm söz dedim, Tobias. Hayatta kalacaksın."

"Sana güveniyorum." Tobias sanki kelimelerini tartıyormuş gibi bir an sustu. "Evet, Sage. Sana güveniyorum."

Mott bize "Siz ikiniz çabuk olun," diye seslendi. "Conner bekliyor."

Yemek odasına varmadan kısa bir süre önce Roden ve Mott'a yetiştik. Mott kapıyı açtı, Roden ve Tobias'ın içeri girmelerine müsaade etti ama beni omzumdan tutup kapıyı tekrar kapattı.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ama sakinmiş gibi görünmeye çalıştım. Mott çok ciddi görünüyordu ve beni cezalandırması için herhangi bir geçerli neden düşünemiyordum.

"Ne yaptığımı zannettiğini bilmiyorum ama..." diye söze başladım ama kafasını sallayarak beni susturdu.

Mott alçak sesle "Latamer'i öldüreceğini bilmiyordum," dedi. "Sen bunu ben anlamadan önce anladın."

Latamer'in, Cregan'ın okuyla yere yığıldığı an beynime

kazınmıştı. O görüntüyü bir türlü kafamdan çıkarıp atamıyordum. Geceleri rüyalarım giriyor ve gündüzleri hayaleti sanki beni takip ediyordu. O kadar huzursuzdum ki. Eğer olacakları birkaç saniye daha evvel fark edebilmiş olsaydım onun hayatını kurtarabilirdim.

“Bana bunları neden anlatıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Sanırım bana zindanda söylediklerini unutmadığımı bilmeni istedim. Conner, benim de sahibim değil.”

Conner’in o akşam bize verecek haberleri vardı. “Başvekil Veldergrath ile ilgili yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musunuz? Kral olmayı arzuluyor ve Carthya’ya vereceği zararlardan ötürü onun tahta sahip olmasını önlememiz gerekiyor. Bu gece ondan ilginç bir mektup aldım. Mektubun içeriği hem üzüntü hem de ümit verici.” Conner, Veldergrath’ın yolladığı mektubun birkaç sayfasını eline aldı. “Ümit verici haber şu ki, Prens Jaron’un hâlâ hayatta olduğuna dair söylentiye duymuş. Bugün erken saatlerde Prens Amarinda ile buluşup Drylliad’ın dışındaki Eberstein kentine kadar ona eşlik edeceğini biliyordum. Orada bir evi var. Bunu ona söyleyenin Amarinda olduğunu düşünüyorum. Bu da prensin konseye sunumu sırasında daha az şaşkınlığa neden olur ve seçtiğim prensin kabul edileceğine işaret eder.”

“Peki, kötü haber ne?” diye sordum.

“Kötü haberse kral ve kraliçenin ölümüyle ilgili söylentinin yayıldığıdır. Kimin tahta oturacağını kararı bu hafta bitmeden verilemez. Ama Veldergrath onların ölümünün duyulmasını iyi değerlendirip etrafa korku salarak daha fazla destek sağlayabilir. Yazdığı mektupta, bana Prens Jaron’un nerede olabileceğine dair kesin bir bilgiye sahip olup olmadığını soruyor. Ona verdiğim cevap çok net olmayacak ve

onun sabrını sınavacak. Ama yine de bu bize bir gün daha kazandırır.”

Tobias “Ne için bir gün daha kazandırır?” diye sordu.

Conner derin bir nefes aldı ve sonra “Prensimi iki gün içinde seçeceğim ve sonra Drylliad’a gitmek için derhal yola çıkacağız,” dedi.

Tobias, Roden ve ben birbirimize baktık. Şaşırtıcı bir biçimde hepimizde de çok az coşku vardı ve Conner bunu fark etmişti. “Daha fazla heyecanlanmanızı beklerdim,” dedi.

“Seçilmeyen diğer iki çocuğa ne olacak?” diye sordum.

Conner bir an sustu ve sonra “Daha ona karar vermedim,” dedi.

Bunun bir yalan olduğunu odadaki herkes biliyordu.

BÖLÜM 34

Gece olaysız geçti. Eğer Tobias ve Roden gecenin bir vakti odadan sıvıştığını bilselerdi sabah olduğunda ikisi de bundan bahsetmezdi. Kahvaltıdan sonra, Mott odaya girdi ve Conner'ın o gün için bizimle ilgili yeni planları olduğunu söyledi.

Mott kolunun altında rulo yapılmamış bir şey taşıyordu. Onu önümüzdeki sehpanın üzerine koydu. Bu, bahçedeki uzun bir çitin yanında duran bir çocuğun resmiydi. Açık kahverengi saçları, muzip bir gülümsemesi ve parlak yeşil gözleri vardı. Hiçbirimiz onun masumluğuna ve saflığına sahip değildik.

Roden “Bu Jaron mu?” diye sordu.

Mott “Bilinen son resmi,” dedi. “Çizileli beş yıldan fazla oldu. O zaman prens dokuz yaşındaydı.”

Dikkatle resme bakarak, bütün detayları kendimle kıyaslayarak inceleme yaptım. Roden ve Tobias da resmi dikkatle inceliyorlardı ve onların da aynı şeyi yaptığına şüphe yoktu. Her birimizin prensinkilere benzeyen özelliklerimiz vardı ama Roden öfkeyle haykırdı. “Sage prense Tobias'dan da benden de fazla benziyor. Conner beni tam tersine inandırmıştı.”

Mott bana "Sen bir benzerlik görüyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Benim yüzüm daha uzun ve saç rengim farklı. Eğer beni o resimle kıyaslayacak olurlarsa vekiller benim prens olduğuma inanmayacaklar."

Bu, Roden'in daha yüksek sesle sızlanmasına neden oldu ve Tobias'dan da bir takım itirazlar geldi. İkisi de hiçbirimizin ona saraydakileri ikna edecek kadar benzemediğimizi belirtti.

Mott bizi susturdu ve sonra "Conner'ın bu sabahki planı her birinizin üzerinizde yapılacak değişikliklerle prene ne kadar benzeyeceğinizi görebilmek. Saçlarınız onunki gibi kesilecek. Sage, senin için de saç boyamız var. Hepinizin ölçüleri alınacak ve Conner'ın seçeceği çocuk için kıyafetler dikilecek. Yarın sabah seçilecek çocuk, prene benzemiş olacak," diye devam etti.

Roden ve Tobias'ın saçları kesilirken, Errol saçımı boyamak için beni dışarı çıkardı.

"Saçımın boyandığı belli olacak," dedim. "Ya saçlarım uzayıp eski rengine döndüğünde ne olacak?"

Errol "Efendi Conner gün geçtikçe daha az boya kullanabileceğine inanıyor," dedi. "Bir yıl içinde saçınız doğal şekilde rengini değiştirmiş gibi görünecek."

Hiçbir hayranlık ifadesi göstermeden "Her şeyi düşünüyor," dedim.

Bir süre sonra boya işi bitip de saçlarım da yıkandıktan sonra kendimi görebileceğim bir aynam yoktu ama Errol bana bakınca gülümsedi. Memnun görünüyordu. "Bir tek değişikliğin prene bu kadar benzemenize neden olması inanılmaz bir şey. Eminim, Conner sizi seçecek. Hizmetçiler olarak çoğumuz buna inanıyoruz."

Eğer içeri döndüğümüzde Conner'ın odasının yanından geçerken Roden'i içeride görmemiş olsaydım bu benim için iyi haber olacaktı. Roden, Conner'ın masasının önünde diz

çökmüştü. Saç şekli aynı Jaron'un kine benzemişti ve çok hoş görünüyordu. Onun ve Jaron'un görünüşlerinde farklılıklar olsaydı, bu, zaman içinde yüz hatlarındaki değişikliklerle kolaylıkla açıklanabilirdi.

Conner ona "Müthiş etkilendim," diyordu. "Beni şaşırttın ve memnun ettin, Roden. Tobias, sana gelince, prensle aradaki bir takım benzerlikler bile yok olmuş. Yarın prens olarak seçilme şansının fazla olduğunu düşünme."

Tobias "Hayır, efendim," dedi. Onu odada göremedim. Görüş açımın dışında bir noktada duruyor olmalıydı.

Bizim kapının önünde olduğumuzu fark eden Conner "Ah, Sage," dedi. "Görünen o ki bir kez daha diğerlerinden geride kalmışsın. Her ne kadar saçının rengi aynı prensinki gibi olmuş olsa da karşımda hâlâ bir yetim görüyorum."

Conner'a "Ben sizin prensinizim," dedim ve odanın içine adım attım.

Errol bana yetişti ve "Belki de Conner'ın sizi seçeceğini düşünerek hata yaptım. Çok geç kalmış olabilirsiniz," diye fısıldadı.

Saç kesimim ve şekillendirilmesi bir saat kadar sürmüştü. İş bitince Errol yeni halime göz atmam için bana bir ayna uzattı. Errol'un kocaman açılmış gözleri onun ne kadar şaşırdığını ele veriyordu. "Aranızdaki benzerlik inanılmaz, Jaron'un ikiz kardeşi bile olabilirsiniz," dedi.

Kendimi aynaya bakmaktan alamadım. Bu gerçekten ben miydim? Gözlerimi saçlarımdın ardına saklamaya, kendimi kirlenmiş ve pis hissetmeye alıştım ben. Acaba beni ilk aldığımda bunun mümkün olabileceğini biliyor muydu? Tüm bu olabilecekleri görmüş müydü?

"Beni Conner'a götür, onu görmek istiyorum," dedim.

Errol koridor boyunca beni takip etti ve sonunda "Yürü-

yüşünüz değişti,” dedi. “Farklı biri oldunuz efendim.”

“Umalım da Conner da böyle düşünsün.”

Conner’ın çalışma odasının kapısı genellikle açık olurdu ama bu sefer kapalıydı. Errol “Belki daha sonra gelsek iyi olur,” dedi.

Gözlerimi devirdim ve kapıyı çaldım.

Conner “Gir,” dedi.

Kapıyı açtım. Mott, Conner’ın masasının önündeki sandalyede oturuyordu ama kimin geldiğini görmek için arkasına döndü. Girdiğim anda Conner da, o da ayağa kalktılar.

Conner saniyelerce hiçbir şey söylemedi. Beni baştan aşağı süzdü, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Bu olamaz,” dedi. “Umduğumdan da fazlası olmuş.”

Errol “Ona prensin ikizi olabileceğini söyledim,” dedi.

Conner’ın gözleri öfkeyle kıvılcım saçmıştı. “Dışarı çık.”

Errol başını salladı ve hemen ortadan kayboldu. Plandan haberi olduğunu açıkça belli ederek çok büyük bir hata yapmıştı. Conner’ın bu plandan onlara bahsetmiş olması hiç fark etmezdi.

Conner bana “Lütfen, diz çök,” dedi. “Seni daha yakından incelemek istiyorum.”

“Bana istediğiniz kadar yaklaşabilirsiniz,” diye cevap verdim. “Beni ayaktayken inceleyin.”

“Diz çökmeyecek misin?”

“Bir prens diz çöker mi?”

Conner sesini yükseltti. “Öyle olduğunu söyleyene kadar bir prens değilsin.”

“Bunu söylemenize ihtiyacım yok, efendim. Beni burada ayakta dururken gördüğünüze göre, Carthya’nın prensi benim.” Odadan çıkmak için arkamı döndüğüm anda Cregan hızla yanımdan geçip Conner’ın masasının önünde durdu.

Nefes nefese “Efendi Conner,” dedi. “Haklıdınız. Veldergrath geliyor.”

Mott “Buraya ne kadar uzaklıkta?” diye sordu.

“Kilometrelerce uzakta ama yalnız değil. Yanında onlarca adam var.”

“Askerler mi?”

“Üniformaları yok. Ama silahlılar.”

Conner başını salladı. Kafasında oluşan planları neredeyse görebiliyordum. Fırtına bulutlarının toplanmasına benziyordu. “Bizim gözümüzü korkutmak istiyor. Niyeti bizimle savaşmak değil. Onu tüm misafirperverliğimizle karşılamalıyız. Mutfaktakilere, o ve yanındakilere yetecek kadar yemek hazırlamalarını söyleyin. Ve eğer vatan hainliğinden asılmak istemiyorlarsa benim planlarımdan bahsetmemelerini hatırlatın.” Sonra Mott’a döndü. “Diğer iki çocuğu da bulun ve üçünü de benim gizli tünellerime götürüp saklayın.”

“O tünelleri biliyorum, efendim,” dedim. “Diğerlerini alıp oraya götürebilirim.”

Conner bir an şaşkınlığını gizleyemedi ama sonra kafasını salladı. “Roden ve Tobias’ı bulmalı ve onları tünellerimin dehlizlerinde saklamalısın, Sage. Eğer bulunacak olursanız başınıza ne geleceğini söylememe gerek yok. Mott, odalarına git. Çocukların burada olduğunu kanıtlayacak tüm delilleri yok et.”

Odayı terk etmek için hareketlendim ama Conner “Dur!” dedi. Masasının en alttaki çekmecesini açtı ve zümrütlerle kaplanmış kilitli, küçük bir kutu çıkardı. “Bunu yanında götür. Onu sakın açma ve Veldergrath’ın eline geçmesine izin verme.”

Cregan, Mott ve ben koşarak kendi yolumuza gittik. Tobias ve Roden’i kütüphanede, ayakta dikilirken buldum. Tobias “Çok...farklı görünüyorsun,” dedi. “Senin daha önce prens ile hiçbir benzerliğin olmadığını düşündüğümü itiraf ediyorum ama şimdi...”

“Veldergrath geliyor,” dedim. “Bir an önce benimle gelmelisiniz.”

Kitabını masaya koyan Tobias “Acelemiz ne?” dedi. “Conner seni ya da Roden’i prens ilan eder ve planını bugün hayata geçirmiş olur.”

Beni merdivenlerden yukarı doğru takip ederlerken, onlara cevap verdim. “Veldergrath krallıktaki, Prens Jaron’un geri döndüğünü görmek isteyen son kişi. Eğer bizi bulursa, hepimizi öldürür.”

BÖLÜM 35

Tobias ve Roden'i son dışarı çıkışında keşfettiğim tüneller bölgesine götürdüm. Diğerlerine göre çok daha derinlere uzanıyorlardı ve bir süre sonra tam Farthenwood'un ana girişinin altına geldik. Kayalık yapısı evin yaşını belli ediyordu. Taşları tutan harçların arasındaki deliklerden az da olsa dışarısı görünüyordu.

Bu tünelleri bulduğumdan beri tahminim, bu malikânenin paranoyak bir düşünceden ötürü bu şekilde inşa edildiği idi. Burayı yaptıran, dış duvarlardan düşmanların içeri sızabileceğini düşünmüş olmalıydı. Eğer binayı Conner'ın babası yaptırmışsa oğlunu da kendisi gibi paranoyak yaptığına hiç şüphe yoktu.

Durduğumuz noktadan Veldergrath ve adamlarının yaklaşmakta olduğunu görebiliyorduk. Sayıları en az elliydi ve hepsinin elinde birer kılıç vardı. Ama yine de o kadar uzaktaydılar ki hangisinin Veldergrath olduğunu kestirmek mümkün değildi.

Tobias "Veldergrath'ın bunu yapması bir tür savaş alame ti," dedi.

Roden "Tabii Conner onu içeri buyur etmezse -ki bu pek mümkün değil," diye karşılık verdi.

“Conner, orduların düşmanların gözünü korkutmak için var olduğunu düşünüyor,” dedim. “Onunla savaşıacak değiliz ve umarım Veldergrath sadece bunu bir güç gösterisi olarak görüyordur. Belki de Carthya bir iç savaşa giderse diye Conner’ı ona katılması için ikna etmeyi amaçlıyordur.”

Roden “Eğer Veldergrath tahta sahip olmayı bu kadar çok istiyorsa, kolaylıkla vazgeçmeyecektir,” dedi. “Conner kimi prens olarak seçerse seçsin, onun Veldergrath ile yüzleşmesi gerektiği kesin.”

Bir an üçümüz de sustuk. Bu düşünce hiçbirimizin hoşuna gitmemişti. Sonunda Tobias “Eğer beni çoktan planın dışına itmemiş olsaydın Sage, şimdi kendim çekilebilirdim,” dedi.

Tobias’ın dediklerine aldırmayan Roden daha iyi bir görüş açısı yakalamaya çalıştı. “Şu, Veldergrath olmalı,” dedi. “Tam ortadaki.”

Üzerindeki kıyafetlerden ve etrafındaki onlarca adamdan onun Veldergrath olduğu açıkça belli oluyordu. Gece yarısı gibi kapkara saçları vardı ve onları arkadan o kadar sıkı bağlamıştı ki nasıl göz kırpabildiğini merak ettim. Yüz hatları sert açılardan ve uzun çizgilerden oluşuyordu. Onu, Carthya kralı olarak hayal etmeye çalıştım. Eğer bir insanın görünüşünden onu tanımlamak gerekirse Veldergrath için despot denebilirdi.

Conner, Veldergrath’ı karşılamak için dışarı çıktı ve birbirlerini eğilerek nazikçe selamladılar. Conner, onu duyabilirim diye yüksek sesle “Benim eski dostum,” diye Veldergrath’a seslendi. “Bu ziyaretini neye borçluyum?”

“Başının belada olduğunu duydum, eski dostum.” Veldergrath’ın sesindeki vurgu Conner’ın onun için eski dosttan başka bir şey olmadığını açıkça belli ediyordu. “Özel konuşabilir miyiz?”

“Kesinlikle. Gelişinin şerefine, şefime, maiyetindekiler için çorba yaptırdım. Acıkmış olmalılar.”

Veldergrath “Belki de önce yemek yemeliyiz,” dedi. “Kafamdakileri konuştuğuktan sonra bana daha az misafirperverlik göstermek isteyeceğini sanıyorum.”

Conner, Veldergrath ve birkaç adamını içeri buyur etti. Diğerleri de atlarından indiler, Conner’ın hizmetçileri onlara yardımcı oluyordu.

Roden “Conner neden onlara yardım ediyor ki?” diye sordu. “Ben olsam onları yollardım.”

Tobias “Ben onlara çorba verirdim,” dedi ve sırıttı. “İçine en çürümüş etlerden koyardım ki hepsi hastalansın.”

Onların bunu anlamamasına sinirlenip “Bu diplomasi,” dedim. “Şu anda bizim iyiliğimiz için yapabileceği tek şey bu. Umalım da işe yarasın. Hadi.”

Beni takip ettiler ve ana kata ulaştık. Özel toplantının yapılacağı Conner’ın odasındaki duvar halısının arkasında yer alan gizli kapının yakınlarındaydık. Sesleri boğuk boğuk gelse de bulunduğumuz noktadan onları duyabilirdik.

Tobias “Eğer önce yemek yiyeceklerse bu biraz zaman alabilir,” diye fısıldadı.

Bu yüzden bekledik. Zamanın geçip geçmediğini kestirmek imkânsızdı. Ama sırtımdaki sızı ve bacaklarımdaki ağrı yüzünden zamanın normalden daha yavaş aktığını düşünüyordum. Tobias ve Roden oturmak istediler. Ama onlara, Conner ve Veldergrath odaya geldikten sonra da pozisyonlarını korumak zorunda olduklarını söyledim. Ya da ses çıkarıp bizi ele verme riskini göze alacaklardı. Bu nedenle hepimiz sessizce durduk.

Çok uzun zaman sonra Conner’ın, odasına girdiğini duyduk. “Her zaman, tok karnına kötü haberlerle daha kolay baş edilebileceğini düşünmüşümdür. Benimle aynı fikirde değilsin?”

“Eğer yapmaman gereken bir şeyi yapmışsan bu kötü haberdir.” Veldergrath’ın küstahlığı karşısında yumruklarımı

tüm gücümle sıktım. Şüphelerinde haklı olsa bile, Veldergrath daha kral olmamıştı ve Conner'ı sorgulamaya hakkı yoktu.

Conner'ın sandalyesini çektiğini ve Veldergrath'ı da oturmaya davet ettiğini duyduk. Sonra Conner "Bunu açıklamalısın. Yanlış bir şey yapmakla mı suçlanıyorum?" diye sordu.

"Prenses dün gece yemekte buradaydı, değil mi?"

"Evet. O, genç ve güzel bir kadın."

"Yine de kral, kraliçe ve Prens Darius'un ölüm haberlerini aldığı için oldukça gergin."

"Bunun bir söylenti olduğunu duydu."

Veldergrath somurttu. "Senin ve benim gerçek olduğunu bildiğimiz bir söylenti. Elbette, bunu onaylayamazdın ya da inkâr edemezdin ama ona bir şeyler söylediğini anlattı. Dikkate değer bulduğum şeyler. Ona, Prens Jaron'un hayatta olabileceğini söylemişsin."

"Olduğuna inanıyorum."

"İsel'e bunu araştırması için üç vekil yolladık. Onlardan herhangi bir haber mi aldın?"

"Hayır."

"O zaman nasıl böyle çarpıcı bir sonuca ulaştın?"

Conner bir an duraksadı ve sonra konuşmaya başladı. "Eski dostum, bu olasılık seni endişelendirmişe benziyor. Eğer Prens Jaron hayatta olsaydı, bunun krallığımız için ne kadar büyük bir avantaj olabileceğini görmüyor musun? Krallık Eckbert'in yöntemleriyle yönetilmeye devam ederdi ve Carthya muhtemel bir iç savaştan kurtulmuş olurdu. Kesin olan şu ki, bundan daha iyi bir haber olamazdı ama anlaşılan sen henüz buna hazırlıklı değilsin."

"Ah, elbette-" Veldergrath hazırlıksız yakalanmışa benziyordu ama çabucak toparlandı. "Elbette prensin hâlâ hayatta olduğunu umarım ama sen de, ben de bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyoruz. Benim sorum bu haberlerin doğru ol-

masını umalım mı değildi. Senin bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini.”

“Açıkçası, bu soruyu bir suçlama takip etti, o yüzden neden yeterince açık olmuyorsun.”

Veldergrath “Nasıl istersen,” dedi. “Efendi Conner, bana, bir kılıç yaptırdığınız söylendi. Prens Jaron’un kullandığı kılıcın bir eşi.”

“Eşi değil sadece bir taklidiydi. Üzgünüm ki, onu kaybettim. Yoksa size gösterirdim. Kılıcı yaptırdım çünkü niyetim kayıp oğlunun şerefine, gelecek doğum gününde onu kraliçeye hediye etmektir.”

“Dahası var. Bir önceki hafta bana, Carthya’daki yetimhaneleri taradığın ve hatta bazılarında birkaç çocuk topladığın söylendi. Neden böyle bir şey yaptın?”

“Sözleşmeli tarla işçileri. Mahsullerimin ekilmesi için onlara ihtiyacım vardı.”

“Neredeler?”

“Sırtımı döndüğüm anda kaçtılar. Nerede olabileceklerini biliyorsan lütfen bana söyle. Ve ben de onları bulup cezalandırayım.” Yalanlar, dudaklarının arasından aynı yağmur damlalarının bir buluttan incelikle döküldüğü gibi dökülüyordu.”

“Son bir şey daha var. Öldükleri gece akşam yemeğini kralın ailesiyle birlikte yedin.”

“Bir sürü vekil aynı yemekteydi.”

“Ama sana onların içkilerini doldurma şerefi verildi.”

Veldergrath açıkça Conner’ın onları zehirleyen kişi olduğunu ima ediyordu. Buna rağmen Conner sakın kalmayı başardı. “Ve sen de sütlü tatlılarını tabaklarına koydun. Bu sorularının bir amacı mı var?”

“Belki de yok. Kalenin konaklama bölümlerinde bir şeylerin kayıp olduğunu biliyor musun? Zümrütlerle kaplı bir kutu!”

Parmaklarım o zümrütlerin üzerinde gezindi. Ya ölmeden

önce ya da öldükten bir süre sonra Conner o kutuyu kral ve kraliçeden çalmış olmalıydı. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama içinde her ne varsa muhtemelen bizlerden birinin Prens Jaron olduğumuzu kanıtlamak için kullanılacaktı.

Conner “Onu benim alıp almadığımı mı soruyorsun,” dedi.

Veldergrath “Ölmüş olsa da bir kraldan herhangi bir şey çalmayacağına eminim,” dedi. “Ama senin karakterinden emin olmayan dostlarımız var. O yüzden senden kuşkulanan diğer soyluları yatıştırmak için senden Farthenwood’u aramama izin vermeni istiyorum.”

Conner güldü. “Bu büyüklükte bir malikânede zümrüt kaplı bir kutuyu bulmayı mı umuyorsun?”

“Bir kutu veya bir prens. Bana izin veriyor musun?”

“Adamlarının çoğu kaba görünüşlü. Benim çalışanlarımı korkutacaklar.”

“Buradaki masumlara bir zarar gelmeyecek.” Veldergrath’ın “*masumlar*” kelimesini araya sokması manidardı. “Buna söz veriyorum.”

Conner’in sesi gaddardı. “Ne istiyorsan yap, Veldergrath. Eğer zorundaysan, zamanını benim tozlu köşelerimde ve tıkkış tıkkış mahzenlerimde harca. Hiçbir şey bulamayacaksın.”

Veldergrath odayı terk edene kadar hareket etmeye cesaret edemedik. Sonra Tobias bana döndü ve “Bu tünelleri biliyorsun,” diye tısladı. “Güvenliler mi?”

Tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. Güvenli olup olmadıklarını bilmiyordum.

BÖLÜM 36

Veldergrath'ın adamları aramaya zindanlardan başlamaya karar verdiler. Bu yüzden biz de bir üst kata çıktık ve kendimizi onlardan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştık.

Yürürken Tobias “Bu berbat bir fikir,” diye fısıldadı. “Eğer tünellere girecek olurlarsa kapana sıkışacağız.”

“O zaman çatıya çıkar ve oradan kaçarsınız,” dedim.

Roden'in gözleri kocaman açıldı ama bunu başıyla kabul etti. Tobias daha endişeli görünüyordu. “Çatı mı? Oradan düşüp ölelim mi?”

“Daha önce çıktım,” dedim. “Düşmeyeceğiz.”

Roden “O zaman hemen gidelim,” diye fısıldadı.”

“Eğer etrafı taramaları ve kapıları tutmaları için adamlar yolladıysa yakalanma ihtimalimiz çok fazla. Veldergrath akılsız değil, o yüzden bekleyip onun ne yapacağını görmeliyiz. Çatıya çıkmak bizim son seçeneğimiz.”

Bir tüneli kullanarak bakıcının yatak odasının olduğu üst kata ulaştık. Burada daha önce yaşamış olan çocukların, bakıcılarına oyun oynamak için bu tünelleri kullanıp kullanmadıklarını merak ettim. Bu, benim yapacağım bir şeydi.

Geçici olarak Veldergrath'ın adamlarından kurtulmuştuk.

Roden elimdeki zümrüt kutuya bakıp kafasını salladı. “Bu Veldergrath’ın bahsettiği kutu mu?”

“Muhtemelen.”

“İçinde ne var?”

“Kilitli.”

Tobias “Merak ediyor görünmüyorsun,” dedi.

“İçinde ne olduğunu görmek için kutuyu kırmak zorundayım ve bunu yapmayacağım. İçinde ne varsa, bunu çok yakında öğreneceğimize eminim.”

Bir an bir sessizlik oldu ve Roden “Prese çok benzediğini biliyor muydun, Sage?” diye sordu.

“Her zaman başkasından çok kendime benzediğimi düşünmüşümdür.” Sırıttım ve sonra omuz silktim. “Bir prens için çok fazla yara izim var. Çok fazla nasırım ve sert bir derim var. Yüzümün benzerliği yeterli olmayabilir. Dahası, gördüğümüz sadece bir resim. Bir ressamın Jaron’un neye benzediğini yorumlaması. İkinizden biri kraliyet ailesini bire bir gördü mü?”

İkisi de görmemişti. Roden, kraliyet ailesinin yetimhaneleri çok nadir ziyaret ettiğini ve fakir yetimleri ayda yılda bir devlet yemeklerine davet ettiğini söylemişti ki bu çok doğrudu.

“Kral yaklaşık bir sene önce Carchar’a geldi,” dedim. “O yüzden onu görebilmek için sokakta bekledim. Tam geçerken bana baktı. Baktığına yemin edebilirdim. Herkes onu eğilerek selamlıyordu ama ben yapmadım.”

Tobias “Neden yapmadın?” diye sordu. “Senin hiç saygın yok mu, Sage?”

“Bir Avenialı, Carthya kralını eğilerek mi selamlayacak? Bu Avenia kralına saygısızlık olmaz mı?”

Tobias’ın homurdanmasını Roden’in sorusu engelledi. “Peki, ne oldu?”

“Bir asker bacaklarıma sopa ile vurdu. Dizlerimin üzerine

çöktüm ve tekrar ayağa kalkmak için acele etmedim. Bir an Kral Eckbert'in tören alayını durduracağını sandım ama durdurmadı. Sadece kafasını salladı ve devam etti."

Roden hafifçe kıkırdadı. "Senin bu kadar uzun yaşamış olman bir mucize. Eğer Conner seni seçmezse bunun tek nedeni tahta sahip olmayı hiç umursamıyor olmandır."

"Bunu inkâr edemem. Demek istediğim, insanların gerçek hayattaki görünüşleri ile resimlerindeki görünüşlerinin farklı olduğudur. Prensın beş yıl önce çizilmiş resmine olan benzerliğim bir şey ifade etmiyor. Vekillerle yüz yüze gelmek benim için asıl sınavdır."

Yakınıımızdaki merdivenlerde ayak sesleri duyunca derhal sessizleştik.

Tobias ağzının içinden "Kaç kişiler?" dedi. Kafamı bilmiyorum anlamında salladım. Belki dört belki beş kişiydiler. Ama bunu kesin olarak söylemek mümkün değildi. Altımızdaki katta da bir sürü adamın ayak seslerini duyuyorduk.

Hepsi üst kattaki değişik bölgeleri aramak için dağılmışlardı. Conner'ın hizmetçilerinden biri de kilitli kapıları ve dolapları açmak için onlarlaydı.

Adamlardan biri "Burada çok fazla bölme var," dedi.

Bir başkası "Saklanmak için oldukça uygun bir yer," dedi. "Her taşın, her yatağın altını arayın."

"Bir prensi, böyle tozlu ve pis bir odaya saklamaz."

İlk konuşan adam "Her yer aranacak," diye emir verdi.

Tüylerim diken diken oldu. Gizli geçitlerden bahsetmedilerse de aşağıda herhangi bir giriş bulabilirlerdi. Yine de evin içinde tüneller olabileceğinden şüphelendiklerini sanmıyordum.

Tobias aniden kolumu kavradı. Bana doğru uzandı ve "Kâğıtları odamıza sakladım," diye fısıldadı. Eğer onları bulurlarsa burada olduğumuzu öğrenirler."

Kâğıtları tam olarak nereye sakladığını sordum.

Yeniden bana doğru uzandı. “Yatağımın yan tarafına ufak bir delik açtım. Eğer onu hareket ettirirlerse içindeki tüyler yere düşer ve deliği fark ederler.”

Yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı ama ben sadece başımı salladım. Onların bu katı aramadaki kararlılıkları göz önünde bulundurulunca o kâğıtları bulma ihtimallerinin yüksek olduğu kesindi.

Oldukları yerde kalmalarını işaret ettim. Ayaklarımın ucuna basarak yeterince sessiz yürüyebildiğim için fark edilmeden tünelden geçebilirdim. Tobias ve Roden bunu yapamayabilirlerdi.

Tünelin dar merdivenlerinden aşağı sürünerek indim. Basamaklardan biri gevşekti ve eğer üzerine basarsam daha önceden olduğu gibi çok ses çıkaracağından endişelendim. Birkaç ufak gıcırtı oldu ama onların dikkatini çekmeden yavaşça ilerlemeyi başardım.

Prens Jaron’un taklit kılıcı içerideydi. Onu kullanmak zorunda kalmayacağımı umdum ama elimde bir silah olmadan dışarı çıkacak değildim. Elimde kılıçla, bizim yatak odamıza açılan kapıyı iterek açtım. Bizim katta hâlâ birkaç adam vardı ama Conner’ın odasının yakınındaydılar. Henüz benim olduğum tarafa geleceklerini düşünmüyordum.

Odamız temizlenmişti. Orada olduğumuza dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Artık çok az kullanılmış bir misafir odasına benziyordu. Gardıroplar boştu, kitaplar götürülmüştü ve yataklar duvarın yakınına sıralanmıştı.

Tobias’ın yatağı saklandığım noktaya göre en uzakta duruyordu.

Yerde sürüklenerek ilerledim. Bu, bir beyefendi –ya da Conner beni neye döndürdüyse, onun için– zor olsa da bir yetim için tanıdık bir hareketti. Bayan Turbeldy ile yaptığım bir konuşmada kendimi istediği yere fark edilmeden gide-

bilen bir tırtıla benzetmiştim. O ise beni karanlıkta özgürce dolaşan ama ışığı görünce de köşe bucak kaçan bir hamamböceğine benzetmişti. Bu benzetmeyi beni aşağılamak için yapmış olsa da, hamamböceklerini yakalamanın ne kadar zor olduğunu düşününce, bunun makul bir benzetme olduğuna karar verdim.

Emekleyerek, önce kendi yatağımın, sonra Roden'in ve en sonunda da Tobias'ın yatağının yanına gittim. Tam kolumu uzatıp yatağın yan tarafındaki deliği kontrol edecektim ki dondum kaldım. Ayak sesleri aşağı doğru geliyordu.

Diğerlerinin başı olan adam “Şimdi bu katı arayacağız,” dedi.

Conner'ın odasının yakınlarındaki biri “Julston! Burada senin adamlarına ihtiyacımız var,” diye seslendi. “Burada oldukça ağır mobilyalar var.”

Yatak odamızın dışındaki biri de “Bütün işi biz yapalım ve zaferin tadını o çıkarsın,” diye söylendi. Ama yine de devam ettiler.

Sadece birkaç dakikam vardı. Tobias'ın yatağındaki deliği bulmak kolay oldu. Onu güzelce kesmişti. Bu yüzden yatak ters çevrilmedikçe notların, tüylerin içinden düşmesine imkân yoktu. Kâğıtlar hemen deliğin içindeydi. Onları cebime sokuşturdum ve sürünerek kapıya doğru gittim. Tam sağ salim tünellere ulaşmak üzereyken bir ses “Bunu duyan oldu mu? Sanki duvarların içinden ayak sesleri geldi,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Bizi ele verecek şey Roden'in ya da Tobias'ın dikkatsizliği miydi?

Adamın tam birine seslenmek üzere ağzını açtığını duydum ama sonra acıyla haykırdı. Hemen duvara yaslandım ve sadece bir saniye sonra saklanacak bir yer arayan Imogen odaya girdi. Elinde bir şömine demiri vardı. Adama onunla vurmuş olmalıydı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Imogen onu başarıyla tünellerden uzaklaştırmıştı ama bizi kurtarmanın bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

BÖLÜM 37

Adam “Neredesin?” diye kükredi. Odaya girdiği anda Imogen geri adım attı. Elindeki şömine demirini bir kılıç gibi tutuyordu.

İri bir adamdı. Belindeki kemeri o kadar çok sıkılmıştı ki vücudunun üst kısmı patlayacak gibiydi. Bizi korumak için bile olsa Imogen ona saldırmamalıydı. Ona karşı hiç şansı yoktu.

Adam ileri atıldı ve Imogen demiri ona doğru savurdu. Ama adam bu sefer demiri tutmayı başardı. Çevirip elinden kaptı ve kızı kendine doğru çekti. “Burada kimi saklıyorsun?” diye sordu. “Veldergrath seninle konuşmak istiyor.”

Imogen ona karşı koymaya çalıştı ama elinden kurtulamadı. Sonunda, tek eliyle yüzüne vurup tüm gücüyle de ayağına bastı. Onu bir saniyeliğine bıraktı ve Imogen kaçmaya çalıştı ama adam onu tekrar yakaladı ve omuzlarından tutarak salıladı.

“Hayır, benimle geliyorsun,” diye hırladı.

O anda sürünerek adama birkaç metre yaklaştım, kılıcımı çıkardım ve hazırlandım. Imogen bana ihanet etmek niyetinde değildi. Yine de bir anlığına gözü bana kaydı ve bu işaret adam için yeterli olmuştu. Adam Imogen’i yere fırlattı ve şa-

şırtıcı bir çeviklikle demiri bana doğru savurdu. O kadar hızlı savurmuştu ki demirin havada çıkardığı sesi duyabildim.

Onun saldırısından kaçınmak için hemen çömeldim ve kılıcı karnına sapladım. Yarasından kan sızarken nefesi kesilerek söylendi ve sonra ilk kez bana baktı. “Prens Jaron?” diye fısıldadı.

O devrilirken “Belki yakında,” dedim.

Imogen kollarıma koştı ve bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse beni deviriyordu. Tüm vücudu titriyordu, o yüzden onu kollarımla sardım ve sakinleşmesine yardımcı olmaya çalıştım. Tek eliyle sırtımdaki yaraya bastırıyordu ve eğer o acıyı veren Imogen yerine başkası olsaydı dayanamazdım.

Arkamızdan bir ses geldiğini duyarak, hemen geriye doğru fırladı. Kılıcımı kaldırıp hazır hâle geldim ama kapıda Mott’u görünce hemen indirdim.

Mott’un gözleri yerdeki adamdan elimdeki kılıca kaydı. “Kılıcı at ve buradan çık,” diye fısıldadı. “Hemen.”

Yavaşça kılıcı yere bıraktım ve Imogen’in elini tutup onu tünele doğru çektim. Kapıyı arkamızdan kapatmadan önce Mott’un, yerdeki adamın bıçağını kendi koluna sapladığını gördüm. Bıçağı çıkardı ve sersemleyerek yere düştü.

Veldergrath’ın bir sürü adamı hızla içeri girdi. İçlerinden biri, grubun lideri olan “Burada ne oldu?” diye sordu.

Mott yerde debeleniyordu. Acısını abartıyor olsa da performansı inandırıcıydı. “Adamın bana saldırdı,” diye mırıldandı. “İçeri girince onu ürkütmüş olmalıyım ama tek amacım kapıları açarak ona yardımcı olmaktı.”

Veldergrath’ın adamlarından biri Mott’un yarasına bakmak için dizinin üstüne çöktü. “Derin ve ölümcül bir yara olmadığı için şanslısın.”

“Yolundan çekilmeye çalıştım. Göğsümü hedef almıştı. Kendimi savunmak zorundaydım.”

“Onu kışkırtmış olmalısın!”

Mott kafasını hayır anlamında salladı. “Beni buraya girerken gördünüz. Bu adama saldırmak için bir sebebim yoktu. Belki de bu aramanın tam olarak nasıl gittiğini sizin ve benim efendimize rapor etmeliyiz.”

Liderleri “Şu cesetten kurtulun,” dedi. “Veldergrath, Conner’in malına zarar gelsin istemiyor. Biriniz de şu kanı temizlesin.”

Birkaç adam temizlik malzemesi bulmak için gitti. Geride kalanlar adamın cesedini Roden’in yatağındaki çarşafa sardıktan sonra onu odanın dışına taşıdılar. Mott kendi yarasını sarabileceğini söyledi ve az sonra yalnız bırakıldı.

Geçidin kapısının aralığından olanlara bakıyordum ve adamlar gider gitmez Mott kapıya doğru bakarak başını salladı.

Kapıyı sıkıca kapadım ve sırtımı duvara dayayarak yere oturup kollarımı bacaklarıma sardım. Imogen de sessizce yanıma oturdu. Onun varlığını belli belirsiz hissettim. Tek yapabileceğim, gözlerimi karanlığa dikmek ve nefes almaya çalışmaktı.

Conner, planının başarılı olabilmesi için ruhunu şeytana satabileceğini söylemişti. Bunu yaptığı zaman geriye kalanlarımızın ruhlarının da şeytana gideceğini hissediyorum.

BÖLÜM 38

Arama bitene kadar Imogen ve ben yerimizde kaldık. Veldergrath'ın adamları en sonunda gittiler. Conner, tünellerde bizi aramak için bizzat kendisi geldi. İlk olarak Tobias ve Roden'i buldu ve sonra bizi bulmak için tünellerden aşağı indiler.

Uyuşmuş bir hâlde hâlâ yerde oturuyordum. Conner bana elini uzattı. Daha önce kimseyi öldürmemiştim. Ne kazara, ne bilerek ne de kendimi savunmak durumunda olduğum için. Tek niyetim onun Imogen'e zarar vermesini ve benim varlığımdan evdekilerin haberdar olmasını engellemekti. En azından bunu başarmıştım ama bedeli çok ağır olmuştu.

Ve bir karşılaştırma yapmamak için kendimi zorladım ama o an, Conner'ın korkunç planını korumak için Latamer'in göğsüne okunu fırlatmaktan çekinmeyen Cregan'dan bir farkım olmadığını hissettim. İçimdeki tüm duygular bana acı veriyordu ve Conner'ın beni gördüğünün sonradan farkına varabildim.

Elini tuttum ama kendimi yukarı çekmediğimden, beni kaldırmak için epey bir güç sarf etti. Prens Jaron'un taklit kılıcı gitmişti. Mott, yaralarını sardırmaya giderken kılıcı da götürmüş olmalıydı. Conner bizi yatak odamıza götürdü ve

ben yatağımın üzerine oturdum. Roden yanıma oturdu, Tobias kendine bir tabure aldı. Imogen ise kendini bizden uzak tutarak ayakta dikildi. Odaya girdiğimizde Mott zaten oradaydı. Koluna bandaj sarılmıştı ve beti benzi atmıştı. Yerdeki kan izlerinin silindiği çok açıktı.

Conner, ilk önce Imogen'e "O adamın ölümünde parmağın olduğu için tünelde gizlendiğini varsayabilir miyim?" diye sordu.

Imogen yavaşça kafasını salladı.

"Benim hatamdı," dedim. "Onu, plana zarar gelmemesi için etkisiz hâle getirdiğimi zannettim."

Mott "Yani iyi bir nedenin vardı," dedi. "Eğer bunu yapmasaydın sadece Imogen'e değil sizlere de ne olacağını hepimiz biliyorduk."

Biliyordum ama bu yine de kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Conner "Ama neden tünelden çıkmıştın?" diye sordu. "Kolaylıkla bulunabilirdiniz."

Imogen derin bir nefes aldı ve konuşmak için ağzını açtı. Suçu üzerine alacaktı ama böyle yaparsa, Farthenwood'a geldiğinden beri kendisini koruyan sırrını da açığa çıkarmış olacaktı.

Onun konuşmasına imkân vermeyerek Tobias'ın kâğıtlarını çıkardım. "Bunlar odada kalmıştı ve eğer bulunmuş olsalardı bizimle ilgili kanıtlar ortaya çıkacaktı."

Mott kâğıtları aldı ve Conner'a uzattı. Onları açtı, biraz okudu ve sonra "Bunları sen mi yazdın, Tobias?" dedi.

"Evet, efendim." Konuşurken sesi titredi. O kâğıtlarda ne yazılı olduğunu merak ettim.

"Kayıt tutma işinde çok iyisin. Sanırım, bir kraldan ziyade kralın kâtibi olmaya uygun bir çocuksun."

Tobias gözlerini yere indirdi. "Evet, efendim."

Sonra Conner bana döndü. İfadesi öncekilerden farklıydı.

Saygı mıydı? Minnettarlık mıydı? Buna iyi yönünden bakmam çok zor olduğu için ifadesini tanımlayamadım. “Bu kâğıtlar bulunmuş olsaydı şu an hiçbirimiz burada olmazdık,” dedi. “Veldergrath’ın adamları son derece iyi iş çıkardılar ama Mott’un cesur davranışı sayesinde sizin varlığınızı gizleyebildik. Yorucu aramaları hiçbir sonuç vermediği ve sizin ya da zümrüt kaplı kutunun burada olduğuna dair bir ipucu bulamadığı için Veldergrath buradan utanç içinde ve bıkkın ayrılmıştır.”

“Ama haklıydı,” diye homurdandım. “Tahta sahte bir prens oturtmayı planlıyorsunuz ve o kutuyu Kral Eckbert’ten çaldınız.”

“Yaptıklarımın hiçbirisi için özür dileyecek değilim.” Conner’in ifadesi sakindi. “Tahta oturmayı istiyor musun, Sage? Seni seçmemi istiyor musun?”

Bunu nasıl cevaplayacağımı umursayacak durumda değildim. “Eğer tahta oturacak alternatif kişi Veldergrath olacaksa prens olmayı kabul ediyorum.” Sesim çok yorgun çıkmıştı.

“Bu aynı şey değil. İyi ve soylu bir kral olacağını, prensesin elini sonsuza kadar bırakmayacağını ve bunu yaptığın için memnun olduğunu söyle. Gerekirse yalan söyle ama bana bunu istediğini söyle.”

Ona boş bir yüz ifadesiyle baktım. “Bu yalanlardan sıkılmadınız mı? Ben sıkıldım.”

Conner derin bir iç çekti. “Seni seçebilirim Sage ama unutmaman gereken bir şey var. Hayatının geri kalanında sıkılmaman gereken tek şey bu yalandır. Seçtiğim kimse o yalanı kalbinin bir köşesine yerleştirecek ve gerçekten kral olduğuna inanacak, kendini düşünmeyi bırakacak ve Jaron gibi davranacak. Bu yalanların önce onu ikna etmesi lazım. Böylece annesi bir gün yanında belirip de onu çağırırsa tek bir gözyaşı akıtmadan ona oğlunu kaybettiği için çok üzgün olduğunu ama kendisinin Eckbert ve Erin’in çocuğu olduğu-

nu söyleyebilecek. Seçtiğim kişi hiç yaşamadığı anıları hatırlamalı. Ve o bütün bunları, her gün, hayatının geri kalanında ve bu yalanın onu getirdiği yerden pişmanlık duymadan yapmalı.”

Onu zar zor duyuyordum, yerdeki silinmiş bölgeye gözümü dikmiştim. Imogen bir an benimle göz göze gelmeyi başardı, minnettar ve sempatik bir gülümseme ile karşılık verdi. En azından güvendedi.

Conner, Roden’e döndü. “Hayatının geri kalanında bu yalanı söyleyebilir misin Roden?”

Roden oturduğu yerde doğruldu. “Söyleyebilirim, efendim,” dedi.

Conner, Imogen’e işaret etti. “Çocukların akşam yemeğini odalarına getir. Hepiniz bu gece iyi bir uyku çekin çünkü çok çabuk sabah olacak. Roden, benim prensimsin. Kahvaltıdan sonra sen ve ben Drylliad’a doğru yola çıkacağız.”

BÖLÜM 39

Yataklarımızda uzanırken Roden “Kral ilan edildiğinde Conner’dan ikinizi de öldürmemesini isteyeceğim,” dedi. “Belki sizi başka bir ülkeye sürdürtebilirim ya da başka bir şey yapabilirim ve siz de bir daha geri dönmeyeceğinize söz verirsiniz.”

Tobias “Sen onunla konuşma fırsatını yakalayana kadar Conner çoktan emirlerini uygulamış olacak,” dedi. “Benim işimi çabuk bitirir ama Sage’ye ne yapar acaba?”

Elini çabuk tutmayacağı kesindi ama ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Cregan bunu açıkça dile getirdi.

Yataktan kalktım ve gizli kapıyı açtım. Roden “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Tobias “Eğer kaçırıyorsan, seninle gelmeme izin ver,” dedi.

“Kaçmıyorum ve nereye gittiğim sizi ilgilendirmez,” diye patladım. “Ama kendi ölümlerimizden bahsederken burada daha fazla yatamayacağım.”

Bir süre sonra geri döndüğümde Roden hâlâ uyanıktı. Yataкта oturuyor, ileriye bakıyordu ama pek bir şey görmüyordu. “Neden kaçmadın?” diye sordu. Ses tonu düz ve cansızdı. “Şansın vardı.”

Çizmelerimi çıkardım ve yatağıma oturdum. Cebimde bo-

zuk para buldum ve onu parmaklarımın üzerinde çevirdim. “Conner’ın sabah beni ve Tobias’ı öldürteceğini mi düşünüyorsun?”

Roden yavaşça “Bu kişisel bir şey değil Sage ama sizin hayatınızı bağışlamasını istememeye karar verdim,” dedi.

Benim için büyük bir sürpriz değildi ama yine de nedenini sordum.

Sonunda yüzüme baktı. Alnında derin kırışıklıklar oluşmuştu. “Cevabımı biliyorsun. Sen ve Tobias artık benim için tehditsiniz. Sizin geri gelip de benim gerçek prens olmadığımı ortaya çıkarmamanızı garantiye almanın tek bir yolu var.”

“Seni Conner’dan koruyacak yegâne kişiler de biziz.”

Roden eliyle saçını gözünün önünden çekti ve duvara yaslandı. “Öyle ya da böyle bununla başa çıkmalıyım. Ama o zamana kadar kendim ve Carthya için en iyi olanı yapmak zorundayım. Umarım beni affedersiniz.”

Yatağıma uzanmadan önce bozuk parayı ona fırlattım. “Bu senin bağışlayıcılığının zekâtı, Roden. Bunu tanrılara, şeytana ya da Conner’a, daha doğrusu kime boyun eğiyorsan ona ver. Ama benim boyun eğmemi isteme.”

Errol ve diğer iki hizmetçi bizi şafak sökmeden uyandırdı. Birbirimize baktığımızda çok açıkça gördük ki hiçbirimiz iyi uyumamıştık. Ama Roden’in gözaltı torbaları o kadar koyuydu ki uyuyup uyumadığını merak ettim.

O sabah Roden’in banyosuna ve kıyafetlerine aşırı özen gösterildi. Üç hizmetçi de ona yardım etmekle görevlendirilmişlerdi. Tobias ve ben neredeyse kendi hâlimize bırakılmıştık. Arada Errol, kısa süreliğine Roden’in yanından ayrılıp benim sırtımı kontrol etmek için yanıma geliyordu.

“Bir iki gün sonra bandajları çıkarabilirsiniz,” dedi.

Kısık sesle “Ölü bir adam kadar sağlıklı olacağım,” dedim.

Errol kaşlarını çattı ve gözlerini yere indirdi. Yaklaşan ölümümün komik olmadığını düşündüğü çok açıktı.

Hazır olduğumuzda, Errol bir gece önce olduğu gibi yine Prens Jaron’a olan aşırı benzerliğini ifade etti. Ama sonra Roden’e de yüksek sesle prensi hatırlatan bir sürü benzerliği olduğunu söyledi.

Roden’e bakınca az da olsa bir şeyler yemeyi planladığını umdum. Midesi çok fazla şey alabilecek gibi görünmüyordu.

Mott, Roden’i kahvaltıya götürmek için geldi. Tobias’a ve bana “Efendimizin prensle özel olarak konuşmak isteyeceği şeyler olabileceğini anlarsınız,” dedi. “Kahvaltınız burada verilecek ve daha sonra size veda etmek için geleceğim.”

“Burada yemekten sıkıldık,” diye söylendim ama Mott, Roden’i odadan çıkarırken kaşlarını çatmakla yetindi.

Kapı kapanınca Tobias pencereye gitti. “Bizi buradan çıkarabilirsin, değil mi? Kaçma zamanı.”

“Nereye kaçacağız?” diye sordum. “Nereye gidebilirsin?”

“Bizi Avenia’ya geri götürebilirsin. Orada saklanabiliriz.”

Göz ucuyla dün gece Roden’e fırlattığım bozuk parayı gördüm. Yatağının yanına, yere bırakılmıştı. Bir gün önce, en küçük parayı bile bırakmama konusunda kararlıydı ama şimdi Conner’ın prensi olmuştu. Para, uğrunda endişelenmesi gereken en küçük şeydi.

Bozuk parayı aldım ve parmaklarımın üzerinde çevirip cebime attım. Tobias yatağına çekildi, yenilmişti. Yanına oturdum ve “Kaçmıyoruz ve bu iş daha bitmedi,” dedim. “Conner’ın seni öldürmesine izin vermeyeceğim derken cidiydim.”

Tobias çok içinden gelmeyerek gülümsedi. “Bunun için

teşekkürler Sage ama bu noktada kendi boynun için de endişelenmeye başlasan iyi olacak,” dedi.

Az sonra kahvaltımız geldi. Her zamanki gibi açtım ama Tobias zorla bir lokma yedi. Onun yemeğinden daha fazla alamadan Mott geri döndü.

Tobias “Şimdi, Sage ve bana ne olacak?” diye sordu.

Mott “Efendimiz herhangi bir emir vermedi,” dedi.

“Belki sana vermemiştir,” dedim. “Cregan nerede?”

Mott’un yüz ifadesi değişti. “Neden Conner’a onun için yalan söyleyebileceğini ifade etmedin, Sage? Tam burada durdu ve seni prensi yapacağını söyledi. Tek söylemen gereken yalan söyleyebileceğindi.”

Dişlerimi sıktım ama hiçbir şey söylemedim. Kendimi açıklamak zorunda hissetsem bile -ki değildim- ona verecek cevabım yoktu.

Sonunda Mott “Artık geriye dönmek için çok geç,” dedi. “Benimle gelin ve prens ile efendimize veda edin.”

Onu giriş koridoruna doğru takip ettik. Roden solgun ve korkmuş görünüyordu. Duvara yaslandım, cebimden bozukluğu çıkardım ve parmaklarımın üzerinde çevirmeye başladım. Bu sinirsel bir alışkanlıktı ve biraz gergin hissettiğimi itiraf etmeliydim.

Tobias farklı bir taktik denedi. Conner’ın önünde diz çöktü ve merhamet dilendi.

“Lütfen bizi öldürtmeyin,” dedi. “Lütfen, efendim. Burayı sağ salim terk edebileceğimize söz verin.”

“Bir yalancının söz vermesini mi istiyorsun?” diye sordum. “Eğer Conner hayatlarımızı bağışlayacağına söz verirse kendini daha mı iyi hissedeceksin?”

Tobias iyice büzüldü ama Conner hareketsizce bana baktı. “O yaptığın numara nedir?” diye sordu.

Parayı o kadar rahatlıkla çeviriyordum ki yaptığım işe odaklanmama bile gerek yoktu. “Buyrun?”

Conner elini ağzına götürdü. “Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Neredeyse her şeyi mahvettiğim için şeytan bana gülüyor olmalı!”

BÖLÜM 40

Roden konuşmak için ağzını açtı ama Conner onu susturdu ve bana doğru yürüdü. Gözlerini elimdeki paradan ayırmıyordu. “Bunu yapmayı nerede öğrendin?”

Omuz silktim. “Herhangi bir yankesici bunu yapabilir.” Göstermek için bozukluğu Conner’ın palto cebine attım. Baş ve işaret parmaklarımla parayı çekip parmaklarımın üzerinde yuvarladım ve avcuma aldım. “Bozuk para çalmanın iyi bir yoludur bu çünkü onu, elini yumruk yapmadan araklayabiliyorsun.”

Conner, Roden’e döndü. “Sen yapabilir misin?”

Roden kafasını hayır anlamında salladı. Tobias da daha kendisine sorulmadan kafasını sallayarak “Hayır,” dedi.

Conner “Bunu sol elinle yaptığını fark ettim,” dedi. “Çatalı da sol elinle kullanmayı tercih ediyorsun. Sağ elinle yapabilir misin?”

Parayı sağ elime geçirdim ve aynı beceriklilikle parmaklarımın üzerinde nasıl çevirdiğimi gösterdim.

“Aynı zamanda sağ elinle yazabilir ya da yemek yiyebilir misin?”

“Küçükken babam her şey için sağ elimi kullanmamı ısrarla söylemişti. Solak olduğum için farklı görünmemi iste-

memiştii. Uzun süredir pratik yapmıyordum ama buraya geldiğimden beri bu alışkanlığımı hatırladım.”

Conner odasına doğru yürüdü. “Sage, seninle özel olarak konuşacağım.”

Bu bir rica değil, emirdi. Onu takip ettim ve ben odaya girince kapıyı kapattı. “Hayatının geri kalanında yalan söylemek zorunda değilsin.” Conner’ın gözlerinde şimdiye kadar görmediğim bir çaresizlik vardı. “Başka bir yolu var.”

“Öyle mi?”

“Tahta Prens Jaron olarak otur. Bir ya da iki yıl onun gibi davran. Bence makul bir zaman. Daha sonra tahtı istediğiri herhangi birine devret. Gidebilir ve özel hayatına dönebilirsin ama varlıklı biri olarak.”

“Benden ne istiyorsunuz, efendim?” Ne istediğini biliyordum ama bunu onun söylemesini istedim.

“Prens olmanı, Sage. Onun sen olabileceğine nihayet ikna oldum.”

“Ya Roden ne olacak?”

“Prens Jaron’un parmaklarının üzerinde bozukluk çevirme yeteneği herkes tarafından bilinirdi. Aklımdaki bu planı sürekli olarak tekrar ederken, vekillerin seni kabul etmek veya reddetmek için sorabilecekleri her şeyi öngördüm. Onun kişiliğinin kalitesini değerlendirdim ve büyürken karakterinin nasıl değişikliklere uğrayabileceğini hesapladım. Jaron çocukluğu boyunca kraliyet geleneklerine göre yetiştirildi o yüzden seçtiğim çocuk eğitim açısından da benzerlikler göstermek zorundaydı. Fakat bu bozukluk yuvarlama numarasının onun ara sıra ortaya çıkan alışkanlıklarından biri olduğunu unutmuşum; seni orada görene dek. Ve bunu yapabilecek ancak birkaç kişi var. Er ya da geç, vekiller prensin bu numarayı yapmasını umacaklardır.”

Sandalyelerden birine oturdum ve bacak bacak üstüne attım. “Bu numara Roden’e de öğretilir.”

“Zamanımız yetmez ve de bu kadar iyi yapamaz. Daha yeni öğrendiği belli olur. Prens sen olmalısın, Sage.”

Hemen cevap vermedim çünkü Conner’ın ne kadar çaresiz durumda olduğunu ve cevabımı beklediğini biliyordum. Sonunda, ona baktım ve “Hayır,” dedim.

Conner patladı. “Ne? Bunların hepsi senin için bir oyun mu? Bunu ne kadar ileri götürebileceğini hesaplayıp beni red mi ediyorsun?”

“Hayır, efendim. Ama dün gece tünellerdeyken yeterince düşünecek zamanım oldu. Eğer bulsalar Veldergrath’ın adamları beni öldürecekti, değil mi? Birileri kralı, kraliçeyi ve Prens Darius’u öldürdü. En sonunda beni de öldürecekler. İktidar ya da kudret istemiyorum Conner. Sadece hayatta kalmak istiyorum.”

“Tahta oturduktan sonra Veldergarth sana zarar vermeye cüret edemez. Eğer yüksek saray nazırı Lord Kerwyn seni Prens Jaron olarak kabul ederse Veldergrath da edecektir. Kraliyet ailesine gelince, senin, öldürülme tehdidi konusunda endişelenmen yersiz.”

“Neden?”

“Onlar politik nedenlerden ötürü öldürüldüler. Eğer sen değişik politikalar yürütürsen öldürülmen için bir sebep olmaz.”

Gözlerimi kıstım. “Bunu nereden biliyorsun, Conner? Onları kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Bu bir suçlama mı?” diye parladı ama hemen sesini alçaltıp sinirini kontrol etmeye çalıştı. “Onları kimin öldürdüğünün önemi yok ama düşmanlarının kimler olduğunu biliyorum. Ve onlar senin için tehdit değiller. Tahta oturduktan sonra can güvenliğinin olacağı konusunda seni temin ederim, Sage. Ve eğer şimdi beni geri çevirirsen ölümünün de elimden olacağını garanti ederim.”

“Beni öldürmeyeceksin,” dedim. “Planının başarıya ulaş-

ması için tek ümidin benim. Başka bir olasılık varmış gibi davranmayalım.”

Conner masasına dönük olan diğer sandalyeye oturdu. Teklifini kabul etmem için yalvaran gözlerle bana baktı. “Tahttayken sana hiçbir zarar gelmeyecek Sage ve ülkeyi istediğin kadar yönetebilirsin.”

“Sonra tahtı sana devredebilirim.”

Conner’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Ayağa kalktı ve yeniden bağırmaya başladı. “Tahtı, seçtiğin herhangi birine devret ama bu güvendiğin biri olsun. Ben, bu hikâyedeki kötü adam değilim. Beni öyleymişim gibi göstermeye çalışmanın hiçbir anlamı yok!”

“O zaman bir kahraman mısın?”

“Ben ülkesi için en iyisi olduğuna inandığı şeyi yapmaya çalışan bir adamım. Bu uğurda bazı hatalar yaptıysam bunun nedeni en doğru şeyi yapmak istememdir.”

“Şartlarım var,” dedim.

Conner “Çekilmez birisin,” diye karşılık verdi. “Karşılaştığımızdan beri bu anı mı bekledin? Beni kaprislerine boyun eğmeye zorlamayı mı ya da şimdiye kadar uğrunda savaştığım her şeyin heba olduğunu görmemi mi bekledin?”

“Tobias ve Roden de bizimle kaleye gelmeliler.”

“Neden?”

“Eğer beni seçersen, onları öldürmene izin vermeyeceğim söz verdim. Sözümü tutabilmemin tek yolu bu.”

“Bu aptalca bir fikir. Onlar senin için birer tehdit artık.”

“Roden ile birlikte yola çıktığın anda Tobias ve ben öldürülecektik, değil mi?”

Conner elini salladı. “Bunu inkâr edemem ya da bunun için özür dileyemem. Seçilmeyen iki çocuk her şeyi biliyor. Bu bilgiyi, ömrünün sonuna kadar sana şantaj yapmak, seni rahatsız etmek ve senin gözünü korkutmak için kullanabilirler. Bilgi, eğer yanlış ellerdeyse tehlikeli bir şeydir, Sage. Şu

an itibarıyla, *o ikisi* senin için en büyük tehdit.”

“Ama o tehdidi nasıl yöneteceğimi ben seçeceğim. Fazlası var. Imogen de Drylliad’a gelecek.”

“Aptal çocuk! Sana Prenses Amarında’yı hatırlatabilir miyim? Imogen’in senin geleceğinde bir yeri yok.”

“Prens olunca sana, onun borcunu ödeyeceğim ve onu serbest bırakacağım. Ya hepsi bizimle gelir ya da ben gelmem.”

Conner “Lanet olası!” dedi ve sonra masasının üzerinden aldığı küçük, mermer bir heykelciği bana fırlattı. Hemen omzumun yanından geçti ve odanın uzak tarafındaki duvara çarpıp ahşap paneli kırdı. Muhtemelen niyeti iskalamaktı; ama belki de değildi. “Henüz kral değilsin!” diye kükredi. “Sadece o inatçı kafanı at arabasının içine sokman için onları da yanımıza alacağım. Ama krallık tacını giyene kadar efendin benim. Ve eğer onlardan kurtulmam gerektiğini anlarsam, yaparım.”

“Yeterince adil,” dedim ve sonra muzipçe sııttım. Yedi yolcu için bir at arabası hazırlanmasını bağırarak emretti. Cregan artık at arabasını sürebilirdi.”

Conner basamakları ağır ağır çıkarken Roden ve Tobias’a “Majestelerini, başımın belasını selamlayın,” dedi. “Artık şeytandan korkmuyorum çünkü şu anda evimde şeytanın en âlâsı var!”

BÖLÜM 41

Önceleri Conner, Mott ve Roden'den oluşması planlanan seyahat grubu yedi kişiye çıkınca, hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacımız olduğu ve yola çıkış zamanımızda gecikme yaşanabileceği söylendi. Tobias memnun ve rahatlamış görünüyordu ama Roden'in basamakları çıkarkenki yüz ifadesi daha çok bir katilin yüz ifadesini andırıyordu. Nereye gittiğinden emin değildim ama malikânenen ayrılma zamanı gelince döneceğini biliyordum. Burada bırakılma riskini göze alamazdı.

Yukarıda binicilik kıyafetlerimizi giydikten sonra Mott'a, biraz at binmek istediğimi söyledim. "Bu, benim gerçekten yalnız kalabileceğim son fırsat," diye açıklama yaptım. "Biraz yalnız kalıp düşüncelerimle baş başa kalmama izin ver."

Mott başını eğerek bana izin verdi. "Dikkatli ol. Sen, Conner'in ganimetisin artık."

Sırtarak "Ben asla dikkatli olmam," dedim. Mott bunun karşılığında bana sırtımadı.

Mutfağı geçip Farthenwood'un arka bahçesine çıkan kapıya ulaşmış ve oradan da ahırlara gitmek için dışarı adım atmıştım ki biri koluma yumruk attı. Öncekilerle kıyaslayınca sert bir yumruk değildi ama vuranın öfkeli olduğu kesindi.

Imogen tam kapının dışında duruyordu. Muhtemelen beni binicilik kıyafetleri içinde görmüş ve beklemek için dışarı çıkmıştı.

Kolumu ovalayarak “Bu ne içindi?” diye sordum.

Yalnız olduğumuza emin olmak için etrafı kolaçan etti ve “Buna nasıl cüret edersin, Sage?” diye tısladı. “Benim hayatıma karışmaya nasıl cesaret edersin?”

Gerçekten kafam karışmış bir hâlde kolunu dirseğinden kavradım ve kapıdan uzaklaştırıp uzun bir çitin yanına götürdüm. Böylece görülme riskini en aza indirmiştim. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum. “Ben ne yaptım?”

“Sen artık prens misin?”

“Öyle görünüyor.”

Her ne kadar kendini tutmaya çalışsa da gözlerine yaşlar dolmasını engelleyemedi. “Ve beni seninle birlikte Drylliad’a mı götürüyorsun?”

“Seni buradan uzağa götürebilirim ve tehdit eden her kimse, ondan uzaklaştırabilirim.”

“Ve sonra ne olacak, Sage? Bana Drylliad’da ne olacak?”

Neden bu kadar kızgın olduğuna anlam veremeyerek omuz silktim. “Özgürlüğüne kavuşacaksın. Prens olunca hazine odasına girebileceğim. Annenin borcunu Conner’a ödeyeceğim ve özgür olacaksın.”

Kafasını kızgınlıkla salladı. “Senin bağışını kabul etmeyeceğim. Bir yetiminkini, hele bir prensinkini asla almam.”

“Bu bir bağış değil. Sen benim dostumsun ve sana yardım etmek istiyorum.”

Nedense bu, onu daha da sinirlendirmişti. “Bu şekilde bana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Burada bir yerim var Sage. Hayatımın nasıl olduğunu anlıyor ve kabul ediyorum.”

“Burada bir hayatın yok. Onu, sana geri veriyorum.”

“Hayır, vermiyorsun. Bunun ne olduğunu biliyorum.”

Kollarımı kavuşturup doğrudan yüzüne baktım. “Öyle mi?”

“Drylliad’a gitmekten korkuyorsun, değil mi?”

Belki biraz endişeliydi ama bu kızgınlığının sebebini açıklamazdı. “Korkuyorsam ne olmuş?” diye cevap verdim. “Ne yapmak istediğimi-”

“Çok iyi anlıyorum. Conner’in oyununa katıldın ve kazandın. Ama şimdi o kararını verdi ve sen onun yalanlarına kimsenin inanmayacağından korkuyorsun. Konseydekilerin ikna edilmesi için yardıma ihtiyacın var. Beni Drylliad’a götürürsen senin için yalan söylemeye mecbur kalacağımı düşünüyorsun.”

İçimde güçlü duygular kabardı. Konuştuğum anda kulağa öyle gelse de tam olarak bir kızgınlık değildi bu. “Seni bu şekilde kullanmayı planladığımı mı düşünüyorsun? Bu kadar korkunç bir insan olduğumu bilmiyordum.”

İfadesi her nasılsa yumuşadı. “Sen korkunç biri değilsin, Sage. Ama ben şu anda Conner’in dönüştürdüğü Sage’ye bakıyorum. Bunu görmüyor musun? Benim dostum olabilecek yetim çocuktan Conner’in prensine dönüşene kadar seni izledim. Onun şık giyinmiş hizmetçisinden başka hiçbir şey olmayacaksın.”

“Ben hiç kimsenin hizmetçisi değilim.”

“Evet, öylesin.” Kafasını üzüntüyle salladı. “Ona istediğini verdin. Conner’in kazanmasına izin verdin. Bunu yapacağını düşünmemiştim.”

“İmogen, bildiğinden çok daha fazla şey oldu.”

“Ve olanların teki bile senin özgürlüğünden daha mı önemli?” Bir anlık duraksamadan sonra “Beni hayal kırıklığına uğrattın,” diye ekledi. “Kaçmanı tercih ederdim. O, bundan daha iyi olurdu.”

“Kaçmak mı?” Şimdi gerçekten kızmıştım. Yürüyerek uzaklaşmaya başladım ve sonra ona doğru döndüm. “O za-

man demek ki sen olsan, Tobias'ı ölüme ve kendini buradaki cehennem hayatına mahkûm ederdin. Roden'in kukla kral olmasına göz yumardın. Conner seni uzun süredir burada tuttuğu için özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun."

"Ve sen hayatını sonsuza kadar onun kontrolüne verdin. Sen de özgürlüğün tadına bir daha asla varamayacaksın."

Bunları yapma nedenimi anlayabilmesi için gerekli cevabı vermeye hazırlanıyordum. Uzunca bir süre duraksadım ve en sonunda Conner burayı terk etmeye hazır olmadan eşyalarını toplamasını önerdim.

Kafasını hayır anlamında salladı ve aceleyle eve daldı. Onu takip etmek istesem de içimden bir ses bunun işleri daha da beter hâle getireceğini söyledi. Benimle ilgili neye isterse ona inanabilirdi ama bizimle birlikte Drylliad'a geliyordu.

Dakikalar sonra at arabasının oraya vardığımızda atlarla ilgilenen birkaç çocuk vardı. Muhtemelen yolculuk için hazırlanmakta olan Cregan ise ortalıkta yoktu. Ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi. Cregan, Roden'in seçilmesini istiyordu. Bu yarış son dakikada kazandığım için bana deli gibi öfke duyacaktı.

Kısa mesafe koşularına uygun olan, Poco adında bir atı seçtim. Atın başındaki çocuk, Conner'ın doğrudan emri olmaksızın onu bana vermeye istekli görünmedi. O yüzden ben de atın eyerini kendim taktım. Sonunda, kıyafetlerimi mahvetmeden ve ikimizin de başını belaya sokmadan önce bunu kendisinin yapabileceğini söyledi.

Açık alanda Poco'ya binmek beni ferahlattı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca yalnız kalabildiğim çok az zaman dilimi olmuştu ama hiç özgür kalamamıştım. Poco, içgüdüsel olarak uysal, mükemmel bir attı. Farthenwood ağaçlarla kaplı bir tepenin ardında kalalı çok uzun zaman olmuyordu ve etraf kuş cıvıltıları dışında neredeyse tamamen sessizdi. Hafif bir esinti başımın üzerindeki koca ağaçların dallarını hışırdatı-

yordu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım ve rüzgârın yüzümü sıyırışını ve güneşin yakıcı ışınlarını hissettim. İşte bu, özgürlüktü.

Daha doğrusu hatırladığım kadarıyla. Eğer Imogen, beni suçladığı şeylerden biri konusunda haklı ise, o da özgürlüğünü ona geri vermek istememi.

Poco'nun sırtından indim ve onu nehre doğru yürüttüm. Burası günler önce Windstorm'un beni bıraktığı noktadan uzak değildi ve bu anı, yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu. Bu anıyı anlatacak bir arkadaşım ya da babam olmasını dilerdim. Böylece onları da güldürebilirdim. Benimle birlikte gülmeleri veya bana gülmeleri fark etmezdi. Bunu umursamazdım. Nehrin kıyısında şekilleri düzgün olan bir sürü taş vardı. Bir avuç dolusu aldım ve bir tanesi hariç hepsini birer birer suyun üzerinde kaydırardım. Taşların bir iki sekmeden sonra suyun içinde gözden kayboluşlarını izledim. Bir taşı da kendime sakladım.

Birkaç dakika sonra başka bir atın arkamda bir yerlerde burnundan soluduğunu duyunca biraz şaşırdım. Şüphe yok ki Mott gelmiş olmalıydı. Ahırların oradayken beni uzaktan izlediğini görmüştüm. Tepenin kavis yapan kuzey kısmına geldiğimde de Mott ahırların oraya ulaşmıştı. Bana yaklaşmak için bu kadar uzunca bir süre beklemek zorunda kalmış olması onu sabırsızlıktan öldürmüş olmalıydı.

"Sana eşlik etmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

"Evet."

Bu cevabıma aldırmadı. Atından indi ve bana doğru yürüdü. Birlikte nehri seyrederek uzunca bir süre yan yana dildik.

Sonunda, Mott "Bozuk parayla yaptığın numaradan ötürü seni seçeceğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Conner'ın ne yapacağını önceden kestirmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Onun bu kadar tehlikeli olmasının

nedeni bu.”

“Ama bunu tahmin etmiş olmalıydın ya da bu sabah çoktan kaçıp gitmiş olurdun. Geçitleri kullanarak kaçmak senin için çocuk oyuncağıydı.”

“Kaçmaya çalıştığı için Latamer’e ne olduğuna bak.”

Bu, huzursuz bir sessizliğe neden oldu. Sonunda Mott “Conner, buradan ayrılmak için az sonra hazır olacağımızı bilmeni istiyor,” dedi. “Errol, yolculukta giyeceğin kıyafetlerini giymene yardım etmek için seni bekliyor.”

“O kıyafetlerin daha rahat olduğunu mu sanıyorsun?” diye homurdandım. “İnanıyorum ki kral olunca vereceğim ilk emir, herkesin istediği kıyafeti giymesi olacak.”

Mott kıkırdadı. “Moda. Krallığın için ne kadar güçlü bir başlangıç olacak.” Biraz durduktan sonra “Ne tür bir kral olacaksın, Sage?” diye ekledi. Veldergrath gibi despot ve korku salan bir kral mı? Ya da baban gibi rahat ve kayıtsız bir kral mı?”

Ona doğru döndüm. “Eckbert gibi mi demek istiyorsun?”

“Elbette.” Mott öksürerek “Buna alış,” diye ekledi. Sen Jaron’san, o zaman Eckbert senin baban.”

Bunu geçiştirdim. “Eğer ben prenssem sen de bana Conner’a olduğundan daha sadık olmak zorundasın, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman bana şunu söyle. Conner ailemi öldürdü mü?”

“Bunu cevaplayamam, Sage.”

“Cevaplayamaz mısın yoksa cevaplamaz mısın?”

“Henüz prens olarak kabul edilmedin.”

Kollarımı Mott’a doğru uzattım. “Şu anda kimi görüyorsun? Sage’yi mi, Jaron’u mu?”

Mott, cevap vermeden önce beni dikkatlice inceledi. “Belki de daha önemli soru şudur. Sen kimi görüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bambaşka bir insan olmaya çalıştıysan kim olduğuna karar vermek çok zor.”

Mott buna o kadar hızlı karşılık verdi ki benden bu cevabı bekleyip beklemediğini merak ettim. “Söyle bana Sage, hangi insan olmak için çok çaba sarf ettin peki? Yetim mi yoksa prens mi?”

Atına doğru yürüdü ve sırtındaki bohçayı çözdü. Bana doğru taşırken de bohçayı açtı. Sonra Prens Jaron’un taklit kılıcını bana teslim etti. Kılıcın topuzundaki yakutlara başparmağımla dokundum.

Mott “Onların kaç para edeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır.” Kılıcı ona geri uzattım. “Anlamıyorum.”

“Kılıcı isteyeceğini düşündüm. Onu daha önce çalmıştın, değil mi?” Cevabımı beklemedi. İkimiz de gerçeği biliyorduk. “Bu da Cregan’ın sana verdiği azgın kısrakı yeterince uzun süre kontrol edebildiğin ve kılıç alanından görünmeden çıktığın anlamına gelir.”

Sırtarak “Onu kontrol ettiğimi asla söyleyemem,” diye itiraf ettim. “Sonunda çok bitkin düştüm ve o beni gerçekten üstünden nehre fırlattı.”

Mott gülümsedi ve kılıcı geri itti. “Onu Drylliad’a gitmek için yola çıkmadan önce geri isteyebileceğini düşündüm.”

“Onu bana mı veriyorsun? Artık benim mi oldu?”

Mott kafasını evet anlamında salladı. Ona ikinci bir bakış atmadan kılıcı nehrin en derin kısmına fırlattım.

Mott kılıcı kurtarmak için ileri atıldı ve sonra bana döndü. “Bunu neden yaptın?”

Ona bakmak için başımı eğdim. “Carthya prensi asla sahte bir kılıç taşımamalı. O kılıç, onu aşağılamak demektir.”

“Onu bu yüzden mi çaldın?” Bir cevap beklemedi. Bu iyiydi çünkü bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. “Daha esaslı görünmene yardımcı olurdu.”

“Gerçekten *ona* bunun için ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun, Mott?”

Mott, soruma bir cevap olarak değil ama kafasında bir şeyleri oturttuğunu gösterir biçimde başını yavaşça salladı. “Hayır, o kılıca ihtiyacınız olmayacak ekselansları.”

“Yani onları prens olduğuma ikna edebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Derince bir nefes aldıktan sonra Mott tek bacağına üzerine çöktü ve başıyla beni selamladı. “Daha önce yetim Sage’ye dikkatlice bakmadığımı düşünüyorum. Kör olduğum için beni bağışlarsınız umarım. Carthya’nın yaşayan prensinin önünde diz çöküyorum. Siz Prens Jaron’sunuz.”

BÖLÜM 42

Carthyalı Jaron Artolius Eckbert III, Carthya kralı ve kraliçesi Eckbert ve Erin'in ikinci oğluydu. Kralın vekilleri, kral ile kraliçenin bu çocuklarının erkek olmasındansa kız olmasının daha iyi olacağına hemfikirlerdi. Bir kız evlat, barışı sürdürmek için Gelyn krallığına gelin olarak gidebilirdi.

Bir kraliyet mensubu olarak genç prens etkileyici de değildi. Ağabeyinden daha kısaydı, sorun çıkarmakta üstüne yoktu ve Carthya kraliyet ailesi tarafından hoş karşılanmayan bir özelliği vardı, sol elini kullanıyordu.

Erin ise içten içe ikinci oğluna daha çok değer veriyordu. Büyük çocukları Darius, zaten gelecekteki kral olarak eğitilmişti. Doğduğu andan itibaren krallık için hazırlanmıştı ve bu role tam uymuştu. Kararlı, kontrollü, bağımsızdı. Ama Jaron'dan daha azı bekleniyordu ve daima ana kuzusu olarak kalabilirdi.

Erin, Carthya kraliçesi olmaktan çok da hoşnut değildi. Gerçek karakterini ve maceraya atılmaktan aldığı keyfi kraliçe olduğundan beri saklamak zorunda kalmıştı. Aslında, gizlice genç Eckbert ile nişanlanması gençliğinin en büyük macerası olmuştu. Bir araya gelen tesadüfleri anlamasına fırsat kalmadan Eckbert'e âşık olmuştu.

Erin, babasının bir deniz seferinde hastalanmadan aldığı borçları ödeyebilmek için bir yıl boyunca Pyrrh'deki ufak bir meyhanede içki servisi yapmıştı. Bu, küçük düşürücü bir işti. O zamana kadar hep iyi bir sosyal statüleri olmuştu ve ne kadar dibe battıklarını bilecek kadar iyi eğitilmişlerdi. Ama Erin buna dayanmıştı ve onun yönlendirmeleriyle meyhane epey bir para kazanmıştı.

Eckbert, yanındakilerle Pyrrh'den geçerken bu meyhaneye uğramış ve Erin o gece gözüne çarpmıştı. İkinci gece meyhaneye tebdili kıyafet gitmişti. Erin'in güzelliğinden, çekiciliğinden ve ailesine olan sadakatinden ötürü büyülenmişti. Üçüncü gecede Erin, Eckbert'in aslında kim olduğunu anlamıştı. Eckbert, bu sırrı saklaması için ona yalvardı. Böylece onu görmeye devam edebilecekti.

Bir hafta sonunda, Eckbert, Erin'in babasının borçlarını ödemekle kalmadı, meyhane sahibine de Erin'in ailesinin kökenini saklaması için oldukça yüklü bir bahşiş bıraktı. Erin'i yanında Drylliad'a götürdü ve onu kraliçesi yaptı.

Evliliklerinde Eckbert de Erin de mutlulardı ancak kral ve kraliçe olarak ülkeyi nasıl yönetecekleri konusunda anlaşmazlığa düştüler. Erin, Eckbert'in yanı başındaki düşmanlarını kabul edilebilir yasalarla bastırmaya çalıştığını ve anlaşmaları ihlal ettiklerini görmezden geldiğini anlamıştı. Büyük oğulları Darius, günün birinde Eckbert'in, komşularıyla anlaşmazlığa düşmekten korkmasının sonuçlarına katlanmak zorunda kalabilirdi. Kendi tutkularının peşinden koşması için Jaron'a daha fazla özgürlük verilebilirdi. Ve Erin onu bu yüzden seviyordu.

Babasından ziyade annesinin çocuğu olduğu anlaşıldığında Jaron daha çok küçüktü. Taht odasında çıkardığı yangını kötü niyetle çıkarmamıştı. Duvar halılarının yanıp yanmayacağı konusunda bir arkadaşı ile iddiaya girmişti. Sadece halının kenarındaki ufak bir parçayı yakarak bunu ispat etme

niyetindeydi. Hizmetçiler yangını söndürmeyi başarana kadar üç yüz yıllık bir tarih alevlere teslim olmuştu.

Ayrıca halk Jaron'un on yaşındayken Mendenwal kralını düelloya davet etme hikâyesini de sevmişti. Kralın, Kraliçe Erin'i gerçek bir kraliyet mensubu olmamakla suçladığına Jaron'un kulak misafiri olduğunu hiç kimse bilmiyordu. On yaşındaki bir çocuğun kendinden otuz yaş büyük birine meydan okumasını hayal edince kendilerini gülmekten alamamışlardı. Hiç şüphesiz Mendenwal kralı Jaron'u çok zorlamamış ve düello boyunca ihtiyatlı olmuştu. Düelloyu kolaylıkla kazanmasına rağmen, Jaron onun kalçasına kılıçla ufak bir kesik atmaya başarabildiği için rahatlamış hissetmişti. Hatta o andan sonra kılıç derslerini çok daha sıkı yapmaya başlamıştı.

Eckbert ise, Jaron büyüdükçe ona karşı artan bir öfke duymaya başlamış ve oğlunun tuhaf davranışlarından utanmıştı. Jaron, babasının istediği gibi örnek bir kraliyet mensubu olmak yerine daha da asileşmişti. Hava müsait olduğu geceler odasından kaçır ve başına türlü türlü olaylar gelmesine neden olurdu. Yaklaşık üç buçuk metre yükseklikteki bir kuleden düşüp üçgen çatının kenarındaki levha sayesinde kurtulmuş olmasına rağmen yüksekte korkmazdı. Taş dış duvardan çıplak elle ve ayakla inmeyi öğrenmişti. Çoğu kimsenin bundan haberi olmazdı çünkü Jaron'u hep büyük ağabeyi yakalardı. Jaron, Darius'un bu konuda neden sessiz olduğunu hiç anlamadı. Belki de bir gün kral olacağını biliyor ve Jaron'un onu utandırmasını istemiyordu. Ya da kendi oğlunu kontrol edemeyen bir kralın, krallığı nasıl yöneteceği dedikodularının Carthya'da kulaktan kulağa yayılmasına engel olmak için bu gerçeği saklıyordu. Jaron, asla Darius'un kendisini sevdiğini düşünmedi. Darius onu korudu böylece kendi yaşayamadığı hayatı o yaşayabilsin istedi.

Aslında, Jaron annesi dışında diğer aile bireylerinin kendisini gerçekten sevdiğinden asla emin olamadı. Ama artık

çok geçti, çünkü hepsi ölmüşlerdi.

On birinci yaş gününe kısa bir süre kala ailesi Jaron'u özel bir konseye çağırmıştı. Gelyn ve Avenia, Carthya sınırlarına dayanmıştı ve ülke savaş tehdidi altındaydı. Vekiller, eğer düşmanları püskürtmezse kral Eckbert'i tahttan indirmekle tehdit ettiler. Jaron ülke için bir eğlence hâline gelmişti ve bir şeyler yapılması gerekiyordu. Eckbert, Bymar'ın kuzeyinde Jaron'u gönderebileceği bir okul bulmuştu. Bu okul ona mükemmel bir eğitim verebilir ve bir prensin öğrenmesi gereken nezaket kurallarını öğretebilirdi.

Jaron buna şiddetle itiraz etti. Eğer onu Bymar'daki okula göndermeye kalkarsa kaçıp kendisini bulamayacakları bir yere gideceğine yemin etti. Eckbert, eğer gitmezse bunun Carthya'nın sonu olacağını söyleyerek karşılık verdi. Hem kendi ülkesine hem de sınırdaki düşmanlarına krallıkta kararları kendisinin verdiğini ispat etmeliydi. Oğlunu uzaklara göndererek bu utanca bir son vermeliydi.

Erin, Eckbert'in bu kararını kabul etmesi için Jaron'a yalvardı. Bunu Carthya için, kendisi için yapmasını istedi.

Jaron "Bunu senin için yapacağım, anne," dedi. "Senin hatırına gideceğim. Ama beni bir daha asla görmeyeceksin."

Bunları söylemek istememişti. Kızgındı ve o kelimeler ağzından istemeden döküldüğü anda kendini çok kötü hissetmişti. Ama tanımlayamadığı bir biçimde incinmişti. Düşmanlar Carthya sınırlarına onun yüzünden dayanmamıştı. Onların bunu yapma nedeni babasının uzun yıllardır diğer tarafa bakmasıydı. Belki prensin son maskaralıklarına gülen Carthyalıları vardı ama kralları onları çağırdığında yanında yer almalıydılar.

Hemen ertesi gün Jaron sessiz sedasız yola çıktı. Veda yemeği yoktu, Isel'deki limana giderken ona eşlik edecek kalabalık bir grup yoktu. Sadece birkaç asker onunla birlikte Avenia'ya gitmek ve oradan da Eranbole Denizi üzerinden

Bymar'ın kapılarına varmak üzere yola koyulmuştu.

Jaron gemiye biner binmez sallantıdan ötürü midesinin bulandığını söyleyerek şikâyet etti. Ama gemi henüz limandan ayrılmamıştı. Ona sakinleştirici bir ilaç vermeyi önerdiler ve dinlenmesi için kamarasına çekilmesini tavsiye ettiler.

Jaron ilacı almadı. Eğer alırsa, kamarasının camından dışarı çıkması kolay olmayacaktı. On yaşındaki bir çocuk için hâlâ sıska bir yapıya sahipti, omuzlarını geçirdikten sonra gerisi kolaydı. Adamlar, Jaron'un gemiyi terk ettiğinden habersiz oldukları için limandan onsuz ayrıldılar. O akşamüstü de gemi korsanlar tarafından saldırıya uğradı.

Korsanların gemiye saldırdığı haberi Carthya'ya ulaşınca hayatta kalanlar için bir arama başlatıldı. Ama kurtulan yoktu. Hepsi ya korsanlarla savaşırken ya da denizde boğularak ölmüştü. Jaron'un cesedi asla bulunamadığı için son bir ümit Avenia ve Carthya'nın her tarafında arama yapıldı. Çok geçmeden, çoğu insan onun da gemideki diğer düzinelerce insanla birlikte boğulduğu kanaatine vardı.

Sağ salim karada olan Jaron, Avenialılarla kaynaşmasına imkân veren yetenekleri olduğunu keşfetti. Avenia aksanı konusunda iyiydi ve onların arasında aynı bir yerli gibi davranabilmesini sağlayan yabancı kültürler konusunda eğitim almıştı. Ya yankesicilik yaptı ya da bulduğu garip işlerde çalıştı. Çoğu zaman aç kalıyordu ve gecelerini kalabalık yerlerde geçiriyordu. Böylece hava karardığında kol gezmeye başlayan eşkıyaların kendisini fark etmesini engelliyordu.

Jaron'u ilk bulan Darius oldu. Jaron bir kilisedeki dilek kabına bir bozukluk attı. Rahip genç prensi tanıdı ve Darius'un yakın şehirlerde kardeşini aradığını bildiği için ona bir haber gönderdi. Zaman kazanmak için Jaron'a fazladan yiyeceği olduğunu ve eğer kilisenin merdivenlerini yıkamayı kabul ederse geceyi orada geçirebileceğini söyledi. Darius sabahın erken saatlerinde tek başına kiliseye vardı. Jaron'la

kahvaltı ettikten sonra ailesinin ne kadar acı çektiğini anlattı. Oğullarını kaybettikleri için kendilerine işkence ediyorlardı.

Jaron gözyaşlarına boğuldu ve eğer anne ve babası izin verirlerse eve dönmekten mutluluk duyacağını söyledi. Darius, ona kilisede kalmasını ve babasına ne yapılabileceğini soracağını söyledi.

Darius, Jaron'u odasında bıraktı ve hizmetlerinden ötürü rahibe teşekkür etti. Ama ne yazık ki bu genç çocuk Carthya'nın kaybolan prensi değildi. Yine de çocuk için ne kadar üzüldüğünü söyleyip bir hafta daha onunla ilgilenmesi için rahibe para ödedi.

Bir hafta sonra Jaron, Carthya'nın geleceğindeki rolünü nihayet anlamaya başlamıştı.

BÖLÜM 43

Hafta sonunda bir adam Jaron'u ziyaret etmek için kiliseye geldi. Eğer biri soracak olursa rahip, adamın kim olduğunu bilmediğini ama çok önemli birine benzediğini söyleyecekti. Ama adamı soran olmadı. Bildikleri kadarıyla kilisede yaşayan çocuk bir yetimdi.

Jaron, tanınmamak için farklı bir kılığa bürünmüş olan babasını hemen tanıdı. Kucaklaşmadılar. Bu babasına göre bir şey değildi. Ama gözlerinde yaş vardı ve Jaron babasını ilk kez bir kral olarak değil, bir insan olarak gördü.

Kilisenin uzun bankının ortasına oturdular ve o gün oraya gelen birkaç kişiden başka kimsenin dikkatini çekmediler. Birbirlerine çok yakın oturmalarına rağmen baba ve oğulun aralarında sanki kilometrelerce mesafe vardı. Bu garip bir durumdur.

Eckbert "Senin yaşındayken, bir müzisyen olmak istiyordum," dedi. Bu, oğluyla iletişim kurmak için başarısız bir girişimdi ama yapabileceği en iyi şey buydu. "Bunu biliyor muydun?"

Jaron kafasını evet anlamında salladı. Annesi bir keresinde bundan bahsetmişti. Çok küçükken etrafta hizmetçilerinin olmadığına emin olduğu zamanlarda babası ona en sevdiği

enstrümanları nasıl çaldığını gösteriyordu. Bunu herkesin yanında yapmıyordu çünkü bunun bir utanç vesilesi olacağını düşünüyordu.

Eckbert'in bu çocukluk hatıraları kendisini gülümsetti. "Flüt çalmaktan keyif duyardım. İyi çalmadığımı itiraf etmeliyim ama bu bana neşe verirdi. Sen çok küçükken sana bir iki şarkı öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Jaron "Bir tanesini hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Annemin en sevdiği şarkıydı."

Eckbert kollarını kavuşturdu ve bankın arkasına yaslandı. "Babam, yani senin büyükbaban flüt çalarken çıkan seslere katlanamıyordu. Bu yüzden benim hevesimi ve cesaretimi kırmıştı. İleride kral olacak biri için müzik eğitiminin gereksiz ve zaman kaybı olduğunu söylemişti. Bunu o zaman anlamamama rağmen haklıydı."

Jaron sessizce babasını dinledi. Babasını küçük bir çocuk olarak hayal etmek zordu. Hatta tahtla ilişkili olmayan bir tutkusu olduğunu düşünmek daha da zordu.

"Sen ve ben, senin zannettiğin kadar birbirimizden farklı değiliz. Çocukluğumun büyük bir kısmını keşke veliaht olmasaydım diyerek geçirdim."

Jaron "Ben veliaht değilim," diye hatırlatma yaptı. "Sadece bir prensim. Tahtın sahibi Darius olacak."

"Olması gerektiği gibi. Ve günün birinde de iyi bir kral olacak. Ama sen ne olacaksın? Hayatını ne olarak geçirmek istiyorsun? Prenslik sana uygun gibi görünmüyor."

Kale duvarlarının dışında olsa bile babası, Jaron'un her şeyi yapabilecek kabiliyete sahip olduğunu söylemeye çalıştı. Jaron, babasının kendisini prensliğe uygun görmediğini söylediğini zannetmişti ve cevap olarak omuz silkmekten başka bir şey yapmadı.

Eckbert "Geçtiğimiz haftalar boyunca halktan biri olarak hayatın nasıl geçti?" diye sordu.

“İdare ettim.”

“Edebileceğini biliyordum. Ve bundan sonra da edeceğine eminim.”

Jaron babasına soran gözlerle baktı. Ne demek istemişti?

Eckbert iç çekti. “Önünde, alman gereken zor dersler var. Eğer Jaron değilsen, insanlar için kimse değilsin demektir. Eğer aç kalırsan, üşürsen, sokaklarda dayak yersen bunu hiç kimse umursamayacaktır. Senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve çok daha iyisini yapamadığımdan, beni affetmen için sana yalvaracağım.”

Jaron yumuşak bir ses tonuyla “Eve dönmek istiyorum,” dedi. İtiraf etmekte zorlansa da, bir prens olmaya layık olsa da olmasa da bir gün daha dayanabilecek gücü kalmamıştı. Annesi onu geri isteyecekti. Muhtemelen Darius da bunu isteyecekti. Ama babasından emin değildi.

Babası ciddi bir ifadeyle “Geri dönemezsin,” diye cevap verdi.

Jaron sinirlerine hâkim olmak için çenesini ileri doğru çıkardı. “Kaçtığım için beni cezalandırma şeklin bu mudur? Beni reddetmek mi?”

“Seni reddetmiyorum ve bu bir cezalandırma değil. Bu, ülkenin senden şu an için talep ettiği bir şey.”

Jaron gözlerini devirdi. Babası ise suçluluk duygusunu kolaylıkla gizleyemedi. “O zaman sıradan biri olacağım, öyle mi? Sana Kral Eckbert mi demeliyim ya da kendi ismimi tamamen unutmamalı mıyım?”

Bu babasını incitmişti. Ama Jaron da incinmişti ve sözlerinde haklı olduğuna inanıyordu.

Eckbert “Sen daima benim oğlum olarak kalacaksın,” diye cevap verdi. “Ama geminin korsanlar tarafından saldırıya uğraması her şeyi değiştirdi. Herkes senin öldüğüne inanıyor ve bu inancın değişmesine izin veremem.”

Uzun saniyeler boyunca sessiz kaldılar. Sonunda Jaron

konuştu. “Eğer eve dönmüş olsaydım, o gemiyi batırdıkları için Avenia’ya savaş açar mıydın?”

Eckbert derince iç çekti. “Açmak zorunda kalırdım, çünkü içinde kraliyet mensubu olan bir geminin Avenia’lı korsanlar tarafından batırıldığını kanıtlayacak bir delilim olurdu. Eğer Avenia ile bir savaş başlatırsam Gelyn de muhakkak onlarla müttefik olur ve etrafımız düşmanlarla çevrilir. Carthya bu savaştan mağlup çıkar.”

“Eğer ben bulunmazsam onlara yine de savaş açmak zorunda kalır mısın?”

“Eğer bulunmazsan insanlarıma, öldüğüne dair bir kanıt bulana kadar savaş ilan etmeyeceğimi söyleyebilirim.”

“O zaman ikimiz de ne olması gerektiğini biliyoruz.” Jaron bunu, gerçeği kabullenmiş gibi söyledi. “Ya Darius ve annem ne diyecek?”

“Darius seni özlüyor. Ama Carthya’nın iyiliği için fedakârlık yapılması gerektiğini biliyor. Annenin bulunduğu haberi yok. Senin eve dönmeni isteyeceği çok açık ama o, benim gibi etrafımızda düşmanlar olduğunu göremiyor.”

“Sınırlarımızda daima düşmanlarımız olmuştur.”

“Ama hepsi aynı anda kapılarımıza dayanmamıştır. Sen kaybolduğundan beri sınırlarımızdan geri çekildiler. Senin yasını tuttuğumuz için nezaket gösteriyorlar. Ama haberler daha kötü. Carthya içinde, kendi kalemde düşmanlarım var. Tahta oturmak için bekleyen açgözlü vekiller var. Eğer intikamını almak için savaş ilan edecek olursam beni desteklemeyebilirler. Ben asıl onlardan korkuyorum.”

“Senin için tehlikeli olduklarını mı düşünüyorsun?”

Eckbert zorla da olsa gülümsedi. “Vekiller her zaman kral için en büyük tehdidi oluşturmuşlardır. Ama Darius var. Eğer bana bir şey olacak olursa tahtı Darius devralmalı, yoksa Carthya’da bir iç savaş başlar ve ülke yok olur. Darius’un görevi bu, Jaron. Sen kendi görevinin ne olduğunu anlıyor musun?”

On yaşındaki bir çocuk için bunu çok iyi anlamıştı. “Benim görevim asla bulunmamak. Geri dönmek.”

“Burada gerçek kimliğini ortaya çıkarmaman gerektiğini de anlıyor musun? Kendinle ilgili değiştirmen gereken ne varsa hepsini yapmalısın. Saçlarının rengini aç ve görünüşünün değişmesi için onları uzat. Bana, Avenia aksanı ile konuştuğun söylendi. Bunu bozma.”

Jaron “Sol elimi kullanabilirim,” diye öneride bulundu. “Bunu her zaman tercih etmişimdir.”

“Kalede öğrendiğin her şeyi de unut. Eğitimini, kültürünü, yeteneklerini, hepsini unut. Carchar’da bir yetimhane var. Buradan çok uzakta değil ama Carthya sınırının gerisinde. Bayan Turbeldy adında bir kadın tarafından işletiliyor. Ona, sana bakması için para ödeyemeyeceğimi anlayan gerekiyor. Diğerlerinden avantajlı konumda olmamalısın. Bu yüzden oraya bir yetim olarak gideceksin. Büyüyüp kendine bakabilecek duruma gelene kadar zor yıllar geçireceksin ama çok uzun sürmeyecek.”

Jaron’un gözleri doldu ama gözyaşlarını tutuyordu. Babasının, onun acı çektiğini görüp memnun olmasını istemi-yordu.

Eğer Eckbert oğlunun kalbinin kırıldığını fark etseydi bile bunu belli etmezdi. Jaron’a bir avuç dolusu gümüş sikke verdi. “Yetimhaneye kabul edilmeni sağlayacak bir hikâye uydur. Bunları çaldığını söyle ya da istediğin herhangi bir başka mazeret bul. Ama kendini kapıdan içeri aldirtmayı başar.”

Jaron “Sikkeler tükenince hastaymışım numarası yaparım,” dedi. “Onun gerçekten hasta olduğuma inanmasını sağlarım.”

Eckbert gülümsedi. “Bu numarayı derslerde de sık sık yapardın. Bunun, şimdi senin hayatta kalmanı sağlayacak olması nasıl bir ikilem. Bayan Turbeldy’nin seni köle olarak

satma ihtimali de var ama herhangi bir alıcı bulacağını sanmıyorum.”

Jaron “Hayır,” diyerek babasını onayladı. “Beni isteyecek kişinin başına bela olurum.”

Babası “Kesinlikle,” dedi. Muhtemelen oğlunun sözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamamıştı ve bu da Jaron’u daha da incitti.

Eckbert belinde asılı duran küçük çantanın ipini çözdü ve onu Jaron’un avcuna bastırdı. “İçinde sana bir hediyem var. Sana verebileceğim en iyi hediye bu. Ayrıca yanında da onu nasıl kullanacağını anlatan bir mektup bulacaksın.”

Jaron çantanın içine göz attı ve sonra kapattı. İçindeki, ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Eckbert kiliseden ayrılmak için ayağa kalktığı anda Jaron babasının kolunu hafifçe tuttu ve “Biraz daha kal,” diye fısıldadı.

Eckbert “Eğer biraz daha kalırsam rahip şüphelenebilir,” dedi.

“O zaman bu gerçek mi?” Jaron’un kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Ama bunun üzüntüden mi yoksa gelecek korkusundan ötürü mü olduğunu bilmiyordu. “Sen gidince ben bir daha asla Prens Jaron olmayacağım. Sıradan biri olacağım. Bir yetim.”

Eckbert yumuşakça “Yüreğinde daima kraliyet ailesinin bir mensubu olacaksın,” dedi. “Zamanı geldiğinde belki ülken için yeniden Prens Jaron olman gerekebilir. Eğer gerekirse bunu o zaman anlayacaksın.”

“Tek başına mıyım?”

Eckbert kafasını hayır anlamında salladı. “Her ayın son günü tebdili kıyafet olarak Bayan Turbeldy’nin yetimhanesinin yakınındaki kiliseye geleceğim. Beni görmek istersen orada olacağım.”

Sonra gitti.

Ve o andan itibaren Avenia'lı Sage oldum. Başarısız bir müzisyen ile meyhanede garsonluk yapan bir kadının yetim oğlu. Carthya kralı ve kraliçesinin oğlu olduğumu kim bilecekti.

Artık tamamen yapayalnızdım.

BÖLÜM 44

At arabası yoldaki bir taşın üzerinden geçince sarsılarak uyandım. Tam karşımda oturan Conner, beni açık bir nefret duygusuyla seyrediyordu. Beni prens olarak seçmiş olmaktan memnun olmadığını biliyordum. Ama sağ tarafımda uyuklayan Tobias tam bir hayal kırıklığıydı ve hemen sol tarafımda oturan Roden de vekilleri ikna edemezdi.

Imogen, Conner'ın sol tarafındaydı. Dosdoğru ileri bakıyordu ama boş baktığı için bir şeyler görmediği çok açıktı. Conner'ın sağ tarafında oturan Mott, ona baktığımda başını hafifçe salladı.

Mott'a daha fazla yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Nehrin kenarındayken bana prens olup olamadığımı sormamıştı. Bunu biliyordu. Ve verdiğim tepkiden ötürü haklı olduğunu da anlamıştı. Şüphesiz kafasında bana sormak istediği yüzlerce soru ve benim de ona anlatmak istediğim birçok şey vardı. Bunu sadece, açık açık biriyle konuşabilmek istediğim için yapmayı düşünmüştüm. Ama Conner yola çıkmak için acele ediyordu ve konuşacak zamanımız yoktu. Mott'tan istediğim tek şey sırrımızı saklamasaydı. Conner'ın dokunaklı ifadesini dikkate alarak bu isteğime riayet etti.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Amacım uyumak değildi, sadece düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum. Dört yıl boyunca başka biri gibi davranmış olduğum ve Sage karakterine büründüğüm için Jaron olarak ikna edici bir şekilde ortaya çıkabilecek miydim?

Conner'in geçen haftaki dersleri bana gerçekten yardımcı olmuştu. Seçici kuruldaki birçok soylunun ismini ve bir prens olarak isimlerini bilmem gereken birkaç aile büyüğünün de adlarını unutmuştum. Çocukken hem ata binme hem de kılıç kullanma konusunda iyi eğitilmiştim. Her ikisi de şimdi benim için nefes almak gibi içgüdüsel. Yetimhanede fırsat ve zaman buldukça idman yapmış olmama rağmen son dört yılda biraz körelmiştim. Bu yüzden bunları yeniden geliştirmem iyi olmuştu.

Uyuyormuş gibi yapmama rağmen, Cregan'ın en vahşi atına binebileceğimi söyleyerek ona meydan okuduğum anda sinirden yüzünün aldığı ifadeyi hatırladığım için kendimi gülmekten alamadım. Ahırdan getirdiği at benim evcilleştirebileceğim bir at değildi. Onu zar zor kontrol edebilmişim ama yine de herkesin dikkatinin dağıldığı bir anda sahte kılıcı almayı başarmıştım.

Diğer yaptıklarım zaman kaybından başka bir şey değildi. Aslında daha iyi okuyabiliyordum ama bunu itiraf etmem şüphe uyandırabilirdi. Bu yalanım için daha sonra Tobias'tan özür dilemek zorunda kalacaktım. Eğer iyi okuma-yazma bildiğimi bilseydi kâğıtlarını daha iyi saklardı ve ben de o uyurken onları okuyamazdım. Elbette sırtımdaki bıçak yarası hâlâ sızlıyordu ve onun yaptığı daha büyük bir suçtu. Eğer beni affederse ben de onu affetmeye karar verdim.

Af dilemem gereken oldukça fazla insan vardı. Ve korkarım ki o kişilerin yarısının bile beni affettiğini duyamayacaktım.

Benimle hayatının en büyük sırrını, yani konuşabildiğini paylaşan Imogen beni affetmeyecekti.

Nişanlandığı ve sevdiği Prens Darius'un hayatta olup olmadığı gerçeğini öğrenmek için kırık kalbiyle yalvaran Amarında beni affetmeyecekti. Eğer Darius gerçekten öldüyse onun yerine evlenmesi gerektiği küçük kardeşinin aslında hâlâ yaşadığını söylemediğim için affetmeyecekti.

Ve Avenialı korsanlar tarafından saldırıya uğradığımız sırada öldüğüme inanan annemden af dileyemeyecektim. Babamdan da.

Son dört yılda onu, beni kaleden uzak tuttuğu için çok ke-reler suçlamıştım. Onun isteğini hiç tartışmadan kabul ettiğim gerçektir ama o yılların Carthya için çok zor olduğunu nasıl bilebilirdim? Beni gelecekte nelerin beklediğini az çok biliyor olmalıydı ama yine de, ülkenin komşularıyla barış içinde olmasını oğlundan önemli görmüştü. Belki de bu yapılması gereken en doğru şeydi. Yine de bundan hâlâ emin değildim. Ama ilk fırsatta beni uzaklara göndermiş olduğu için ondan hep utandım. Hatta ona çok kızgındım çünkü gelip beni kilisede bulmasının tek nedeni beni Carthya'dan uzak durmaya ikna etmekte.

Her ay babamı görmek için yetimhanenin yakınındaki kiliseye gittim. Ama asla orada olduğumu bilmesini istemedim. Bir daha asla konuşmadık.

Babamın ne yapmak istediğini Conner bana annem, babam ve ağabeyimin öldürüldüğünü söylediği zaman anlamaya başladım.

Gerçek düşmanlarının vekiller olduğunu söylemişti. Conner da ailemin üç ferdinin de kurban olduklarını ve bu yüzden vekillerden birinin krallık tacını giymek zorunda olduğunu belirtmişti.

Farthenwood'dayken babamın bir gün öldürüleceklerini önceden tahmin ettiğini yavaşça anlamaya başlamıştım.

Beni uzaklaştırma nedeni ne benden utanç duyması ne de Avenia ile savaşa girmekten kaçınmış olmasıydı. Beni sadece hayatta kalmam için uzaklaştırmıştı. Korsanlar beni öldürmeye çalıştıktan sonra ailesinin geri kalanının hayatının tehlikede olduğundan endişe duyar hâle gelmiş olmalıydı. Bana kilisede, Carthya'yı korumak için kraliyet soyunun devam etmesi gerektiğini söylemişti. Ve eğer en kötüsü olmuş ve gerçekten öldürülmüşlerse, geride tahta sahip çıkacak bir ben kalmış olmalıydım. Eve dönebilmem için böyle bir yol bulmuştu. Buna ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Benim dört yıl boyunca kendisi hakkında en kötüsünü düşünmemi istemişti ve ben de öyle yaptım. Bu yüzden asla beni affetmeyecekti.

Conner beni Farthenwood'a getirdiği zaman Jaron'un hayatta olduğunu bildiğini sanmıştım. Onu bulup fidye isteyeceğini düşünmüştüm. O yüzden benim gerçek kimliğimden asla şüphelenmemesi gerektiğine karar vermiştim. Bu kötü bir plan gibi gözükse de onun gerçek planı çok daha kötüydü.

Tüm krallığı sahte bir prens ile kandırmayı umuyordu. Onun bu planına karşı yapılacak en iyi şeyin oyunu kuralına göre oynamak olduğuna karar verdim. Kendi şartlarımı ona kabul ettirip prens olarak beni seçmesini sağlayacaktım ve kimliğimi kanıtlamak için Drylliad'a dönecektim.

Conner dikkatimi çekmek için ayağıma tekme attı. "Neredeyse geldik," dedi. "Doğrul ve en azından bir prens gibi görünmeye çalış."

Pencereden dışarı, karanlığa doğru bakarken "Gecenin bu saatinde kaleye mi gideceğiz?" diye homurdandım.

"Elbette hayır. Bir handa geceleyeceğiz. Seçim merasimi yarın akşam olacak."

"Eğer bir hana gidiyorsak olduğum gibi gidebilirim." Ya-

vaşça arkaya kaykıldım. Artık Sage rolü yapma saçmalığı sona ermek üzereydi. Yapabildiğim kadar bunun keyfini çıkarmaya çalıştım.

BÖLÜM 45

Yolcu Hanı adlı bir yerin önünde durduk. Kaleden uzak değildi. Kalede kalmaları için davet edilmeyen asiller sıklıkla burada konaklardı. Conner'a buranın çok şatafatlı olduğunu söyledim. Daha ziyade varlıklı ve nüfuzlu kişilerin burada kalmasına alışıklardı. Onunla alay etmek beni eğlendirmişti.

Conner asabi bir şekilde "Ben varlıklı ve nüfuzlu biriyim," dedi. "Tanımıyorum, bu yüzden bir burjuva hanında kalmam kimsenin dikkatini çekmez. Ve eğer başını eğerek yürürsen kimse sana bakmaz."

Conner içeri girip bizim için üç oda ayırtırken Mott, Roden, Tobias, Imogen ve benim yanımda kaldı. Imogen'e bakarken eğer ayrı bir odası olsaydı kaçmayı dener miydi diye merak etmekten kendimi alamadım ama anında bu düşüncüyü kafamdan attım. Bilmediği bir şehirde parasız idare edebilmesi mümkün değildi ve dahası, kaçmanın onursuzca bir davranış olacağını düşünürdü.

Conner gittikten sonra Roden "Neden bizi de yanında getirdin?" diye sordu. "Prens ilan edilirken bizi aşağılayıcı biçimde izleyip eğlenecek misin?"

Tobias “Hayatımızı kurtardı,” dedi. “Conner’ın bizi Fart-henwood’da öldürtmediğinden emin olmak için yanında getirdi.”

Mott “Tobias haklı,” dedi. “Cregan geride kalan iki çocu-ğu öldürme emri vermişti.”

Roden kollarını birleştirdi ve boynunu büktü. “Cregan beni öldürtmezdi. Benim prens olmamı istiyordu.”

Tobias “Cregan seni prens yapmaya karar vermedi,” dedi.

Mott “Dahası Conner’ın kararının doğruluğunu zaman içerisinde anlayacaksınız,” diye ekledi.

Mott’a ateşler saçarak baktım. İleri gidiyordu. Gözlerini kısıtı ve daha fazla şey söylemedi.

Başıyla Imogen’i işaret eden Tobias “O niçin burada?” diye sordu. Sonra gülümsedi. “Ah anladım. Onu prensesi ikna etmek için kullanacaksın. Amarında onun yalan söyle-diğinden asla şüphelenmez.”

Imogen’in gözleri parladı ve bana nefretle baktı. O da beni neredeyse aynı şekilde suçlamıştı.

“Ben prens ilan edildikten sonra hepiniz gitmekte serbest-siniz,” dedim. “Tek istediğim, eğer aramızda bir sır varsa onu kendinize saklamanız.”

Roden acı acı “Sana inanmıyorum,” dedi. “Bildiğimiz şeylerden ötürü senin için tehlikeliyiz. Özgürce çekip gidene kadar senin bu soylu davranışın için sana teşekkür etmeyece-ğim. Umarım beni mazur görürsün.”

“Seni mazur görüyorum,” dedim, yeniden kaykıldım ve gözlerimi kapadım.

Uzun sürmedi. Conner sadece saniyeler sonra geri dön-dü. “Drylliad’daki hanların hiçbirinde yer yok,” dedi. “Şimdiye kadar çoktan gelmiş olması gereken bir adamın odasını ayırtabilmek için üç odaya ödemem gerekenden daha fazla ücret ödemek zorunda kaldım. Hanın görevli-sine, kalacak adamın ulağının odayı ayırtmak için hiç gel-

mediğini iddia etmesi için rüşvet verdim. Ama bu bana çok pahalıya patladı.”

“Sadece bir oda mı?” diye sordum. “Ya Imogen ne olacak?”

Conner “Burada, at arabasında uyuyacak,” dedi.

Buna karşı çıkarak “Hayır, ikimiz burada uyuyacağız,” dedim. “Bir hanımefendiye böyle davranılmaz.”

Conner “O bir hanımefendi değil,” dedi. “Benim mutfaktaki yardımcılarımdan biri. Sen de onu benden çalmak üzeresin.”

“O, şimdi sana ait olmadığı gibi sonra da bana ait olmayacak! Odayı o alıyor.”

Conner’ın gözlerinde muzırca bir kıvılcım parladı. Gü-lümsedi ve Imogen’e elini uzattı. “İyi o zaman canım. Benimle gel.”

Eline vurarak uzaklaştırdım ve Mott ileri uzanarak “Arabada ben, Roden ve Tobias ile birlikte kalırım. Böylece odada yeterince yer olur. İkinci yatağı Imogen’e verebilirsiniz ve odayı da çarşaf ile ikiye bölersiniz. Conner ve Sage, siz de odanın geri kalan kısmını paylaşırsınız.”

Bu kabul edilebilir bir uzlaşmaydı. Imogen bundan memnun görünmedi ama en iyi seçeneği buydu. Arabadan inmek için ne benim yardımımı ne de Conner’ın yardımını kabul etti ve bizi takip ederek hana girdi.

İçeri girince Conner’a, hanın neden bu kadar dolu olduğunu sordum.

“Başını aşağıda tut,” diye tısladı. “Kraliyet ailesinin öldüğü dedikodusu tüm Carthya’ya yayıldı. Yarın gece kimin kral olacağını görmek için herkes buraya geldi.”

“Hâlâ planına güveniyor musun?”

Conner “Eskisinden daha az güveniyorum,” diye fısıldadı. “Bu kadar rekabet olacağını düşünmemiştim. Kaledekileri ikna etmek için çok iyi bir iş çıkarmak zorundasın.”

Sırttım. “Merak etme. Çıkaracağım.”

BÖLÜM 46

Büyük bir oda değildi ama temiz ve hoştu ve bir gece için üçümüze yeterdi. Tek duvara dayanmış iki küçük yatak vardı. Imogen'in yatağını karşı duvara doğru çekmesi için Conner'a yardım ettim, sonra da ona yerde uyumayı önerdim.

Conner'a "Ben hâlâ bir yetimim ve sen de asilzadesin," dedim. "Diğer yatağı sen almalısın."

"Elbette ben almalıyım. Ve bana asilzadesin derken sesinin alaycı tonuna dikkat et. Eğer bir prens olarak kalmak istiyorsan benim daima asilzade olacağımı unutma."

Onun görmek istediği aşağılanmış ifadeyi takınarak "Benim hatam," dedim.

Imogen'le ben, Imogen'in yatağından bir çarşaf aldık ve tavandan astık. Onun mahremiyetini korumak için mükemmel bir yol değildi ama yapabileceğimiz en iyi şey buydu. Yatağındaki battaniyelerden birini yere serip üzerinde uyuyabilmem için bana verdi. Battaniyeyi onun ve Conner'ın yatağının arasına serdim ve uzandım.

Conner bunu fark etti. "Bu iğrenç kız ile yaramazlık yapmaya çalışacağımı mı düşünüyorsun? Onun değersiz annesini de tanıyordum. Imogen benim yanımda güvende, çocuk. Onun hakkında endişelenmesi gereken kişi sensin."

Bu yorumunu umursamadım. Benim hakkımda endişelendiğine şüphe yoktu ama bunun için başka nedenleri vardı.

Imogen'in yataktan kalktığını duyduğumda gecenin bir yarısı olmuştu. Conner'in horultusu o kadar gürültülüydü ki onun kalktığını duyup uyanmaması sürpriz olmadı. Asılı çarşafın arkasından elini uzattı ve omzuma dokundu. Doğruludum. İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve onu takip etmemi işaret etti.

Conner'm uyanma riskine karşı battaniyemi kabarttım ve sanki altında uyuyan biri varmış görüntüsü oluşturmaya çalıştım. Ama daha önceki tecrübelerimden onun gece boyunca uyanmadan horul horul uyuduğunu biliyordum.

Imogen pencereyi işaret etti.

"Çok mu sıcakladın?" diye sordum.

"Beni oradan çıkarabilir misin?" diye fısıldadı. "Güvenli mi?"

Pencereyi biraz araladım, dış duvarı ay ışığında kontrol ettim ve başımı evet anlamında salladım. Tipik Carthya stiline uygun olarak hemen pencerenin altına bir çıkıntı yapılmıştı. Emekleyerek pencereden dışarı ilk ben çıktım ve sonra onun çıkmasına yardım ettim.

Hava soğuk ve ürperticiydi. Imogen şu anda benden nefret eder görünmüyordu, o yüzden bu, muhtemelen özel olarak konuşabilmemiz için son şanstı. Çıkıntıya oturduk ve hanın dış duvarına yaslanıp ayaklarımızı aşağı sallandırdık.

"Geceleri sıklıkla dışarı çıkıp çıkıntıların üzerinde yürür müsün?" diye sordum.

"Sen yapıyorsun. Seni bir keresinde Farthenwood'un duvarları arasında emeklerken görmüştüm." Omuz silkti ve "Ama benim seni izlediğimi fark ettiğini sanmıyorum," dedi.

Onu görmemiştim. Bu çok şaşırtıcıydı çünkü beni gören kimse var mı diye dikkatlice etrafı kolaçan ediyordum.

“Uyuyamadım,” diye ekledi. “Tek düşünebildiğim yaptığımız yolculuktu. Roden sana çok kızgın.”

“Öyle mi? Yolculuk çok neşeli geçtiği için bunu fark etmem zor oldu.”

Bunu duymazdan geldi. “Onu neden getirdiğini anlamıyor mu? Onu orada bıraksaydın ne olacağını bilmiyor mu?”

Sessiz kaldım. Birilerinin bana sinirlenmesi benim için yeni bir şey değildi. Ama Roden’in kızgınlığı beni rahatsız ediyordu ve bunun nedenini anlayamıyordum.

Imogen “Farthenwood”dayken sana çok korkunç şeyler söyledim,” diye devam etti. “Onları neden söylediğimi bilmiyorum.”

“Belki de bir kısmını hak ettim.”

“Hayır, etmedin. Seni Drylliad’a gelmemle ilgili endişelerim konusunda suçladım. Farthenwood’da kendimi güvende hissediyordum ve bunu kaybetmek istemiyordum. Ama şimdi neredeyse kaleye varmış olduğumuz için Fartehnwood’a geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Burası muhakkak oradan daha iyidir.” Gözlerini kıstı. “Özür dilerim. Sana güven duymalıyım.”

Güvenilmeyi hak etmiyordum. Acaba benden af mı diliyordu? Karanlıkta beni görebiliyor muydu ve sözlerinin kalbimi nasıl acıttığını biliyor muydu? Ya da kalbim, ruhum yok muydu? Conner, Prens Jaron’u tahta geçirmek için fedakârlık yapmaya hazır olmamız gerektiğini söylemişti. Bunu zaten yapmıştım ama Conner’in düşündüğü şekilde değil.

“Yarınki seçim konusunda gergin misin, Sage?”

“Evet.” Gerçek prens olmama rağmen yanlış gitmesi olası bir sürü şey vardı.

“Olma. O resimdeki prense çok benziyorsun ve seni seçecekleri kesin. Yolculuk sırasında seni inceledim, izledim. Çok dikkatli olmasam ben bile sana Jaron diye seslenebilirdim.”

“Seslenir misin?” Kendime bile açıklayamadığım nedenlerden ötürü birinin bana gerçek adımla seslenmesine hasret kalmıştım. Sage’den sıkılmıştım. Son zamanlarda onunla ilgili hoşlanmadığım çok şey olmaya başlamıştı.

Gülümsemeden önce bir an durakladı. “Şimdi mi? Sana nasıl hitap etmeliyim? Jaron mu, prens mi, majesteleri mi ya da nedir?”

Kafamı salladım. “Hepsi kulağıma yanlış geliyor. Ama yarından sonra Sage diye biri olmayacak. Sadece Jaron olacak.”

Yüzü asıldı. Geceyi aydınlatan yıldızlar sayesinde dudaklarını sarkıttığını görebiliyordum. “Jaron’u tanımayacağım. Henüz Sage’den vazgeçmeme izin verme.”

Söyleyebileceğim bir şey yoktu. Saçının bir tutamı rüzgârda savruldu. Saçını elimle tuttum ve kulağının arkasına koydum. Gülümsedi, bir toka alıp onu sabitledi. Her zaman ki gibi bir hizmetçinin olması gerektiği gibi davranıyordu. Onun, kendisini hizmetçiden daha değerli biri olarak görmeyi başarıp başaramayacağını merak ettim.

“Sanırım artık içeri girmeliyiz.” Imogen doğruldu. “Conner bizi burada bulacak olursa ne olacağını hayal bile edemiyorum.”

“Yanlış bir şey yapmıyoruz,” dedim. “Ve ondan korkmuyorum.”

“Ama ben korkuyorum. İçeri girmeme yardım edecek misin?”

Ayağa kalktım ve sağlam bastığıma inandığım anda onun da kalkmasına yardım ettim. Dönüp pencereden girebilecek pozisyon almak yerine yüzünü bana döndü. “Farthenwood’dayken benim anladığımdan daha farklı şeyler olduğunu söylemiştin. Ne demek istemiştin?”

Dudaklarımı sıktım ve sonra “Bir prens gibi davranmakla bir prens olmak arasında büyük fark var demek istemiştin.

Tacı giydikten sonra beni gördüğünde benimle Jaron olarak konuşabilecek misin? Bunu yapabilir misin?"

Cevap vermeden eğildi ve pencereden içeri girdi. Odaya dönmeden önce durdu ve "Yarın kral ilan edileceksin," dedi. "Ülkenin en güçlü insanı olacaksın. Ama ben hâlâ Imogen olarak kalacağım. Bir hizmetçi olmaya devam edeceğim. Yarından sonra, seninle konuşmam uygun olmayacak."

Ben cevap veremeden pencereden girip gözden kayboldu. O sırada ben de tırmanıp içeri girdim ve pencereyi usulca kapadım. Çoktan yatağına yatmıştı. Mesajı çok açıktı. Şimdi prens olmuşum ve o da eskisi gibi sessiz Imogen olacaktı.

BÖLÜM 47

Çok çabuk sabah oldu. Zor uyuyabilmişim. Aklımdan bin bir çeşit düşünce geçti. Geçtiğimiz dört yıl boyunca hayatımın geri kalanını Sage olarak geçirebileceğim düşüncesini kabul etmişim. Bundan vazgeçmek ve yeniden Jaron olmaya çalışmak zannettiğimden daha zordu.

Conner beni uyandırmak için tekmelediğinde zaten çoktan uyanmışım. Ayağıyla elime vurdu. Sonra uyanması için Imogen'e seslendi ve bizim için kahvaltı hazırlamalarını söylemesi için aşağı inmesini buyurdu. Bizim kahvaltımız odaya getirilecekti ve sonra da Imogen arabadakilerin kahvaltısını götürecekti. Ona ne zaman kahvaltı edebileceğini söylemedi.

Conner "Handan ayrılma vaktimiz gelene kadar odada kalacağız," dedi. "Seni sunuma hazırlamam için saatler kaldı."

"Ben hazırım," diye homurdandım.

Conner zorla gülümsedi. "Bugün daha alçakgönüllü olmanı beklerdim. Bu gece oynamak zorunda olduğun rolü prova etmen ilk önceliğimiz. Ve bana bu rolü yapmayı bildiğini söylemeye yeltenme."

Yeltenmedim. "O zaman ne yapacağımı anlat."

"Giyin ve odayı eski hâline getir yoksa odayı düzeltmeye gelenler odanın ortasına neden çarşaf gerdiğimizizi merak

ederler. Mott'un yapması gereken görevler var ve bunları onunla konuşmam gerekiyor."

Giyindikten sonra çarşafı ve battaniyeyi katlayıp Imogen'in yatağının üzerine tam koymuştum ki Conner arkasında Imogen ile geri döndü. Imogen elindeki tepsiyi odadaki masanın üzerine koydu. Han hizmetlilerine kahvaltıyı hazırlamalarını nasıl söylediğini merak ettim. Onlarla konuşup bunun öğrenilme riskini göze mi almıştı yoksa bunu başka türlü mü anlatmıştı?

Conner "Belki Imogen'in bizimle birlikte gelmesini istemen iyi oldu," dedi. "Seyahat sırasında yanımızda bir hizmetçi olması işimize yarıyor."

"Mott'un o işe yaradığını sanıyordum," dedim.

"O sıradan bir hizmetçiden fazlasıdır. Bunu şimdiye kadar fark etmiş olmalısın."

Imogen mümkün olduğunca çabuk odayı terk etti. Conner bana içi sıcak çörek, yumurta ve kalın dilimlenmiş pastırma dolu bir tabak uzattı.

Çok acıkmıştım. "Bu oldukça fazla," dedim.

Conner "Bundan sonra çok daha fazlasını yeme şansın olacak ve bununla kıyaslanmasına imkân yok," dedi. "Prens olduğun zaman hizmetçilerine yemek istediğin herhangi bir şeyi getirmelerini söyleyebilirsin ve isteğini hemen yerine getirirler. Eğer arzu edersen seni yedirebilirler bile."

"İstemem. Beni prens olmam için ayartmana gerek yok, Conner. Bunu zaten kabul ettim. Şimdi bana bu akşamki konseyden bahset."

"Vekillerin yirmisi de saat beşte taht odasında bir araya gelecek. Ayrıca kralın en yakın danışmanı, yüksek saray nazırı Lord Kerwyn de orada olacak. Hepsinin ismini bilmene gerek yok. Jaron onları tanımazdı o yüzden kimse senin tanıman da beklemez."

Hepsini tanıımıyordum. Ama bazılarını tanımayı umuyor-

dum. Beni en iyi bilen Kerwyn olmalıydı. Hep ailemin yanında olduğu için çocukluğumda benden çok çekmişti. Ama bunca zaman sonra beni tanır mıydı acaba? Şüpheliydi. Dört sene içinde çok değişmiş olmalıyım.

Conner devam etti. "Toplantıda ilk olarak yapılacak şey kral, kraliçe ve Prens Darius'un ölümlerinin resmi olarak ilan edilmesi."

Bu beni irkiltti. Conner ise bunu fark etmedi. Daha önce de hiç fark etmemişti.

"Duyuru sadece bir formalite. Vekillerin çoğu bunu başından beri biliyordu. Ve diğerleri de bu konuda yeterince dedikodu duyduğu için, akıllarının bir köşesine bunun olmuş olma ihtimali yerleşmiş olsa gerek. Daha sonra Avenia'ya gidip Prens Jaron'un ölüp ölmediğine dair araştırma yapan üç vekil rapor sunacak. Onun öldüğünü teyit eden bir rapor sunacaklar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Conner pat diye "Çünkü öldü," dedi. "Yıllar önce o korsanları tutan kimdi sanıyorsun?"

Aldığım bu haberle sanki karnıma yumruk yemişim gibi hissettim. Bunca zaman Sage rolü yapıp onun planına sadık-mışım gibi yapmaya çalışmışım ama bu haber tüm bu isteğimi yerle bir etti. Ona saldırmamak için kendimi tutmam gerektiğini biliyordum çünkü bu gece kaledeki konseyde bana lazım olacaktı.

"Neden?" Boğuk bir ses çıkardım. Kendime daha fazla bir şey söyleyebilecek kadar güvenmedim.

"Bunun bizi Avenia ile savaşa sürükleyeceğini sandım. Eckbert öylece bekledi ve Avenia yıllar boyunca Carthya sınırlarının içine girene kadar hiçbir şey yapmadı. Ama Avenialı korsanlar oğlunu öldürürse kendini Avenia ile savaşa girmeye mecbur hissedecekti. Korsanlar gemideki herkesin öldüğünü garanti etmesine rağmen ne yazık ki Jaron'un ce-

sedi asla bulunamadı. Eckbert kendine karşı yapılan eleştirilere Jaron'un cesedi bulunana kadar savaşa girmeyeceğini söyleyerek göğüs gerdi. Yine de Eckbert, Avenia'nın Jaron'u öldürttüğünden şüphelendiği için onlar da sınırlarımızdan çekildi ve bir şekilde planım umduğumdan daha iyi işlemiş oldu. Şimdi sınırlarımız daha güvende ve savaşmaya gerek kalmadı."

Conner sanki bir şey söylememi beklermiş gibi sustu. Ne bekliyordu? Onu tebrik etmemi mi? Benim rahatsız olduğumu hissetti ve sonra "Bu sırrın sende güvende olacağını biliyorum çünkü bunu, gerçek kimliğine ihanet etmeden açığa çıkaramazsın," diye ekledi.

"Hayır," diye homurdandım. "Kimliğime ihanet etmem." Henüz yapamam.

Conner her şey yolundaymış gibi ellerini ovuşturdu. "Öyleyse devam edelim. Üç vekil Jaron'un öldüğünü duyurduğu anda yüksek saray nazırı Lord Kerwyn ayağa kalkarak yeni bir kral seçilmesi gerektiğini ilan edecek. Ancak o ayağa kalkmadan önce ben geleceğim ve vekillerin yanıldığını ve Jaron'un ölmediğini söyleyeceğim. İşte o zaman seni konseye tanıtacağım. Başta biraz kargaşa olacak ama Kerwyn seni ona getirmemi söyleyecek. Sana bir sürü soru sorulacak ve seni dikkatlice inceleyecekler. Bu biraz zaman alacak ama endişelenme. Ne söylerlerse söylesinler sakince ve kendine güvenerek karşılık vermelisin. Ama dilini tutmayı bil ve kendini beğenmiş cevaplar verme. Tek bir hata bile yapmamalıydın. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

Bu Conner'ı memnun etti. "Güzel. Bugün ağırlıklı olarak vereceğin cevaplar üzerinde çalışacağız. Söyleyeceğin her şeyi bildiğinden emin olacağız. Ve eğer sorun yaşarsan sana yardım etmek için elbette yanında olacağım."

Tabağımı ileri ittim. Daha fazla şey yiyecek hâlde değil-

dim. Conner onu bana geri itti. “Bugün enerjik olmak için yemen gerekiyor.”

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. “Onlara sunabileceğim bir kanıtın olduğunu söylemiştin. Nedir o?”

Conner “Sonra,” dedi. “Eğer bu gece seçileceğinden emin olursam onu almayacağım. Öğrenmen gereken her şeyi öğrenmek için birkaç saatin var. Eğer kahvaltın bittiyse başlamaya hazır mısın?”

Gözlerimi kapadım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bugün beni bekleyen konseyden ötürü kalbim deli gibi çarpıyordu. Conner’ın bana ne söylediği ya da ne öğretmeye çalıştığının bir önemi yoktu. Kesin olan bir şey vardı ki o da hazır olmadığım ve hazır olmayacağımdı. Ama duymak istediği şey bu değildi. O yüzden ona baktım ve “Tamam, başlayalım,” dedim.

BÖLÜM 48

Conner dört saat boyunca durmaksızın bilmem gerekenleri anlattı. Kapıyı çalanları “Buradan gidin,” diyerek uzaklaştırdı ve benim ara verme ve biraz zihnimi dinlendirme isteklerimi duymazdan geldi. Bana söylediklerinin çoğuna dikkat etmedim ama ona tekrar etmek için bunları şimdilik kelimesi kelimesine hatırlamak zorundaydım.

Akşamüzerine doğru nihayet Conner konseye çıkmadan önce hazır olduğumu bildirdi. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey öğrenmemi sağladığı için kendini mükemmel bir öğretmen olarak ilan etmişti. Öğrencisinin bunları zaten bildiğini az da olsa tahmin edemedi. Yine de bilmediğim birkaç ufak şey vardı. Bunlar çok küçükken orayı terk ettiğimde bir çocuk olarak anlayamayacağım şeylerdi. Conner, Jaron’un çocukluk dönemlerine ait tüm mahrem sırlarını en detaylı haliyle anlatmıştı. Bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sordum.

“Kraliçenin günlüğünü okudum,” dedi. “Jaron hakkında çok şey yazardı.”

“Yazar mıydı?” Annemin benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü merak etmemem imkânsızdı. Bu merak gönlümü yakıp kavurdu. Beni sevdiğini biliyordum çünkü tüm

diğer anneler çocuklarını severler. Ama beni uzaklara yolladıklarında babamın yanında yer almıştı ve ben asla bunun üstesinden gelememiştim.

“Jaron’un başa çıkılması zor bir çocuk olduğunu duymuştum,” dedim. “Annesi bunun için onu affetti mi?”

Conner gülümsedi. “Annesinin, Jaron’un af dilemesi gereken şeyler yaptığını düşündüğünü varsayman ilginç, Sage. Onun aynı kendisi gibi olduğuna inanırdı. Zor bir çocuk olabilirdi ama onu her şeyiyle severdi.”

Çok fazla benim etrafımda dönmeye başlayan konuyu bir an önce değiştirmemiz gerekiyordu.

Conner, korsanlardan nasıl kaçtığımı anlatmam için uygun bir hikâye uydurmuştu. Ona göre, korsanların gemisinin yaklaştığını görmüş ve başka bir gemiye bağlı bir filikaya atlayarak kaçmıştı. Bunca zaman korku içinde Avenia’daki yetimhanelerden birinde saklanmış, Eckbert ve Erin’in öldüğü dedikodusunu duyunca da ortaya çıkmıştı.

Hikâyeyi biraz değiştirmek için onu zorladım. “Bayan Turbeldy’nin yetimhanesinde saklandığımı söyleyelim. Böylece eğer içlerinden biri beni tanıdığını iddia edecek olursa onun ben olduğumu kabul eder ama sürekli tebdili kıyafet gezdiğimi söylerim.”

Conner’ın yüzü aydınlandı. “İşte bu nedenle bu gece onları ikna edeceksin! Gerektiğinde çok hızlı düşünebilme yeteneğine sahipsin.”

Conner nihayet hazır olduğumu söylediğinde bundan sonra ne olacağı konusunda emin değildim. Mott’u odaya çağırdı. Mott’un bir elinde ip diğer elinde de bir parça kumaş vardı. Yüzü solgundu ve odaya girdiğinde bana zorla bakabilmişti.

Conner ona “Hasta mısın?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Ben sadece...bunu ona yapamayız.” Sonra Conner’a yaşlı gözlerle baktı ve ben ne yapmak is-

tediğini anladım. Mott kafasını salladı. “Bu çocuğun kim olduğunu...”

Mott’a dönerek “Yap şunu,” dedim. Neyin geldiğini bildiğim için kelimeleri ağzımdan çıkarmakta çok zorlandım. “Sen Conner’ın sefil köpeğisin, değil mi?”

Aniden, Conner kolunu boynuma doladı ve Mott ellerimi bağlarken hareket etmemem için tuttu. İpi gevşek bıraktığını fark ettim ama bu bir şeyi değiştirmemişti. İçimdeki garip duyguya rağmen Conner’ın yapacağı şeye izin vermek zorundaydım. Sonrasında Conner beni serbest bıraktı ve Mott ağzıma bir tıkaç soktu. Hâlâ bana bakmamaya çalışıyordu ama yüzündeki derin kırışıklıkları gördüm. Bana olacak şeyden ötürü benden daha mutlu değildi.

Conner “Unutma Mott, yara izi olmayacak,” dedi.

Mott tek elini omzuma koydu ve ilk kez gözlerimin içine baktı. Özür dilemeye çalışırcasına omzumu nazıkçe sıkı ve karnıma yumruğunu indirdi.

Geriye doğru sendeleyip yere düştüm. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Özellikle dişlerimin arasındaki tıkaç ile bunu yapmak çok zordu. Mott aniden ayağımı tutup çekmeden önce biraz da olsa kendime geldim. Gömleğimin üst üç düğmesini çözdü ve sonra arkama geçti. Dirseklerimden yakalayıp kollarımı geriye doğru sertçe çekti. Omuzlarımdaki ve sırtımın alt kısmındaki acıdan ötürü sızlandım ama bana hareket edebilme şansı tanımadı.

Conner bıçağını kınından çıkardı ve bana yaklaştı. Sivri ucunu göğsüme dayadı ve onu orada öylece tuttu. “Seni daha önce öldürmeye çalışanın Tobias olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama bunu yapamadı çünkü zayıf. Bir lider güçlü olmalı, Sage. Buna inanıyor musun?”

Hareket etmedim. Tek odaklanabildiğim yer bıçağın ucuydu.

“Elbette inanıyorsun. Veldergrath’ın Imogen’e saldırmaya

alışan adamını ldrdn. O yüzden güçlü olabilirsiniz ve ben bunu takdir ediyorum. Ama ne zaman güçlü olman gerektiğini, ne zaman kontrolü elinden bırakman gerektiğini bilmelisin. Çok kısa bir zaman içinde Carthya'nın lideri olacaksın. Bu olmadan önce, seninle benim aramda nasıl bir anlaşma olacağını açıkça belli etmem gerekiyor."

Mott "Yara izi yok, Efendi Conner," dedi.

Conner, Mott'a bir bakış fırlattı. Bu uyarıdan ötürü rahat-sız olduğu çok açıktı. Ama bıçağı biraz geri çekti ve bana "Bir kral olarak iştediğin kararları alabileceksin. Ancak zaman zaman, sana bir takım tavsiyelerim olacak. Bunlara soru sormaksızın ve tereddüt etmeden uyacaksın. Eğer uymazsan, senin bir hain olduğunu ilan ederim. Ve bunu söylediğimde benim için bir tehlike olmayacağını garanti ederim. Eğer emrim itaat etmezsen halkın önünde işkence edilecek ve vatana ihanetten şehir meydanında asılacaksın. Eğer o zamana kadar Prens Amarında karın olmuşsa, o da Carthya'dan sürülecek ve sonsuza dek aşağılanarak yaşayacaktır. Ve eğer çocukların varsa, onlar da açlıktan ve utançtan ölecekler. Bunu yapabileceğime inanıyor musun?"

Hâlâ hareketsizce duruyordum. Conner fkeden deliye döndü. Boştaki eliyle karnıma sıkı bir yumruk geçirdi. Mott beni hâlâ arkadan sıkıca tutuyordu o yüzden ağzımdaki tıkacı ısırmaktan ve acıdan sessizce homurdanmaktan başka bir şey yapamadım. Bana, biri omzuma biri göğsüme olmak üzere iki kere daha vurdu. Beni Mott'un elinden çekip aldı ve yere fırlattı. Hemen yanıma diz çöktü ve kulağıma fısıldadı. "Sen hiçbir şey değilsin. Seni kral yapan benim. Diğer soylulara gözdağı verdim. Bana ihanet etmeye kalkarsan onlarla aynı kaderi paylaşsın. Anlıyor musun?"

Kafamı evet anlamında salladım. Beni kaldırıp oturma pozisyonuna getirdi. "Kral olduğun zaman yapacağın ilk şey Veldergrath'ın vekillik görevine son vermek olacak," dedi.

“Konseye, ailenin ölümünde Veldergrath’ın parmağının olduğundan şüphelendiğini ve onun artık vekillik koltuğunda oturmasını istemediğini söyle. Kral olarak yapacağın ikinci şey de beni başvekilin yapman olacak. Veldergrath’ın yerine kimi vekil yapacağın beni ilgilendirmiyor ama istersen başvekilin olarak sana birkaç isim önermekten mutluluk duyayım. Bunu kabul ediyor musun?”

Bir kez daha başımı evet anlamında salladım. Conner, bıçağıyla bileklerimi sıkı sıkı bağladığı ipi kesti ve ağız tıkaçımı çıkardı. Bunu yapar yapmaz, ona tükürdüm. Yüzünü sildi ve suratıma sert bir tokat attı.

“Benim, ikimiz için de en iyi olanı yaptığımı kabul etmiş olsaydın her şey daha kolay olurdu,” dedi. “Hayatın berbatken ve sen yerlerde sürünüyorken seni aldım ve çok yakında bir kral yapacağım. Benimle kavga etmeyi bırak Sage ve arkadaş olalım.” Ona cevap vermediğim için hayal kırıklığına uğramış göründü. Sonra ayağa kalktı ve Mott’a “Onu temizleyin ve giydirin,” dedi. “Birazdan Imogen’le yemek yollayacağım. Ben dönene kadar onu yalnız bırakma.” Ellerini sildi, ceketini düzeltti ve odayı terk etti.

BÖLÜM 49

Conner gider gitmez Mott yanıma geldi ve yerden kalkmama yardım ederek beni yatağa yatırdı. Dönüp sırtüstü yattım ve yan tarafımı tutarak inledim.

“Sanırım kaburgalarımın biri çatladı,” dedim. “Senden daha sert yumruk atıyor.”

Mott “Dürüst olmak gerekirse ekselansları, bilerek daha yumuşak vurdum,” dedi.

Gülmek istedim ama son iki haftada bunun ne kadar acı verdiğini öğrenmiştim. Bu yüzden Mott düğmelerimi çözüp daha başka incinmiş yerim veya yaram var mı diye kontrol ederken gözlerimi kapadım.

Mott “Neden ona doğruyu söylememe izin vermedin?” diye sordu. “Kim olduğunu yakında öğrenecek zaten. Bu kadar acı çekmemiş olurdun.”

“Buna asla inanmazdı,” dedim. “Benim kim olduğumu herkesten daha iyi bilmeli ama tek gördüğü yetimhaneden gelen çocuk. Sonsuza kadar beni o olarak görecektir.”

Mott “Belki öyle,” dedi. “Göğsündeki küçük kesikten başka hasar göremiyorum.”

“İnan bana, hasar var. Onu durduramaz mıydın?”

“Bunu ancak sen yapabilirdin.” Gömleğimi kollarımdan

aşağı sıyırmaya başladı. Bütün işi onun yapmasına izin verdim. “Sonunda ona tükürürken ne düşünüyordun? Fazlası için yalvarmayı mı?”

Mott benim sol kolumu arkaya fazlaca itince cevap olarak “Ah!” dedim. Özür diledi ve daha dikkatli hareket etti.

Mott “Siz, hayatımda tanıdığım en ahmak çocuksunuz,” dedi. Sonra sesinin tonunu yumuşattı. “Ama Carthya’ya iyi hizmet edeceksiniz.”

“Keşke kendimi buna hazır hissetseydim,” dedim. “O ana iyice yaklaştıkça ailemin beni uzaklara göndermesine neden olan kusurlu karakterimi daha iyi görüyorum.”

“Bana tüm söylenen, uzağa yolladıkları prensin bencil, haylaz ve yıkıcı olduğuydu. Geri dönen kral ise cesur, asil ve güçlü.”

“Ve ahmak,” diye ekledim.

Mott kıkırdadı. “Evet, öylesiniz de.”

Conner’ın benim için uygun gördüğü kıyafeti giyinmem biraz zaman aldı. Farthenwood’da giydiğimiz her zaman-ki kıyafetlerimizden daha şıktı ve bana anında, kaledeki hayatımda özlemediğim bir şeyi hatırlattı. Tunik uzun ve siyahtı. Üzerinde göğüs kısmımdan dolanıp eteğe kadar uzanan altın rengi saten bir şerit vardı. Onun altına beyaz, uzun kollu, üstüme oturan ve boynumu sıkan bir gömlek giydim. Omuzlarımdan aşağı sarkan, altın bir zincirle boy-numa bağlanmış koyu eflatun bir pelerin vardı ve görün-düğünden daha ağırdı.

“Gerçek altın mı?” diye sordum. Mott kafasını evet anlamında salladı ve bana bir çift yeni deri çizme ve üzerinde beyaz bir tüy olan komik bir şapka önerdi. Çizmeleri aldım ama şapkayı görmezden geldim.

Bir aynanın önüne oturdum. Mott saçlarımı taradı ve bir kurdele ile tutturarak atkuyruğu yaptı. “Tokat attığı yanağın hâlâ kızarık,” dedi. “Ama kaleye varana kadar geçecektir.”

“Umarım geçmez. Conner’a onun benim için ne kadar önemli olduğunu sandığını hatırlatacak.” Aynada Mott’un bakışlarını yakaladım. “Bana sadık mısın?”

Mott başını evet anlamında salladı. “Size canımı feda ederim, Prens Jaron.” Ceketimin yakasını düzelterek işini bitirdi ve sonra “Şimdi nasıl olduğunuzu düşünüyorsunuz?” dedi.

“Beklediğimden daha iyi göründüğümü,” diye cevap verdim.

O sırada kapımız çalındı. Mott kapıyı açtı ve elinde yemek dolu bir tepsiyle Imogen içeri girdi. Gözleri kırmızı ama kuruydu. Mott’tan bizi yalnız bırakmasını istemeyi düşündüm, böylece onunla konuşabilirdim ama Conner’ın emrine uyup odada kalması gerektiğini biliyordum. Dahası, Imogen’e söyleyecek daha fazla şeyim yoktu çünkü söylenecek her şey söylenmişti. O, bu plandan en çok zarar gören kişiydi ve bu tamamen benim hatamdı. Eğer ondan özür dilemem mümkün olsaydı bunu nasıl yapabileceğimi bile bilmiyordum.

Tepsiyi odanın ortasındaki küçük masaya bıraktı. Mott ona, tepsiyi bana getirmesini söylemek için ağzını açmıştı ki elimi kaldırıp onu susturdum ve yemeği yemek için masaya geleceğimi söyledim. Yürüyüşümün garipliğini fark etmiş olmalı çünkü kaşlarını kaldırarak bana sorgulayan gözlerle baktı. Karşılık olarak ona gülümsedim ama buna inandığını sanmıyorum.

Mott “Yemeğini yerken onun odayı terk etmesini istiyor musun?” diye sordu.

Mott’u duymazdan gelerek Imogen’e “Bugün bir şeyler yedin mi?” diye sordum. Mott’a yan gözle baktı ama ben “Imogen, soruyu soran benim, o değil,” dedim.

Başını yavaşça hayır anlamında salladı. Tepsinin üzerindeki kapağı kaldırdım ve içinde parça et yemeği ve bir dilim kalın ekmek olan tabağı gördüm. “Burada ikimize de

fazlasıyla yetecek yemek var.” Dudaklarını okuduğumda *hayır* dedi ama onu görmemiş numarası yaptım. Bir parça yemeği kaşığa doldurup ona doğru uzattım ve o doyana kadar yedikten sonra ben geri kalanı yiyebileceğimi söyledim.

“Sen yemek yedin mi, Mott?” diye sordum.

Mott “Orada üçümüze yetecek yemek olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Imogen sanki günlerdir ilk kez yemek yiyormuş gibi önündekini yaladı yuttu. Etini bitirdi ve kaşığı bana uzatmadan önce peçete ile iyice sildi.

“Daha ister misin?” diye sordum. “Aç değilim.”

Kafasını salladı ve ayağa kalktı. Beni selamlayarak masanın yanından ayrıldı.

Mott’a “O da bizimle bu gece kaleye geliyor,” dedim.

Mott ağzını açıp “Conner’ın planı...” diye başladı.

“Bu benim planım. Tobias ve Roden bütün gün ne yaptılar?”

“Dün gece Conner’ın kulağına bir dedikodu ulaştı. Onları bir şeyler öğrenebilirler mi diye kasabaya gönderdi.”

“Ne dedikodusu?”

“Başka prensler olduğu dedikodusu, Sage. Görünen o ki planı olan sadece Conner değil.”

“Evet, ama Conner’ın bir avantajı var, diğerlerinin yok, değil mi?” Mott bana gülümseyerek karşılık verdi. Imogen ikimiz arasındaki bu ilginç diyalogu fark etti ama elbette hiçbir şey söylemedi. Tam yemeğimi bitirmek üzereyken Conner odaya döndü. Imogen’e tepsiyi geri götürmesini ve Mott’a da dışarıda beklemesini emretti. Sonra da kapıyı kapattı. İki tomar getirmişti.

“İyi görünüyorsun,” dedi.

Sakince “Hissettiğimden daha iyi,” diye karşılık verdim.

Conner bana acımasızca baktı. “İnanıyorum ki yara bere-

lerin sana söylediklerimin uzunca bir süre aklından çıkmasını sağlayacak.”

Onları asla unutmayacağımı söylemek doğru olurdu. Onun lanet olası sözlerini düşündükçe midem ağzıma geliyordu. Tomarları işaret ederek “İçlerinde ne var?” dedim.

Küçük olan tomarı açmaya başladı. “Bunu daha önce görmüştün,” dedi ve üstü yakut kaplı kutuyu çıkardı. “Kraliçe Erin’e aitti. Onun hakkında çok az insanın bildiği şeyler var. Ashında, onun ölümünden sonra bu kutuyu alıp içindekilere bakana kadar ben de bilmiyordum.” İnce bronz bir anahtar kilide soktu ve kutuyu açtı. Tüm görebildiğim birkaç tane katlanmış kâğıttı.

“Onlar nedir?”

Katlı kâğıtları bana uzattı. “Bunları ceplerine koyacaksın. Senin kimliğini kanıtlamak için yeterince delilimiz var ama her zaman destekleyecek bir şeyler bulundurmamak akıllıcadır.”

Kâğıtları açtım ve ağzımdan, nefesimin kesildiğini gösteren bir ses çıktı. Annemin sanatçı yanı olduğunu hep biliyordum ama çocukken onun kabiliyetini takdir etmemiştim. Beni uzaklara gönderdikleri yaşındaki halimi çizmişti. Basit bir eskizdi ama çok etkilendim.

Gözlerimi nasıl çizdiğine odaklandım. Kaledeki ressamların bana verdikleri kibir ve küstahlık ifadesinden eser yoktu. Sanki oğlunda herkesin gözünden kaçan bir şeyler görmüş gibiydi. Çizimdeki göze çarpmayan detayları ancak bir anne fark edebilirdi. Resimlere bakarken onun beni gördüğü gözle gördüm kendimi ve başparmağımı hafifçe resmin üzerinde gezdirdim. Bana olan sevgisini hissettim.

Sonra, Conner’ın çizime bakarken beni incelediğinin farkına vardım. Onu çabucak katladım ve tuniğimin cebine attım.

Conner beni izlemeye devam etti. "Prens Jaron?"

Yüzümü kaşıdım. "İnsanların beni bu şekilde çağırmasına alışmam gerekiyor. Ne dersin kendime takma isim olarak Sage'yi seçebilir miyim?"

"Hayır, seçemezsin." Conner gülümsedi ve ifadesi yumuşadı. "Ama sanırım, alışmak için seni Jaron diye çağırmaya başlasam iyi olacak." Duraksadı. "Bir anlığına, düşündüm ki..."

"Diğer pakette ne var?" diye sordum.

Onun dikkatini dağıtmayı başarmıştım. "Ah!" Conner kutuyu bıraktı ve diğer tomarı açmaya başladı. "Bu senin kimliğini damgalayacak kanıt. Prens, dört yıl önce o gün gemiye bindiğinde tacını takıyordu. Bunca zaman kayıptı. Denizin dibine gittiği sanılıyordu. Sahte bir prens yaratma niyeti olan bir dalgıç onu bulmuş bile olsa, tacın metali ve üzerindeki mücevherler tuzlu su yüzünden bozulmuştur. Ama kendin gör." Tomarı tamamen açtı ve en son o gemide taktığım tacı çıkardı.

Altından yapılmış yuvarlak bir taçtı. Her kemerin ortasında yakut taşlar vardı ve altın şeritlerle süslenmişti. Taç, büyüdüğümde takmam üzere yapıldığı için onun şimdi kafama eskisinden daha iyi uyacağını düşündüm. Ufak bir göçük olmasına rağmen mükemmel durumdaydı. Bir keresinde kafamdayken ağaçtan düşmüştüm ve o göçük de o zaman olmuştu.

Conner "Korsanlar tacı batmadan önce gemiden kurtardılar," dedi. "Bunu, bana Jaron'un öldüğüne dair bir kanıt olarak sundular."

Gemiden gizlice ayrılmadan önce tacımı orada bırakmıştım. Onun, kraliyet ailesini sonsuza kadar terk ettiğimi sembolize etmesini amaçlamıştım.

Conner "Aynanın karşısına geç," dedi.

İtaat ettim ve tacı başıma takarken onu izledim. Ağırlığı

zihnimde bir sürü anıyı yeniden canlandırdı. O an itibarıyla yeniden prens oldum. Ve yakında tüm ülke bunu öğrenecekti.

BÖLÜM 50

Conner'ın planına göre Cregan onu ve beni, prensin ilan edilmesi için tam vaktinde kaleye götürecekti. Onunla Tobias, Roden ve Imogen'in de bizimle gelmesi gerektiği konusunda tartıştım ama Conner bunu kesin bir dille reddetti. Bu yüzden Imogen'e başımla selam verdim ve Roden'in elini sıktım.

"Vazgeçmek için çok geç değil." Roden elimi kuvvetlice sıkıyordu. "Bunu hiç istemedin."

"Hayır, hiç istemedim." Bu konuda bir görüş ayrılığımız yoktu. "Ama bu benim geleceğim, senin geleceğin değil."

Roden'in yüzü sinirden kıpkırmızı oldu ama ben Tobias'ın elini sıkarken geri çekildi.

Tobias gülümseyerek "Bence kral sen olmalıydın zaten," dedi. "Bu gece yıldızlar senin için parlıyor."

El sıkışırken avcuna tutuşturduğum notu hissetmiş olmalıydı. Ellerimizi ayırdığımızda onu güzelce sakladığını gördüm.

Kaleye gitmek için yola çıktık ve yolculuğumuz sırasında Conner ile neredeyse hiç konuşmadık. Yolculuğun başında bana çeşitli sorular sorarak beni yeniden test etti. Ona, bilmem gereken her şeyi bildiğim konusunda garanti verdim ve kaleye varana kadar sessiz kalmak istediğimi söyledim.

Yaklaşırken kale manzarasının yavaş yavaş belirdiğini gördüm. Dört yıldır oraya gitmemiştim ve oradan ayrıldığım- da bir daha asla dönemeyeceğimi düşünmüştüm. Etraftaki en yeni kalelerden biriydi ve bu yüzden değişik ülkelerin mimarisinden etkilenerек inşa edilmişti. Mendenwal'ın dağlarından getirilen büyük granit taşlar kullanılmıştı. Normalde kuleler düz ve kare olmasına rağmen bu kaledeki kuleler Bymar mimarisine uygun olarak yuvarlak ve ağır işlemeliydi. Kale, aynı Gelyn mimarisinde olduğu gibi yüksek ve katmanlıydı. Carthya'lılar için bu kale, hükümet merkezi, kralın gücünün sembolü ve ülkenin refahını temsil eden bir yapı olmasına rağmen benim yuvamdı.

Ancak çabucak anladık ki kapılardan içeri girmeye çalışan sadece bizler değildik. Önümüzde bir düzine at arabası sıraya girmiş, kaleye girmek için bekliyordu. Kapının girişindeki bir gardiyan sıra geldikçe tek tek arabalardaki kişilerle konuşuyordu. Birazı içeri alındı ama çoğunun girmesine izin verilmedi.

Conner kafasını arabadan dışarı çıkardı ve içeri alınmayan ve geri dönmek zorunda kalan arabalardan birine işaret etti. Arabadakine “Neler oluyor?” diye sordu.

“Bunu tam olarak söyleyemem. Gardiyana ne dediysem bizi geri göndermesini engelleyemedim. Böyle kaba bir davranışı hayal edebiliyor musun? Carthya'nın uzun süredir kayıp olan prensi Jaron benimle birlikte.”

Kendim bakmak için tam yerimden doğrulup başımı dışarı uzatmak üzereydim ki Conner beni geri itip yerime oturttu.

Conner “Bu arabaların hepsinde kayıp prens mi var?” diye sordu.

“Korkarım ki bir sürü sahtekâr var. Arabaların çoğunda bu gece seçilecek prensi selamlamak için gelen asilzadeler var ve onların içeri girmesine izin veriliyor. Ama benim oğlum, yani yanımdaki prens içeri alınmadı.”

Conner “Umalım da bu gece doğru çocuk tacı giysin,” dedi ve arabamız ilerlerken ona iyi dileklerini sundu. Yeniden yalnız kaldığımızda Conner “Oğlunun Jaron’a benzer bir yanı yok,” diye ekledi. “Gardiyanlar kapıda bu olasılığı değerlendirip uygun olan adayları içeri alıyor olmalı. Endişelenme Sage, senin görünüşün Jaron’a yeterince benziyor bu yüzden bizim içeri alınmamamız için bir neden yok.”

Endişeli değildim.

Ama kapıya ulaştığımızda Conner neyi kontrol ettiklerini öğrendi.

Gardiyan bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. En azından etkileneş görünüyordu. Conner’a “Bu kim?” diye sordu.

“Gördüğün üzere Carthya Prensi Jaron. Yeni kral açıklanmadan önce konseye sunulması gerekiyor.”

Gardiyan “Bu gece bir sürü Prens Jaron gördüm,” dedi. “Söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

Bu bir parola isteğiydi. Kraliyet ailesi arasında eski bir gelenektir. Eğer dolandırıcının teki kaleye girmek isterse veya bizlerden biri tebdili kıyafet dışarı çıkmışsa girerken parola sorulurdu. Kalenin kapısındaki gardiyanlar kraliyet mensupları dışında parolayı bilen yegâne kişilerdi. Conner parolayı biliyor olsaydı bu gece kraliçenin yemekte yeşil giyip giymeyeceğini sorması gerekirdi. Bu son dört yıldır kullanılan parolaydı.

Conner’ın tüm yapabildiği kafasını sallamak oldu.

Gardiyan “Üzgünüm,” dedi. “Bu gece kaleye giremezsiniz.”

“Ama ben Bevin Conner’ım. Yirmi vekilden biriyim.”

“O zaman, demek istediğim siz girebilirsiniz.” Gardiyan bana bir bakış attı. “Ama yanınızdaki çocuk giremez.”

“O, Prens Jaron.”

“Hepsi öyle.”

Conner, Cregan’a bağırarak arabayı döndürmesini söyle-

di. “Ahmaklar!” Conner arabanın kapısına şapkasıyla vurarak tısladı. “Bu kadar kolay mı yenileceğiz?”

Arkama yaslandım. “Kaleye girmenin gizli bir yolu var.”

Conner duraksadı. “Ne? Bunu nereden biliyorsun?”

“Onu kullanmıştım.”

“Daha önce kaleye girmiş miydin? Bunu neden söylemedin?”

“Hiç sormadın ki. Mutfağın altından akan bir nehir var. Yemek hazırlandığında çöpler suya boşaltılır ve nehir onları alır götürür. Nehrin bir kapısı var ama gerektiğinde açılması için bir anahtar da mevcut.”

“Ve sende anahtar var mı?”

Ceketimin cebinden bir toka çıkardım. Bir önceki gece onu Imogen’in saçından almıştım ve o bunu hissetmemişti. “Kilidi açabilirim.”

Conner gülümsedi. Bu marifetimden etkilendiği belliydi. Aslında bunun olabileceğini tahmin etmiştim. O yüzden tokayı Imogen’in saçından aldım.

Bu önerimi tekrar değerlendirince Conner’ın yüzü asıldı. “Eğer kaleye o şekilde girecek olursak kirleniriz ve o şekilde taht odasına alınmamıza imkân yok.”

“O gardiyan senin kapıdan girebileceğini söyledi. Ben mutfaktan girebilirim.”

Conner kafasını salladı. “Kesinlikle olmaz. Bir arada kalmalıyız.”

Maalesef bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. O yüzden omuz silktim ve “Bu rotayı takip edebiliriz. Nehrin kenarında bir çöplük patikası var. O patikayı kolaylıkla tek sıra geçebiliriz ve yol bizi mutfağın kapısına ulaştırır. Orada asla gardiyan olmaz ama kaleye girmemiz için mutfakçı geçerken birilerinin hizmetçileri zapt etmemize yardım etmesi gerekiyor.”

“Mott, Tobias ve Roden.” Conner gözlerini kıstı. “Bunun

olacağımı biliyor muydun? Onları bu yüzden mi...?”

“Onları öldürmeyesin diye yanımızda getirdim. Başka bir şartım daha var. Cregan’ın bizimle gelmesini istemiyorum. Ona geride kalmasını emret.”

“Ama yardımcı...”

“Gelmeyecek.”

“Peki, öyle olsun.” Conner bir an düşündü. “Bunların hepsini nereden biliyorsun?”

“Küçükken o mutfakta çok yemek yedim.”

Conner cevabımı yanlış anladı ve “İlk kez bir hırsız ve yetimi prensim olarak seçtiğim için memnunum, Sage,” dedi.

BÖLÜM 51

Notumda söylediğim üzere Mott, Tobias, Roden ve Imogen, oraya vardığımızda bizi nehrin kaleye giriş kısmında bekliyorlardı. Conner onları orada gördüğüne şaşır-
dı ama bunun bir açıklaması olduğunu anlamış olmalıydı. Cregan'a seslendi "Bu arabayı hana geri götür ve bizi ora-
da bekle. Onun burada olup kimsenin dikkatini çekmesini istemiyorum."

Cregan "Tobias götürsün," dedi. "Hiçbir işe yaramıyor."

"O zaman bir at arabasını da kullanmayı beceremez. Hadi git. Biz de acele etmeliyiz çünkü geç kalmaktan korkuyorum."

Önden gidip yol gösterdim. Imogen arkamdaydı, onun arkasında sırayla Conner, Tobias, Roden ve en son da Mott vardı. Kalenin altındaki tünele girdiğimiz anda üzerimize kir ve ufak kalıntılar döküldü. Kale duvarları çok uzakta değildi.

Bu girişi sekiz yaşımdayken ben keşfetmiştim. Mutfak çalışanları sıklıkla benim buradan kaçtığımı bilmelerine rağmen beni sevdikleri için bundan kimseye bahsetmiyorlardı. Ama ne zaman ki nehre düşüp kaleye çürük meyve ve küflenmiş et kokarak döndüm, işte o zaman kaleden gizlice kaçtığımı öğrenildi.

Tobias “Burası iğrenç kokuyor,” dedi.

Ona “Kimse güzel kokacağına söz vermedi,” diye geri seslendim.

Yol karanlıklaştıkça Imogen bana daha fazla yaklaştı. Eğer tökezlerse ve düşecek gibi olursa benim kolumu kavramak için tek elini hazır tuttuğunu fark ettim.

Kapıya ulaştık. Kesinlikle temizlenmesi gerekiyordu. Kapı büyük, çürümüş yemek yığınları ve kırıntılar ile tıkanmıştı. Bu yığınlar ve kırıntılar suyun akışını engellemiş ve yükselip leş gibi kokan bir balçık hâline gelmesine neden olmuştu.

Burnunu bir mendil ile kapatan Conner “Hasta olacağım,” dedi. “Ah şu koku!”

Gülümsememi sakladım ama itiraf etmeliyim ki onun bu şekilde zor zaman geçiriyor olmasından keyif alıyordum. Tokayı çıkardım ve kilidi saniyeler içinde açtım. Kilit eskiydi ve üzerinde yumuşak bir mandal vardı. Kral olduğumda burası için daha iyi bir güvenlik sistemi yaptırmalıydim.

Kapıdan geçtik ve birkaç dakika daha yürüdükten sonra gruptakileri kale duvarlarının altından geçtiğimiz konusunda bilgilendirdim. Kısa bir süre daha yürüdükten sonra gaz lambalarının yardımıyla biraz aydınlanan bir kısma geldik. Hizmetçiler aşağı indiklerinde genellikle elleri dolu olurdu o yüzden aydınlık bir yola ihtiyaçları oluyordu. Çok fazla aydınlık yoktu ama bunun için minnettardık.

Conner “Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu.

“Çok kalmadı.” Burada yol genişledi ve yan yana daha fazla kişi geçebilecek hâle geldik. Conner bana ve Imogen’e yetişti, Tobias ve Mott arkamızdaydı, Roden ise geride kalmıştı.

Conner “Bize ayak uydur, Roden,” diye çıkıştı. “Zamana karşı yarışıyoruz.”

Roden bir çılgınlıkla karşılık verdi. Sorunun ne olduğunu görmek için arkaya döndük. Cregan onu yakalamış ve boğazına bir bıçak dayamıştı.

Conner “Cregan!” diye bağırdı. “Ne yapıyorsun?”

Grubumuz bir çember oluşturdu. Mott elini kılıcına attı ama onu çekmese iyi olurdu. Tabii Conner böyle bir emir verirse aksini yapmasına imkân yoktu. İki gece önce ben Veldergrath’ın adamını öldürdükten sonra kendini yaralamıştı. Eğer dövüşmek zorunda kalırsa zayıf bir rakip olurdu.

Cregan “Planlar değişti,” dedi ve küçümseyici bir biçimde sırttı. “Senin yetim çocuk kral olmayacak.”

Bir adım öne çıktım ve Roden’i işaret ettim. “Ama neden krallık için seçtiğin çocuğu tehdit ediyorsun, Cregan?”

Cregan şeytanca sırttı. Sonra Roden’i serbest bıraktı ve kılıcını ona uzattı. Roden şaşırılmış rolü bile yapmadı. Yol boyunca Cregan’ın bizi takip ettiğini biliyordu.

Conner “Siz hainsiniz!” dedi. “Bu plana, Carthya’ya ve bana ihanet ettiniz. Neden Cregan?”

“Kendi kaderimi çiziyorum. Roden tahta oturunca beni bir asilzade yapacak ve senin yerine vekil ben olacağım. Senin sahip olduğun her şeyi almam çok uzun sürmeyecek.”

Conner bakışlarını Roden’e çevirdi. “Senin için yaptığım bunca şeyin karşılığı bu mu olacaktı?”

Roden sertçe “Ölmem için beni Farthenwood’da bırakacaktın,” dedi. “Sana hiçbir şey borçlu değilim.”

Conner “O zaman ölüm emrinizi verdiğim için suçlu sayılmayacağım,” dedi. “İşlerini bitir Mott.”

Mott kılıcını çekmeden önce Cregan bıçağını öne doğru savurdu ve “İkimizden biri seni veya düzmece kralını ele geçirmeden önce Mott’un bizi öldürmesi imkânsız,” dedi. “Roden kılıç kullanma konusunda senin zannettiğinden daha iyi. Onu kendim eğittim.”

Roden kaşlarını kaldırdı. “Sen de prensin olduğum o kısa zaman içinde vekilleri ikna etmem için gereken her şeyi anlattın.”

Conner “Her şeyi değil,” dedi. “Başaramayacaksın.”

Roden “Evet başaracağım,” dedi. “Buradan sonra Cregan ve ben devam edeceğiz. Bana tacı uzat, Sage. Eğer bizimle işbirliği yaparsan herkes hayatta kalır.”

Belki Roden buna inanmıştı ama Cregan’ın yüz ifadesinden hiçbirimizi sağ bırakmak gibi bir niyeti olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

Mott “Ne yapayım, efendim?” diye sordu. Cregan ve Roden dışında elinde silah olan tek kişi oydu.

“Bilmiyorum.” İlk tanıştığımız andan beri ilk kez Conner’in bu kadar zayıf olduğunu gördüm. “Bunu ummu...”

Sakince “Sana meydan okuyoruz,” dedim. “Belki sen veya Roden ikimizden birini rehin alacak. Ama sen bile Cregan, o küçük beyninle Mott’un da ikinizden birini rehin alacağını biliyor olmalıydın. Rehin alınan sen de olsan Roden de olsa ikiniz de bu şekilde kazanamazsınız.”

Cregan’ın yüzü asıldı. Onun blöfünü göreceğimizi ummamıştı.

“Daha güçlü olanımız tacı giymeli,” diye devam ettim. “Bu konuda hem fikir miyiz?” Roden başını evet anlamında salladı. Cregan ve Conner da çekinerek de olsa kafalarını sallayarak onayladılar. “O zaman Roden ve ben dövüşeceğiz. Kazanan kaleye gitmeye hak kazanacak. Meydan okumamı kabul ediyor musun, Roden?”

Mott “Sırtın henüz iyileşmedi,” diyerek beni uyardı.

“İyi bir noktaya değindin. Eğer Roden bunun adil bir dövüş olmasını istiyorsa sadece benim elimde kılıç olması gerekiyor mu?” Sırıttım ama hiç kimse bu esprimden hoşlanmadı.

Benim kaybettiğimi görececek olma fikrinin tadını çıkaran

Cregan dudaklarını yaladı. “Bu asla adil bir dövüş olmaya-caktı, çocuk. Roden çok güçlü.”

Roden önce Cregan’a sonra da bana baktı. “Tamam, kazanan tahta oturur. O yüzden tacı şimdiden bana ver, Sage. Seni öldürmek istemiyorum.”

“Ne tesadüf. Ben de öldürülmek istemiyorum.”

Bu onu çileden çıkardı. “Senin için bir tehdit değilmişim gibi davranıp böyle şakalar yapma! Kılıç kullanma konusunda senin tahmin ettiğinden daha iyiyim. Ayrıca seni de dövüşürken gördüm.”

Tacımı kafamdan çıkardım ve Mott’a uzattım. “Dikkat et, kirlenmesin. Bana kılıcını ver.”

Mott “Prensin kılıcından daha ağırdır,” dedi.

Gözlerimi onunkilere diktim. “Mott. Kılıcın.” İtaatkâr bir baş hareketiyle kılıcını bana uzattı.

Ben Mott ile yüz yüze Roden saldırıya geçti. Sağ eliyle antrenman yapmaya zorlanan ama sol elini kullanan birinin avantajına sahip olduğum için onun hamlesine sol elimle karşılık verdim. Kılıcını çevirdim ve zayıf tarafına sertçe vurdum.

Yeteneklerime şaşırان bir ifade takınan Roden geri sendeledi ama çabucak tekrar hamle yaptı ve kılıcını daha sert savurdu. Onunla en son dövüştüğümünden beri kılıç kullanma konusunda gözle görülür derecede ilerlemişti. Ve onlar sadece antrenmandı. Bu sefer beni öldürme niyetindeydi ve yapacağım en küçük hatayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Benim hamlemi karşılayarak “Daha önce numara yapıyordun,” dedi. “Kılıç dövüşü konusunda eğitim almışsın.”

“Eğer babamı tanısaydın sadece gösteri için eğitildiğimi bilirdin. Benim asla dövüşmek zorunda kalmamı istemedi.”

Roden gülümsedi ve kılıcını aşağıdan savurdu. “Hâlâ senden daha iyiyim.”

“Belki ama ben senden daha yakışıklıyım, değil mi?”

Bu, Roden'e gardını indirtti. Böylece kılıcımı savurdum ve yan tarafına tekme attım. Yere düştü ama kılıcını kaldırmayı başardı. Kılıcımın keskin tarafını ona doğrulttum. Ona tek darbe indirebilir ve bu dövüşü sonlandırabilirdim. Ama duraksadım. Eğer prens seçilmezse hayatını kurtaracağıma söz verdikten sonra onu öldürebilir miydim? Hâlâ bunu ona borçlu muydum? Geri çekildim ve daha yüksek bir yere çıktım. Bu dövüş onun ölümüyle sonuçlanamazdı.

Ayağa fırlayan ve bana doğru hamle yapan Roden "Beni orada öldürmeliydin," dedi. "Neden öldürmedin? Ah, evet." Roden kendi sorduğu sorunun cevabını kendisi bulmuştu. Sırtıttı. "Veldegrath'ın adamını bıçakladığın zaman anlamalıydım. Sende birini öldürecek yürek yok. Ama bende seni öldürecek yürek var." Sonra kılıcını başının üzerine kaldırıp olanca gücüyle indirdi. Bu güçlü darbesini kılıcımınla engelledim ama dengem bozuldu ve tökezleyerek geri düştüm.

Duvarla su arasındaki kısıtlı yerde Roden beni nehrin kenarına doğru itmeye devam etti. Nehre düşme fikrini sevmemiştim. Bu dövüşü ve muhtemelen hayatımı kaybedebilirdim. Ayrıca eğer düşecek olursam gerçekten çok kötü kokardım.

Kılıçlarımızı daha hızlı ve daha sertçe savuruyorduk ama Roden'in kendine olan güveni sarsılmıyordu. Eğer Cregan onu doğal kabiliyeti nedeniyle seçmişse doğru bir şey yapmıştı. Bu iş bittikten sonra Roden'in yanımda olmasını dilerdim çünkü askeri güçlerimi mükemmel komuta edebilirdi.

Sonunda ayağım bir kayaya çarptı ve dengem bozuldu. Mott'un kılıcı elimden düştü. Onu yakalamak için atıldım ama kılıç kayıp nehre düşmüştü. Arkamızda, zaferin kokusunu alan Cregan güldü. Roden kılıcını bana doğrulttu ve yanıma doğru geldi. Kılıcının keskin kısmı boğazıma yakın-

dı. Kafamı eğip geriledim ve çömeldim ama o, kılıcıyla beni takip ediyordu.

“Bana merhamet edecek misin?” diye sordum.

“Bu dövüşü benim kazandığımı kabul eder ve tacını bana verirsen sen ve diğerleri huzur içinde gidebilirsiniz. Ancak bu şekilde merhamet gösterebilirim. Ben Prens Jaron’um.”

“Eğer Jaron olsaydın böyle ufak ve basit bir numaraya kanmazdın.” Bacağımı savurdum ve Roden’in ayaklarını yerden kesip onun sırtüstü yere düşmesini sağladım. Ağzından boğuk bir inleme sesi çıktı. Kılıcını kaptım ve ayağa kalıp keskin kısmını boğazına dayadım.

Roden gözlerini kapattı. “Bunu yapacağını daha ilk gün söylemiştin,” diye mırıldandı. “Merhamet dilenip rakibini kandırmak. Bunu unutmuşum.”

Cregan “Hayır!” diye bağırdı. “Onu değil!” Bıçağını ileri uzatıp üzerime doğru koştu. Mott aramıza girdi ve bıçak olan elini kavrayıp arkasına kıvırdı. Cregan tekrar dengesini kazanmak için Mott’un diğer elinde tuttuğu tacı yakaladı. Mott bıçağı Cregan’ın sırtına sapladı. Cregan tacı Mott’un elinden çekerek onunla birlikte suya düştü. Cregan’ın cesedi ve taç akıntıya kapılıp giderken su da kırmızıya boyanmıştı.

Başını öne eğen Roden “Teslim oluyorum,” dedi. “Yapman gerekeni yap.”

Elimi omzuna koydum ve kılıcı ondan uzaklaştırdım. “Seni benimle birlikte konseye götüreceğim, Roden. Arkadaş olabiliriz.”

Roden kafasını salladı. “Arkadaşa ihtiyacım yok. Tüm istediğim tahttı. Lütfen beni hemen, burada öldür.”

Söylediklerimde samimiydim ve elimi çekmek benim için zordu. “O zaman buradan git. Kaç ve bir daha karşıma çıkma.”

Roden kafasını kaldırıp bana baktı. Bunun başka bir numara olup olmadığını sorar gibiydi. Ama ona başımla git-

mesini işaret ettim ve kılıcımı indirdim. Roden, tek bir söz söylemeden adımlarını hızlandırdı ve tünelden koşarak kaçtı. Ayak sesleri, duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar tünelde yankılandı.

Karanlık suyun kenarında duran Conner “Taç!” dedi.

Tobias “Cregan’ın cesedinin üzerinde kapıya kadar sürüklenmiş olma şansı var,” diye karşılık verdi.

Conner “Muhtemelen çoktan suya batmıştır,” dedi.

“İzin verin, onu bulmayı deneyeyim.” Tobias bana döndü. “Sage, kral olduğun zaman senin hizmetçilerinden biri olma izin ver.”

“Hizmetçim olmak yerine arkadaşım ol,” dedim. “Git ve tacı bul.” Tobias beni başıyla selamladı ve koşarak nehrin aşağı kısmına doğru gitti.

Üzerimizde, çanların belli belirsiz çaldığını duyabiliyorduk. Conner “Toplantı başladı!” diye bağırdı. “Acele etmeliyiz. Harcayacak birkaç dakikamız bile yok!”

İleri atıldım ama ayağım takıldı ve dizlerimin üzerine düştüm. Mott “Yaralandın mı?” diye bağırdı ve Conner’a seslendi. “Bekle!”

“Ona ben yardım edebilirim.” Imogen, Conner ve Mott’un onun konuştuğunu duyduklarında yaşadıkları şoku umursamadı. “Siz mutfağı güvenli bir biçimde geçip toplantıyı geciktirin. Sage’yi oraya ben getiririm.”

Conner’ın sesindeki gerginlik yaşadığı paniği ortaya çıkarıyordu. “Sage?”

“Acele edin ve toplantıya yetişin.” Doğrudan Mott’a baktım. “Hadi gidin.”

Mott başını salladı ve Conner’ı kolundan yakaladı. “Prens Jaron orada olacak, efendim. Hadi gidelim.”

Conner’a “Zamanında orada olacağım,” dedim. “Mott mutfağı bizim için güvenli hâle getirsin.”

Koşarak gittiler ve Imogen hemen yanıma çöktü. “Roden

ve Cregan'ın bunu yapacağını biliyordun. Ama nasıl?"

"Roden'i prens yapmak için son şanslarıydı."

Bir parçasını yırtarak bandaj yapmak niyetiyle elbisesinin eteğini tuttu. "Neren yaralandı?"

"Hiçbir yerim yaralanmadı. Ben iyiyim. Gerçekten." Gü-lümsedim ve iyi olduğumu kanıtlamak için kollarımı ona doğru uzattım. "Yalnızca Conner'dan ayrılmak için bir ba-haneyeye ihtiyacım vardı. Sence Mott mutfağı güvenli bir hâle getirmiş midir?"

"Bilmiyorum. Anlamıyorum. Neden yaralanmış numarası yaptın?"

"Şimdi gitmek zorundayım. Fazla zamanım kalmadı."

Gitmek için ayağa kalktım ama beni kolumdan yakaladı. "Tacın?"

"Ona ihtiyacım olmayacak."

"Sage..."

"Bana bir konuda söz verir misin, Imogen?"

Dudaklarını sıkı sıkı kapattı ve sonra "Nedir?" dedi.

Bunu söylemek zannettiğimden de zordu. O yüzden keli-meler ağzımdan güçlkle çıktı. "Bir dahaki sefere görüştüğü-müzde her şey daha farklı olacak. Beni affetmeye çalışacak mısın?"

"Seni ne için affedeceğim? Prens olduğun için mi? Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Ama anlayacaksın. Eğer beni affet-mek için bir nedenin varsa bunu deneyecek misin?"

Kafasını evet anlamında salladı. Gözlerindeki aşırı güveni görebiliyordum. Çok masum bakıyordu. Oysa neye evet de-diğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onu yanağından öptüm ve "Tobias tacı geri getirene kadar burada bekle," dedim. "Taçla birlikte ikinizin de taht odasına girmenize izin verilecektir. Keşke seni yanımda götürebil-seydim ama işin son kısmını tek başıma yapmalıyım."

“O zaman git. Tanrı yolunu açık etsin.”

Şu an için ihtiyacım olan tek şey, vekillerin yanımda olmasıydı.

BÖLÜM 52

Conner nefes nefese taht odasına girdiğinde vekillerin toplantısı tüm hızıyla devam ediyordu. Geç gelen tek kişi oydu ve onun gelişi pek hoş karşılanmadı.

“Eğer zamanında yetişmeniz gereken bir durum varsa o da bu olmalıydı Lord Conner.” Konuşan, Kral Eckbert’in yüksek saray nazırı Joth Kerwyn’di. Neredeyse kalenin demirbaşlarından biri gibiydi çünkü hayatı boyunca krala hizmet etmişti. İri veya güçlü bir adam değildi. Oldukça aksi bir yapıda olmasına rağmen bin kişilik bir insan grubunu tek elini sallayarak komuta edebilirdi. Kral Eckbert’e onun kadar sadık biri olmamıştı ve onun kadar Carthya’yı seven çok az kişi bulunurdu. Yaşlı yüzündeki çizgiler en zor kararlarında kraliyet ailesine verdiği tavsiyelerin ağırlığıyla ve endişe içinde geçen yılların bir işareti gibiydi. Ve kariyerinin en zor görevi ile karşı karşıyaydı. Barışçıl bir şekilde Carthya’ya yeni bir kral bulmak zorundaydı. Çünkü eğer tahtı ele geçirmek için değişik gruplar arasında bir iç savaş patlak verirse, düşmanları bu fırsatı kullanarak Carthya sınırlarının içine doğru ilerler ve ülkeyi yerle bir ederlerdi.

Conner, nazikçe Kerwyn’i selamladı. “Buraya gelirken

başıma bin bir türlü bela geldi lordum. Beni affedin, lütfen.”

Odada ondan başka on dokuz vekil daha vardı. Uzun dikdörtgen bir masada rütbelerine göre sıralanmışlardı. Conner’ın yeri masanın sonundaydı ama gecenin sonuna doğru Veldergrath’ın masanın başındaki yerine geçmiş olmayı umuyordu. Bu, kendini beğenmiş ve işe yaramaz insanlardan oluşan bir gruptu. Çok azı hayatlarında sadece bir günü çalışarak geçirmişti. Eğer Conner’ın prensini tahata oturtup Carthya’yı kurtarmak için göze aldığı riski ve yaptığı masrafları biliyor olsalardı bile onun bu çabalarını takdir etmeyeceklerdi. Ama bu dik kafalı tipler bunu asla anlayamayacaklardı.

Kerwyn “Yerine geçebilirsin,” dedi. “Ben çoktan Kral Eckbert, kraliçe ve oğullarının resmi ölüm bildirisini yaptım. Dakikalar içinde her biri için birer kere ölüm çanı çalacak.”

Tam o anda, kalenin her yerinde çan sesleri duyulmaya başlandı. Çanın çınlamaları başkentin dışındaki şehirlere kadar ulaşp halka kraliyet ailesinin ölümünü duyuruyordu. Çanın arka arkaya üç kere çalması dedikoduları doğruluyordu. Kraliyet ailesinin tümü ölmüştü.

Çanlar susar susmaz Kerwyn devam etti. “Geçtiğimiz hafta Isel’e giden Lord Mead, Lord Beckett ve Lord Hentower Prens Jaron’un dört yıl önceki korsan saldırısında öldüğünü teyit ettiler. Bu nedenle, herhangi bir alternatifimiz kalmadı ama...”

“O hikâyenin fazlası var.” Kelimeler Conner’ın ağzından kendini beğenmişçesine ve güvenle çıkmıştı. Bu konuşmayı kafasında, hatta uyurken bile sıklıkla tekrar etmişti. “Konuşabilir miyim, Lord Kerwyn?”

Kerwyn konuşması için kafasını sallayarak izin verdi ve Conner ayağa kalktı. “Geçen hafta Jaron’un öldüğü-

ne dair kanıt bulmaya giden vekillere saygım sonsuz ama maalesef yanılıyorlar. Prens Jaron dört sene önceki korsan saldırısından sağ salim kurtuldu. Hâlâ yaşıyor. Tahtın gerçek varisi o ve bu gece Carthya kralı olarak tacı o giymeli.”

Veldergrath ayağa kalktı ve parmağını Conner’a doğru uzattı. “O zaman haklıydım! Onu kendi evinde sakladın.”

“Sadece onun güvenliği için Lord Veldergrath. Elbette, onun hayatta olduğunun bilinmesi bu gece kral olmayı uman birini tehdit edebilirdi.”

“Bu bir suçlamama mı?” Veldergrath, Conner’a küfürler savurmaya başladı. İki yanındaki vekiller onu engellemeye çalıştı ve diğer vekiller de kendi aralarında yüksek sesle homurdandılar.

Sonunda Kerwyn bir adım öne çıktı. “O zaman prensiniz nerede, Lord Conner?”

“Geliyor. Daha önce de söylediğim gibi buraya gelirken başımıza bin bir türlü bela geldi.”

“Doğal olarak gelmiştir. Bana bir sürü Prens Jaron’un buraya gelirken badireler atlattığı söylendi.”

Conner mevkidaşlarının kıkırdamalarını bastırmak için yüksek sesle konuştu. “Kimsenin kapıdan geçmesine izin vermediler. Şüphesiz ki prens kendisini tanımadıkları için gardiyanları cezalandıracaktır.”

“Eğer prens olsaydı içeriye nasıl girileceğini bilmesi gerekirdi. Kraliyet mensupları kapıdan nasıl geçileceğini daima bilirler.”

“Unutmuş olmalı.” Conner’ın beti benzi attı ve destek almak için masanın kenarına tutundu. “Ama Prens Jaron burada olacak. Sonra hepiniz göreceksiniz.”

Dışarıdan gelen ayak seslerini duyan Conner umutla taht odasının kapısına doğru baktı. İçeri giren, onun görmeyi um-

duğu kişi değildi.

Conner “Mott?” dedi.

Veldergrath “Bu toplantıya sadece vekiller katılabilir,” dedi. “Diğer konuklar ve asilzadelerle birlikte büyük salonda bekleyebilirsin. Yeni kral halkı orada selamlayacak.”

Ama Mott odada sadece Conner’ı görüyor gibiydi. “Burada değil mi? Mutfaktan geçeli çok zaman oldu.”

Başka bir vekil “Belki de sahte prensin kalede kaybolmuştur,” dedi. Bu, vekiller arasında gülüşmelere neden oldu.

“Bu kalede büyüdü. Elbette kaybolmamıştır.” Bu kendine güvenini gösterme çabasıydı ama ağzından çıkan kelimeler açıkça çaresizliğini belli ediyordu.

“Toplantıya devam etmemizi öneriyorum.” Veldergrath tüm gözler ona çevrilene kadar bekledi ve sonra “Halkı bekletmemeliyiz,” diye ekledi. “Ve eminim ki kral seçilen kişi Lord Conner ile bu ihaneti hakkında konuşmak isteyecektir.”

Sonra yeni kralın duyurulması için beklemekte olan yüzlerce insanın bir araya geldiği bitişikteki odada yani büyük salonda bir şeyler olmuş olmalıydı. İnsanların arasındaki konuşmaların uğultusu bir anda kesilivermişti ve derin bir sessizlik olmuştu.

Mott’un arkasından, kaledeki hizmetçilerden biri hızla taht odasına daldı. Selam vermeyi unutan hizmetçi “Beni affedin vekiller ama hepiniz mümkün olduğunca çabuk büyük salona gelmelisiniz,” dedi.

Yüksek statü ve güç sahibi olmalarına ve de görgü ve davranış kurallarına her daim dikkat etmelerine rağmen kadınlı erkekli yirmi vekil hiç görülmemiş bir biçimde alelacele taht odasından dışarı çıktılar. Dışarı çıkmayıp orada öylece kalan ve taht odası ile büyük salon arasındaki gizli bir kapıyı iterek açan Kerwyn’di. Büyük salondaki kalabalığın aniden suspus

olmasına neden olan şeyi ilk gören o oldu.

Prens Jaron büyük salonun başında duruyordu.

BÖLÜM 53

Acelem yoktu. Tek önemli olan, planın tıkır tıkır işleyip tamamlanmasıydı. Odanın başındaki kürsüde duruyordum. Bu platform, kraliyet ailesi ve resmi toplantılarda saray mensupları için ayrılmıştı. Arkamda kral, kraliçe ve Darius'un tahtları vardı. Jaron'un tahtı artık burada değildi. Ben gittikten ne kadar zaman sonra kaldırıldığını merak ettim.

Oda hiç tanımadığım yüzlerce insanla dolmuştu. Ama onlar beni çok iyi tanıyorlardı. Kraliyet ailesinin özel odalarından geçerek bu bağlantılı odaya gelmiştim. Benim gelişim anons edilmedi ama bunun gerekmediği de çok açıktı. Bana bakarken gözlerini kocaman açmaları ve tamamen sessiz olmaları bunu teyit ediyordu.

Kerwyn'in biraz önce diğer vekiller ile toplantı yapmakta olduğu taht odasından geldiğini gördüm. Onu tanıdım. Son dört yılda çok az değişmişti, hâlâ güçlü bir varlığı vardı. Ona her zaman saygı duymuştum. Yüz ifadesinden benim kim olduğumu bildiği çok açıktı. Ama yine de gözlerine inanmakta zorlanıyor gibiydi.

Her zamanki tedbirli tavrıyla Kerwyn "Kimsin?" diye sordu.

İlk yapmam gereken şey Prens Jaron'a ait olan gerçek kılıcı çıkarmaktı. Dört yıl evvel kaleyi terk etmeden önce onu eski odamdaki gevşek bir yer tahtasının altına saklamıştım. Ona ulaşabilmek için emekleyerek yatağımın altına girmem gerekmişti. Odam ayrıldığım geceki hâliyle duruyordu. Kılıcım da hâlâ yerindeydi. Üstündeki bir parmak kalınlığındaki toz dışında eskisi gibi görünüyordu.

Kılıcı iki elimde yatay olarak tuttum ve bana doğru yaklaşmakta olan Kerwyn'in önünde diz çöktüm.

"Beni tanıyorsunuz, Lord Kerwyn. Ben taht odasını yakan, Mendenwal kralını düelloya davet eden çocuğum. Ben Carthya'nın küçük prensi, Jaron'um." Odaya bir fısıltı yayıldı. Kerwyn etkilenmemiş görünüyordu ama hâlâ dinliyordu.

Ayağa kalktım ve elimi kılıcın keskin kısmının üzerinde gezdirdim. "Kralla olan düelloyu kaybedince bu kılıcı sinirle fırlattım ve o da gidip kale duvarının köşesine çarptı. Sonra bunu gizlice bana getirdiniz ve eğer kılıcıma saygı duymazsam hiç kimsenin de bana saygı duymayacağını söylediniz. Sonra benden özür dilediniz. Çünkü kralın annem hakkında söyledikleri duymuştunuz ama ona meydan okumaya cesaret edememiştiniz."

Kerwyn bir an duraksadı ama hemen toparladı. "Biri buna kulak misafiri olmuş olabilir."

"Belki öyledir ama o gün konuştuğunuz kişi bendim." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan elimi cebime götürdüm ve küçük, altın bir taş çıkardım. Bu, babamın bana yıllar önce kilisede bir el çantası içinde verdiği son hediye idi. Onu Conner'dan çaldığımdan beri pek güvenli bir şekilde saklayamamıştım. Farthenwood'un yüksek pencere pervazlarına çıkmaya teşebbüs edecek herhangi bir kimse onu rahatlıkla bulabilirdi. Daha sonra, taşı Conner'ın malikânesinin dışın-

daki akarsuyun kıyısına götürüp binlerce sıradan taşın arasına dikkatlice saklamıştım. “Bu sizin için.” Taşı Kerwyn’in avcuna koydum.

Kerwyn taşı elinde evirdi çevirdi. Yine etkilenmemişti. “Taklit altın mı? Değersiz bir şey.”

“Hayır, o gerçek altın. Ben gerçeğim, Lord Kerwyn.”

Kerwyn’in gözleri yaşla doldu. Cebinden buruş buruş ve yırtık bir kâğıt çıkardı ve açtı. Kâğıtta yazanları okurken elleri zangır zangır titriyordu. Sonra odadakilere döndü ve “Bu not bana Prens Jaron’un gemisi dört yıl önce saldırıya uğradıktan bir ay sonra Kral Eckbert tarafından verildi,” dedi. “Kral bunu her zaman yanımda taşımamı ve yalnızca eğer biri gelir de prens olduğunu iddia ederse okumamı emretti. Notta yazanlar şöyle.” Yüksek sesle okudu. “*‘Bir gün gelip biri Carthya’nın kayıp prensi olduğunu iddia edebilir. Rolünü iyi prova etmiş olabilir ve Jaron’a da çok benzeyebilir. Onu yalnızca bir işaret sayesinde tanıyacaksın. Sana en sıradan taşı verecek ve onun altın olduğunu söyleyecek.’*” Kerwyn kâğıdı yeniden katladı ve sonra odadakilere “Carthya’nın Lordları ve Leydileri size Kral Eckbert ve Kraliçe Erin’in oğullarını takdim ediyorum,” dedi. “O, Carthya’nın kayıp prensi. Şu an canlı kanlı önünüzde duruyor. Prens Jaron’u selamlayın.”

Sonra bana döndü ve önümde diz çöktü. Elimi elinin içine aldı, notu avcuma bastırdı ve elimin tersini öptü.

Odadaki herkes dizlerinin üzerine çöktü ve “Yaşasın, Prens Jaron!” diye haykırdı.

Kerwyn kafasını kaldırıp bana baktı ve yanağına bir gözyaşı damlası düştü. “Sanki buraya gelmeden önce çamurda yuvarlanmışsın gibi pantolonun kir içinde. Hatırladığım çocuktan da başka türlü bir şey beklemezdim.”

Gülümsedim. “Evime döndüm. Şimdi beni tanıdın mı?”

“Prens olduğunu iddia eden binlerce çocuktan oluşan bir kalabalık içinde gözlerinde aynı bela ifadesi olan sadece bir çocuk olabilir. Seni bir daha asla unutmayacağıma söz veriyorum.”

Aniden, her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini düşünürken ne yapacağımı bilemez duruma gelmişim. Ayağa kalkmalarını mı söylemeliydim ya da bir emir mi vermeliydim? Hepsi şimdi ne yapacağımı bekleyerek bana bakıyorlardı.

Odada sadece bir kişi diz çökmemişti. Odanın arka tarafında duran Conner Belwin donakalmıştı. Kalabalığa doğru yürüdüm ve hepsi ayağa kalkıp kenara çekilerek bir koridor oluşturdular.

Conner ne söyleyeceğini buldu ve yavaşça konuştu. “Bu olamaz. Sen...bir iki kere şüphelenmişim ama...bunu göremeyecek kadar kör müydüm?”

“Sen görmek istediğin kişiyi gördün Conner, fazlasını değil.”

Arkamdan bir ses “Onun tek gördüğü bir sahtekârdı ve benim de gördüğüm o,” dedi. Bunu söyleyen Veldergrath’tı. “Bunun bir düzenbaz olduğu çok açık.”

Arkama döndüm ve ona gülümsedim. “Sizi başvekillik görevinden alıyorum, Lord Veldergrath.” Sonra Conner’a “Sözümü nasıl tuttuğumu görüyor musun? Bundan böyle, benim yeni başvekilim sensin,” dedim.

Conner gülümseyerek karşılık veremedi. İyice donakalmıştı.

Veldergrath küçümseyerek güldü ve “Bunu yapamazsın!” dedi. “Sen gerçekte kimsin? Conner’ın, Carthya’nın yetimhanelerini taradığını duydum. Seni onlardan birinde, diğer pirelerin ve haşeratların arasından bulduğuna şüphe yok.”

“Evet, buldu. Değişik zamanlarda birçok yetimhanede bu-

lundum ve Sage adıyla anıldım. Kayıtlarımı takip edebilirsin. İlk girişimin yaklaşık dört sene önce olduğunu göreceksin. Jaron kaybolduktan kısa bir süre sonra.”

Veldergrath buna güldü. “Yani onlardan biri olduğunu itiraf mı ediyorsun? Şimdi de *benim* önünde eğilmemi bekliyorsun?”

Sırıttım. “Haklısın. Bu oldukça komik.” Sonra onunla birlikte güldüm. O kadar çok güldüm ki elimi omzuna koydum. Bu hareketimden hoşlanmadı ve sanki omzundaki bir sineği kovalarmış gibi elimi ittirdi.

Diğer elimle yakasından bir bozukluk çıkardım ve onu parmaklarımın üzerinde yuvarladım. Gülmeyi kesti. Odadakilerin homurtusu yankılanıyordu.

“Beni tanıyorsunuz Lord Veldergrath, değil mi?” Yüzündeki endişe çok belliydi. Gümüş yüzüğünü ovuşturdu. Başımınla yüzüğünü işaret ettim. “Bir keresinde onu parmağınızdan çalmıştım. Bunu hatırladığınıza eminim. Siz çalındığını fark edene kadar saatler geçti. Anneme iflah olmaz bir çocuk olduğumu söylediniz.”

Veldergrath “Görünüşe göre çok değişmemişsin,” diye homurdandı.

Daha yüksek bir sesle “Burada gardiyanlarım var mı?” diye sordum. “Lord Veldergrath kalenin dışına çıkana kadar ona eşlik edin.” Bozukluğunu ona geri fırlattım. “Benim kimliğimi doğrulamak için başka sorularla çıkagelmen olasıdır. Yakında yeniden karşılaşacağız ve o zaman seni ikna edeceğime söz veriyorum.”

İki gardiyan Veldergrath’ın yanında belirdi. Biri kolundan tuttu ve onu çekiştirmeye başladı ama Veldergrath kolunu savurdu. “Hayır, ekselansları. Şimdi sizi daha yakından görüyorum...başka sorum olmayacak.” Sonra azarlanmış bir köpek gibi gardiyanların önünde yürüyerek çıktı gitti.

Yine arkamdan bir ses “Benim sorularım var,” dedi. Bu daha önce duyduğum bir sestti. En az görmek istediğim kişiydi ama bundan kaçınmama imkân yoktu.

Prensese Amarında, biraz önce insanların kenara çekilerek oluşturduğu koridorun ortasında duruyordu. Saçı son görüştüğümüz zamandakine göre daha şıktı. Başının üstünde toplanmıştı, bir sürü buklesi ve kurdele vardı. Kare yakalı, krem rengi bir elbise giymişti ve saçındaki kurdeleye uygun olarak süslenmişti. Kraliyet ailesinin ölümünü duyuran çan seslerini duymuş olmalıydı. Bu akşam katlanmak zorunda olduğu acıları hayal edebiliyordum. Cart-hya’nın yeni kralı kim olacak ve kendisi ile ilgili ne yapacak diye merak ediyordu. Bu gece ile ilgili sezgilerinin ne olduğunun önemi yoktu ama bir şey çok kesindi. Beni beklemiyordu.

Ona doğru yürüdüm ve onu nazıkçe selamladım. “Sizi yeniden görmek ne güzel, prenses.”

Yüz ifadesi benimle aynı hisleri paylaşmadığını açıkça gösteriyordu.

Bizi izleyen bir sürü göz olduğundan haberdar, ona biraz daha yaklaştım ve “Konuşabilir miyiz?” diye fısıldadım.

Ses tonu soğuktu. “Kiminle konuşacağım? Arsız bir hizmetçiyle mi, pejmürde bir yetimle mi yoksa bir prensle mi?”

“Benimle.”

“Burada halkın içinde mi?” Duraksadım. O ise “Sadece konuşuyormuş gibi görünmeyelim, benimle dans et,” diye ekledi.

Buna itiraz etmeye hazırlanıyordum ama haklıydı. Dans ederken konuşmak daha kolay olurdu. Köşedeki müzisyenlere başımla bir şarkı çalmalarını işaret ettim. Benden öğrendiğini gizlemeye çalışarak elimi tuttu ve benimle dans etmeye başladı.

Sonunda “Yanağındaki kesik duruyor, ama öncekine göre daha iyi durumda,” dedi.

“Beni o gece fark etmeni asla istememiştim,” diye açıkladım.

“O zaman benimle o şekilde konuşmamalıydın.”

“Bazen ne zaman konuşmam ne zaman susmam gerektiğini bilecek yetenekten yoksun oluyorum.”

“Bu doğru değil,” dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve dansın ritmine uygun olarak kendini geriye doğru bıraktı. “En önemli konu hakkında bana karşı dürüst olabilecek her türlü fırsatın oldu! Bunun yetenek yoksunu olmanla alakası yok. Bunun bu şekilde olmasını planladın.”

“Sana o gece tek bir yalan bile söylemedim.”

“Sana yalvarmama rağmen bana gerçeği söylemedin. Doğruyu söylememenle yalan söylemen arasında bir fark yok. Beni incittin ve aşağıladın.”

Buna verecek bir cevabım yoktu ve sadece “Bundan sonra sana karşı daima dürüst olacağım, prenses,” diyebilirdim.

“Umarım olursun. Sana şimdi nasıl hitap edeceğim? Artık Sage değilsin.”

Müziğe göre sağa eğilmem gerekiyordu. Kaburgalarımdayağırdan ötürü çekindiğimi fark edecek olursa bunu onaylamayabilirdi. Doğrulduğum zaman yeniden konuşabildim. “Bana Jaron de.”

“Bir asil gibi dans ediyorsun, Jaron. Ağabeyinden daha iyisin.”

“Beni onunla kıyaslama.”

Kaskatı kesildi. “Sana iltifat etmek istemiştim.”

“Darius ve ben farklı kişiliklerdik. Beni düşündüğün zaman onu düşünecek olursan senin için her zaman hayal kırıklığı olurum.”

Gözleri titredi ve doldu. Sessizliğe büründük. Söylenecek daha fazla şey olduğunu ikimiz de biliyorduk ama dansın geri kalanını tek bir kelime etmeden tamamladık.

Müzik sona erince Amarında benden uzaklaştı. “Şimdi bana ne olacak?”

“Ne istersen,” dedim.

Yumuşakça “Tek istediğim mutlu olmak,” dedi. “Ama bunu istemekten bile korkuyorum.”

Özür dilercesine ona gülümsedim. Ağabeyimin ölümünün sorumlusu ben değildim ama onun ölümü sayesinde prens oluyordum. “Sonra konuşacağız. Özel olarak.”

Bunu başıyla onayladı ama benden iğrendiğini gösteren ifade yeniden yüzüne yerleşti. “Şimdi gitmek için iznini isteyebilir miyim? Üzgünüm ve yalnız kalmak istiyorum.”

Başımı evet anlamında salladım. Amarında kalabalığa karışıp gözden kaybolunca yine yabancılar deryasında yalnız kalmıştım.

Hâlâ odanın başında duran Kerwyn “Ekselansları, unvanınızı resmi bir tören ile ilan etmeliyiz. Üzgünüm ki eski tacınız uzun süredir kayıp,” dedi.

“O bende!” Tobias kalabalığı yararak geliyordu Elinde havluya sarılı bir şey tutuyordu. Islanmıştı ve çok kötü kokuyordu. Buraya kadar nasıl gelebildiğini merak ettim. Beni görünce durdu ve eğilerek selamladı. “Yani sen bunca zamandır gerçek prenstin. Bunu nasıl göremedim?” Sonra beti benzi attı. “Ah, sana karşı işlediğim suçlar.”

“O suçları Sage adında bir yetime karşı işledin. Jaron’a hiçbir şey yapmadın.”

Tobias başını salladı ve havluyu açtı. “Tacınız prensim.”

Conner aniden yanımda beliriverdi. Tacı kaptı ve “Ben onun başvekiliyim. Törende tacını takmak benim görevim,” dedi.

Birlikte yürürken Conner “Eğer beni affedersen, sana sonsuza kadar hizmet ederim. Senin şartlarınla...Jaron,” diye fısıldadı.

Hiçbir şey demedim. Olaylar onun istediği şekilde gerçekleşmemiş olsa da Conner'm planı tamamlanmıştı. Benimki ise henüz tamamlanmamıştı.

BÖLÜM 54

Kral olarak taçlandırılma töreni çabucak bitti. Bittiğinde Kerwyn, Conner'a bir yüzük verdi ve o da onu benim parmağıma taktı. Conner "Bu Kral Eckbert'e aitti," dedi. "Babanındı."

"Kralın yüzüğü." Umduğumdan ağırdı. Altından yapılmıştı ve üstüne aile armamız işlenmişti. Çok büyüktü ve parmağımda komik duruyordu. Sanki bana miras kalmış gibi değil de bir yerden çalmışım gibiydi.

Yıkandığı için hâlâ ıslak olan tacı, yakut kırmızısı bir yastığın üzerinden aldı. "Bu bir prens tacıdır. Senin için derhal yeni bir tane yapılacak ama şimdilik işimize yarar." Onu kafama taktı. Bu sefer handakinden daha nazikçe ve daha yumuşakça koydu.

Conner bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü ve "Yaşasın Kral Jaron," dedi.

Kalabalık "Yaşasın Kral Jaron!" diye haykırdı.

Conner kısık sesle "Babandan daha iyi bir kral ol," dedi. "Çok büyük bir değişim zamanında tahta oturdun."

"Her zaman büyük bir değişim vardır," dedim. "Sadece gerekçeleri farklıdır."

"Ama yanında sana destek olacak biri var. Prenses Amarında."

“Benden nefret ediyor.”

“Ben de senden nefret ediyorum. Ama şimdi sana krallık tacını taktım.”

Conner bunu söylerken gülümsedi ama muhtemelen şaka yapmamıştı.

“Sana verdiğim sözü tuttum,” dedim. Sesimi ikimizin duyabileceği kadar kısık tutuyordum. “Artık istediğin göreve geldin.”

Conner “Sen gerçek kralsın,” dedi. “Beni istediğin göreve getirebilirsin.”

“Öyle yapabilirim.” Sonra daha yüksek bir sesle “Başvekil Lord Bevin Conner’ın dört yıl önce Prens Jaron’u öldürmeye teşebbüsten tutuklanmasını istiyorum,” diye ekledim. “Latamer adlı yetim çocuğu öldürdüğü için onu tutuklayın. Ayrıca Kral Eckbert, Kraliçe Erin ve Veliht Prens Darius cinayetlerinden ötürü de.”

Odada fısıldaşmalar ve tıslamalar yankılandı. Conner gözündeki panik ifadesiyle bana döndü “Hayır, ben...”

Cebinden küçük bir ilaç şişesi çıkardım.

“Bu, Dervanis çiçeğinden elde edilmiş bir yağ,” dedim. “Ailemi ne tür bir zehrin öldürdüğünü anlamam çok zaman aldı. Uzun geceler boyunca kütüphanedeki kitapları inceledim. Çok iyi okuyamam, bu doğru, ama eğer konu benimle ilgili ise kitapları çabucak tarayabilirim. İşin ilginç yanı aradığım cevabı odadaki kitaplardan birinde buldum. Dervanis yağı tatsızdır ve tek bir damlasından gerekli olan zehir üretilir. Ama hemen öldürmez. Kişi herhangi bir rahatsızlık duymadan uykuya dalar ve bir daha asla uyanmaz. Dervanis yağını elde etmek zordur ama bunu odadaki küçük bir kasada buldum.”

Conner başını salladı ve sonra başını sol tarafına çevirdi. Elini ceketinin iç cebine soktu. “Her zaman söylediğim gibi Sage, eğer ben batacak olursam seni de yanımda sürük-

lerim!” Ama aradığı şeyi bulamadı. Geri çekildi ve ceplerini karıştırdı.

Gömleğimin kol düğmesini çözdüm ve ceketinde taşıdığı bıçak kayıp elime düştü. “Eğer istediğin şey buysa, sana karşı olan suçlamalarım artacaktır.”

Conner’ın sağında ve solunda iki gardiyan belirdi ve onu kollarından yakaladılar. “Şu anda duyduğun memnuniyeti hayal edemiyorum,” dedi.

Sinirim tepeme fırladı. “Memnuniyet mi? Ailemi öldüren kişiye bakıyorum. Ve şu anda hissettiğim şey o duyguların çok uzağında. İnan bana.”

“Benim prensim olduğunu söylemiştin. Prensım olmanın senin için anlamı bu mudur?”

“Senin prensinim. Ama Carthya’nın kralıyım. Unvanlarımla hiyerarşisi gereği neden kaybetmek zorunda olduğunu anlayacaksın.”

“Bunu neden baştan söylemedin? Bana kim olduğunu söylemiş olsaydın...”

“O zaman senin niyetini öğrenemezdim. Bu oyunu kendi kurallarına göre oynadım.”

Arkamda duran Kerwyn iç çekti. Conner’a “Eğer Jaron sadece bir yetim olsaydı ne olacaktı?” diye sordu. “Konseyi uzunca zaman kandırabileceğini düşünmüyordun, değil mi?”

Gözlerimi Conner’dan ayırmadan “Fazla zamana ihtiyacı yoktu,” dedim. “Sadece onu başvekil yapacak kısa süreli bir prense ihtiyacı vardı. Sonra ne olacağının bir önemi yoktu. Carthya’yı yönetecek güç hâline gelecekti.”

Conner “Bravo,” dedi. “Jaron’un hep zeki bir çocuk olduğu söylenmişti ama anlaşılan seni hafife almışım.” Onu huzurumdan kovmak için elimi salladım ama Conner çabucak “Siz de suçlusunuz, majesteleri,” diye ekledi.

Kaşlarını kaldırarak “Öyle mi?” diye sordum.

“Tahta sahip olmak istemediğinizi söylediğinizde bile tah-

ta oturacağınız zamanı planlıyordunuz. Bana yalan söylediniz.”

Sinirden her tarafım titredi ve bunu gizleyemedim. Ona doğru uzandım ve iyice yakınlaştım. “Sana yalanlar söyledim Conner ama hiçbirisi nedensiz değildi. Sana kral olma arzum olmadığını söylediğimde doğruyu söylemiştim! Eğer benden başka biri, güvenilebileceğim biri olsaydı ve tüm krallığın dağılmayacağına inansaydım seve seve ona tahtı bırakırdım. Yeniden yetimhaneden aldığın çocuk olabilme şansım olsa burayı şimdi terk eder ve arkama bile bakmazdım. Kral olmanın ne anlama geldiğini bilseydin...” İç çektim ve kafamı salladım. “Tüm Carthyanlılar içinde en az özgür olan benim.”

Conner “Ya benim özgürlüğüm ne olacak?” diye sordu. “Sizden af dilenebilir miyim?”

“Şeytandan af dilen.” Şimdi daha sakince konuşmuştum. “Bu plan uğruna ruhunu ona satabileceğini söylemiştin. Planın işe yaradı. Bundan sonra şeytan hep yanında olacak.”

“Eğer şeytan yanımda olacaksa sen onun kralısın,” dedi ve suratıma tükürdü. “Sonsuza kadar karşılaştığımız güne lanet edeceğim.”

Gardiyanlarıma “Onu hapse atın,” dedim. “Bir süre orada kalacak. Conner, görünen o ki başvekillik görevini yerine getirebilecek durumda olmayacaksın. O yüzden bu görevden azlediliyorsun ve asilzade unvanın da senden alınıyor.”

Conner sürüklenerek odanın dışına çıkarıldıktan sonra müzisyenlere çalmalarını işaret ettim. Sonra kendimi bitap düşmüş hissederek babamın tahtına yığıldım. Hayır, kendi tahtıma. Artık kral bendim. Bu gerçeklik akıl almazdı.

Taç giyme törenini izleyenler gelip beni birer birer selamladılar. Çoğunu tanıımıyordum ama bir kısmının aile adını tanıyordum. On yaşındayken ilgimi çok çekmiyorlardı ve şimdi de çok ilginç gelmiyorlardı.

Yanımda duran Kerwyn “Son dört yıldır senin kaybından ötürü yas tutan ÷lkene, yani yuvana döndün,” dedi. “Halkının seni kutlamasını görmek için onlara katılacak mısın?”

Bu, o kadar basit değildi. “Kendimi hâlâ yetimhanedeki çocuk gibi hissediyorum,” diye mırıldandım. “Burada kaybolmuş gibiyim.”

“Ama burası senin evin.”

İşaret parmağımı tacımın üstünde gezdirerek “Burası evimdi çünkü ailem buradaydı,” dedim. “Şimdiyse yalnızım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Hâlâ çok gençsin, Jaron. Belki bir kâhya uygun...”

“Şimdi kralım. Başka biri değilim.”

Kerwyn bunun bilincinde olduğunu göstererek başını eğdi ve benimle birlikte kalabalığa baktı. Kısık sesle “Döndüğün için memnun olmayacaklar var,” dedi. “Sınırdaki düşmanlarımız kendilerini kandırılmış hissedecekler. Bize öfke duyacaklar.”

“Biliyorum.”

“Savaş yaklaşıyor, Jaron.”

Bu, iliklerime kadar hissettiğim bir gerçektir. Buna rağmen ona baktım ve tek kaşımı kaldırdım. “Ama kesin olan şu ki, casuslar bu geceyi mahvedemezler. Gülmek için az da olsa vaktimiz var.” Tam karşı çıkacaktı ki ayağa kalktım ve “Beni gülerken görmeliler, Kerwyn,” dedim. “En azından bu gece.”

Bununla birlikte kalabalığa doğru yürüdüm. Yine benim için yolu açtılar. Bu sefer tüm akşam aradığım kişiyi gördüm.

Imogen odanın arka tarafında duruyordu. Çok küçülmüş ve korkmuş görünüyordu. Ona yaklaşıncı beni eğilerek selamladı ve o şekilde kaldı.

“Lütfen doğrul,” dedim. “Ben hâlâ benim.”

Bana itaat etti ama başını salladı. “Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Ne kadarını gördün?”

“Hepsini ekselansları.”

“Bana böyle demek zorunda mısın?”

Kem küm etti. “Zorundayım.”

“Beni affediyor musun? Yapabilecek misin?”

Gözlerini kıstı. “Eğer emrederseniz yaparım.”

“Ya eğer emretmezsem?”

“Lütfen bana bunu sormayın.”

Kerwyn yanıma geldi. “Bu kimdir, Kral Jaron?”

Elini tuttum ve onu kalabalığın ortasına doğru götürdüm. “O da benim dört yıldır yaptığım gibi kılık değiştirmiş bir leydi. Adı Imogen ve ailesinin Conner’a borcu vardı. Geçtiğimiz iki hafta bana çok iyi bakarak ve şefkatli davranarak bu borçların hepsini ödemiş oldu. Babası öldü ama bir kral olarak iktidarımı kullanıp kendisini ölümünden sonra Carthya asilzadesi ilan ediyorum. O da bir asilzade kızı ve kendisine o şekilde davranılmalı.”

Imogen başını hayır anlamında salladı. “Hayır, olmaz. Bunun bedelini ödeyemem.”

Ona doğru döndüm ve sesimi alçalttım. “Imogen, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Özgürsün ve sana hayatta iyilikler diliyorum.” Elini Kerwyn’e verdim. “Ona rahat bir oda verilmesini ve unvanına uygun kıyafetler giydirilmesini sağlar mısın? Burada istediği kadar kalabilir ve eve dönmek istediği anda da gereği yapılsın.”

Bana gözyaşları içinde gülümsedi ve eğilerek selam verdi. “Teşekkür ederim...Kral Jaron.”

Karşılık olarak ben de ona gülümsedim. “Teşekkür ederim Imogen. Eğer sen olmasaydın bu iki hafta sonunda hayatta kalamazdım.”

Kerwyn onunla birlikte uzaklaştı ama dönüp bana baktığı anda omuzlarına yeni yükler bindiğini görebilmiştım. Önmüzde hem Carthya’yı hem de beni bekleyen zor günler vardı. Ama olası bir savaş bile iyi bir partiyi mahvedemez. Yü-

zümde bir gülümsemeyle kalabalığa dönüp şöyle dedim.“-
Carthyalılar bu gece eve döndüm. Bunu kutlamalıyız. Bu
gece hep birlikte dans edeceğiz!”

• YAZAR HAKKINDA •

JENNIFER A. NIELSEN eski kitaplar topluyor, iyi oyunları seviyor ve dağda geçirilen sessiz, sakin bir öğleden sonranın neredeyse mükemmel an olduğunu düşünüyor.

Bu hikâyenin fikri Eddie Vedder'in müziğinden ve şahane şarkılarından biri olan "Guaranteed"den etkilenmesi sonucu ortaya çıkmıştır. Sage şarkının bir dizesindeki şu sözler sonucu doğmuştur. "Bütün kuralları biliyordum, ama kurallar beni bilmiyordu." Sage'nin kendine has bir karakteri var ama Jennifer onun iki özelliğini lisede öğretmenlik yaptığı dönemlerden tanıdığı iki öğrenciden aldı. Biri çok popüler, parlak ve yerinde duramayan yaramaz bir çocuktur. Hiç hissettirmeden birinin kolundan saatini çalabilir ve sonra onu geri getirir ve genellikle karşısındakini utandırır. Diğer öğrenci ise göz kamaştırıcı ve etkileyici yeteneklere sahiptir. Bunların en basiti parmaklarının üzerinde bozuk para yuvarlayabilmesiydi. Eğer isteseydi, çok iyi yankesicilik de yapabiliirdi. Amacı avukat olmaktı. Artık siz düşünün!

Jennifer kocası, üç çocuğu ve köpekleri ile birlikte Utah'ın kuzeyinde yaşıyor.

• TEŞEKKÜR •

Jeff, sen benim en iyi arkadaşım ve gerçek dostumsun. Hayatının her gününü benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Ayrıca Ron Peters'e de teşekkürlerimi sunarım. Eğer beni cesaretlendirmeseydin, arkadaşım olmasaydın ve eleştirel bakış açın olmasaydı uzun zaman önce vazgeçmiş olabilirdim. Ve diğerlerinin gözünden kaçan detayları gören Tom Horner'e teşekkürler. İşbirliğimizi özleyeceğim.

Son olarak KAYIP PRENS'in ortaya çıkmasında paha biçilemez katkıları olan Ammi-Joan Paquette ve Lisa Sandell'e teşekkür etmek istiyorum.

İkinizle de çalışmak benim için bir onur ve bunun önümüzdeki yıllarda da sürmesini umuyorum.